

ÎNTÂAMPLĂRI

din viața

MISIONARILOR

Mildred A. Martin

Ilustrații de Edith Burkholder

Originally published as

Missionary Stories with the Millers by Mildred A. Martin

Copyright © 1993 by Mildred A. Martin

© 2012 de Christian Aid Ministries

Toate drepturile rezervate. Este interzisă orice reproducere de text sau fragmente din text fără aprobarea prealabilă a editurii. Excepție se poate face numai pentru citate scurte sau concluzii generale ale unui pasaj.

Tradusă în limba română cu permisiunea autorului. Tehnoredactarea computerizată: Dorcas Miller

Traducerea: Marei Ionuț Vladimir

Tipărită în România sub îndrumarea Christian Aid Ministries Berlin, Ohio 44654, USA Ediția II-a mai 2012

Pentru corespondență și alte comenzi adresați-vă la: **Asociația International Christian Aid Ministries**

O.P.I., Gh.P.I., C.P.I.

Suceava, 720300, România

Tel: 0230/533032 Email: info@icamro.org

ISBN 978-1-936208-23-4

CUPRINS

Capitolul	pag.
Introducere DOLARUL CARE S-A ÎNMULȚIT (STATELE UNITE).....	5
1. EI NU S-AU TEMUT (CONGO).....	11
2. TESTAMENTUL FURAT (EGIPT).....	17
3. RĂUL GALBEN (CHINA).....	23
4. FIICA ȘEFULUI SICILIEI (AFRICA).....	31
5. NU ERA NEBUN (BELIZE).....	41
6. APĂ DIN PĂMÂNT (NEWHERIDES).....	49
7. „AU DE GÂND SĂ TE OMOARE!” (ETIOPIA).....	57
8. PEA OCUPAȚI CU PESCUITUL (CHINA).....	65
9. MAMALILEANA (EGIPT).....	71
10. ARMA CARE NU A FUNCȚIONAT (MEXIC).....	77
11. JIM ELLIOT ȘI INDIENII AUCA (ECUADOR).....	87
12. MINUNEA DIN POIANĂ (ROMÂNIA).....	95
13. S-A RĂZGÂNDIT (INDIA).....	103
14. TIGRUL ESTE LIBER! (PERU).....	109
15. SALVAȚI ÎN TIMPUL NOPTII (INDIA).....	115
16. TORTILAVORBITOARE (MEXIC).....	121
17. MARTIRIZAT LA MIEZUL NOPTII (GUATEMALA).....	127
18. UN ILIE AL ZILELOR NOASTRE (COREEA).....	135
19. O FORTĂREAȚĂ ÎN BISERICĂ (ARMENIA).....	141
20. A FUGIT DE LA TEMPLU (INDIA).....	147
21. DOAR O SINGURĂ PAGINĂ (POLONIA).....	155
22. ZIUA DEZASTRULUI (ALASKA).....	159
23. BĂIATUL CARE ERA HOTĂRÂT (INDIA).....	167
24. UN FĂRAȘ PENTRU ISUS (AFRICA DE SUD).....	173
25. OMUL CU PLIANTE EVANGHELICE (STATELE UNITE).....	181
26. MISIONARUL A ROSTIT UN CUVÂNT URÂT (ELSALVADOR).....	189
27. PIERDUȚI! (BELIZE).....	197
28. PRIN APĂ ȘI FOC (CANADA).....	209
29. UNCHIUL RALPH ȘI RENUL (CANADA).....	221
MULȚUMIRI.....	230

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin”
Matei 28:19-20

Nota autorului

Toate povestirile misionare sunt adevărate și se bazează pe întâmplări reale. Cu toate acestea, multe detalii provin din imaginația autorului. De exemplu, nu știm dacă Ato Desta (din capitolul 7) cânta când așa-zișii lui ucigași s-au abținut în mod miraculos de la a-i face vreun rău; însă știm că imnul *Pe pământ și sus în ceruri* a fost unul dintre cântările sale preferate. Am făcut tot posibilul să ofer reperele geografice autentice și să redau adevărata „culoare locală” a vechilor așezări

INTRODUCERE DOLARUL CARE A CRESCUT

- Mama, pușculița mea este aproape plină, anunță Laura.
- Chiar? Întrebă dezinteresată mama care spăla vasele din chiuvetă.
- Da! repetă fericită fetița. Pușculița mea este aproape plină și vreau să trimit *toți* banii, ca să se cumpere Biblii pentru oamenii care nu au, după cum spunea în povestirea pe care ne-ai citit-o aseară!
- O, ar fi foarte frumos, Laura! spuse mama surprinsă, privind la fiica ei de patru anișori.
- Vezi, mama? Eu am strâns *toți* banii aceștia! exclamă plină de bucurie Laura. Ai putea să mi-i numeri? Vreau să îi trimit pe *toți* la Misiunea Biblică pentru ca să se cumpere Biblii pentru oamenii săraci care nu au auzit despre Isus.

Mama își șterse mâinile și luă pușculița de plastic. Era o cutiuță cam de mărimea unui pumn de adult, iar aproape toate monedele erau de un penny*.

Laura nu putea să numere prea mult, așa că mama a ajutat-o.

- O sută doi, o sută trei, numără mama.
- Ei bine, Laura, tot mărunțișul adunat face un dolar și trei cenți. Așa că vom schimba suta de cenți într-o bancnotă de un dolar, pe care îl vom pune într-un plic și îl vom expedia către Misiunea Biblică.
- Mama, câte Biblii se pot cumpăra cu banii mei? întrebă Laura nerăbdătoare.
- Păi, nu știu dacă doar cu un dolar se poate cumpăra o Biblie, spuse mama încet. Văzând însă dezamăgirea de pe chipul fiicei sale, adăugă:
- Dar banii tăi vor fi cu siguranță de folos, Laura! Dumnezeu va binecuvânta dolarul tău și se va înmulți.

Când mama număra mărunțișul, Timmy, fratele Laurei, era la masă și colora. Încet, se dădu jos de pe scaun și urcă scările spre dormitorul său. Pușculița lui Timmy era mult mai mare decât a Laurei și avea mai mulți bani în ea.

Desfăcuse capacul și se uită atent înăuntru. Avea monede de 25 de cenți, de 10 cenți și chiar o bancnotă adevărată de un dolar. Timmy răsturnă banii pe pat și îi împrăștie cu degetele.

Patru monede de 25 de cenți fac un dolar, se gândi Timmy în sinea lui. Puse deoparte patru monede de 25 de cenți din grămăjoara de bani. Apoi, după un moment de

* Sau un cent, echivalentul unui ban românesc (N. trad.)

ezitare, ridică și singura bancnotă de un dolar. Bunicul îi dăduse de curând acel

dolar și era singura bancnotă pe care o avea. *Dar dacă micuța Laura poate da un dolar întreg... eu am să dau doi dolari ca să ajut la cumpărarea Bibliilor!* se hotărî Timmy.

— Ce faci, Timmy? îl întrebă Peter, care avea 10 ani, ridicându-și privirea din cartea pe care o citea.

— Vreau să dau niște bani pentru Misiunea Biblică, răspunse fratele mai mic, grăbindu-se să iasă din cameră cu cei doi dolari pe care îi ținea strâns în pumn. După ce plecă Timmy, Peter rămase cu privirea ațintită în cartea din mâinile sale. Însă în loc să vadă paginile cu povestiri, ochii săi își imaginau satul african despre care le povestise mama aseară. Oamenii din acel sat erau săraci, răi și murdari. Dar când unul dintre ei a adus acasă o Biblie, totul s-a schimbat. Au citit Biblia și au crezut în dragostea lui Dumnezeu. Apoi s-au apucat de făcut curățenie peste tot. Și așa au ajuns să fie fericiți, sănătoși și harnici; totul datorită unei singure Biblii.

Peter se ridică, lăsă cartea deschisă pe pat și se duse la sertarul său. El nu avea o pușculiță, ci un portofel. îl deschise și atinse cele câteva bancnote, banii pe care i-a economisit ca să cumpere un set de instrumente pentru laborator. Peter scoase o bancnotă de cinci dolari și așază portofelul înapoi în sertar. Setul de instrumente mai poate aștepta puțin!

— Băieți, ce vorbeați despre Misiunea Biblică? îl întrebă Sharon pe Peter în timp ce acesta străbătu holul, trecând pe lângă ea.

— Vrem să trimitem niște bani pentru cumpărare de Biblii, explică Peter surorii lui mai mari.

— Foarte bine! răspunse Sharon entuziasmată. Vă voi ajuta și eu!

Merse în camera ei și deschise fermoarul de la poșetă.

Of, vai, dar nu am prea mulți bani adunați, cugetă ea. *Doar...* Șovăind, deschise un buzunar din interior, unde ținea banii pe care îi economisise pentru ceva special. Acolo se afla o bancnotă de io dolari pe care Sharon a câștigat-o ca premiu la școală. *Însă ce ar putea fi mai special decât Bibliile?* se gândi Sharon cu un zâmbet pe buze. *Voi da acești bani!* își spuse ea hotărâtă, și închise poșeta.

Între timp mama se gândea și ea. *Micuța și scumpa noastră Laura! Să dea toți banii ei pentru Biblii! Dacă și noi, cei mari, ne-am face partea noastră fiind la fel de altruști, am putea ajuta ca dolarul ei să sporească.* Luându-și poșeta, mama scoase banii pe care avea de gând să-i cheltuiască pe o rochie nouă. *Pot aștepta până luna viitoare ca să îmi cumpăr materialul de rochie,* chibzui ea. *Bibliile sunt mult mai importante!*

Când tatăciul veni acasă în acea seară, familia i-a arătat plicul cu bani pentru Misiunea Biblică.

— Foarte bine! își dădu el consimțământul. Domnul se bucură când noi dăruim. Trebuie să ne rugăm ca El să binecuvânteze Misiunea Biblică pentru ca să trimită Biblii celor care au cea mai mare nevoie de ele.

Târziu în acea noapte, tatăl se așază la birou. Toți copiii erau deja în pat și era liniște. Plicul care urma să fie trimis către Misiunea Biblică, stătea pe masă, iar mâinile sale erau împreunate deasupra acestuia. Se ruga în gând.

Îți mulțumesc, Dumnezeule, pentru micuța Laura și prețiosul ei dolar! Ea a fost

un exemplu pentru noi toți.

Deschise sertarul de la birou și scoase carnetul de cecuri. Și el avea ceva de dat. *Dumnezeu a binecuvântat micul dolar al Laurei, iar acesta a crescut, se gândi el cu zâmbetul pe buze. înainte de a sigila acest plic, suma totală de bani, destinați Bibliilor, va crește până la o sută de dolari.*

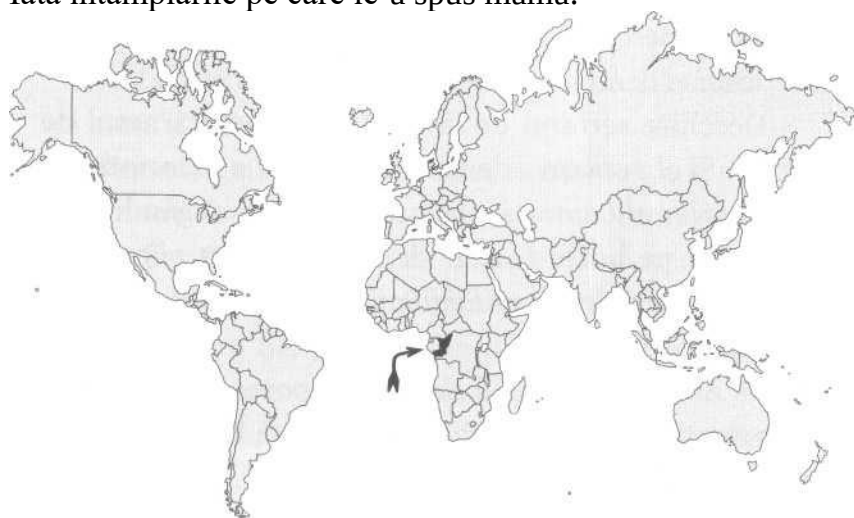
— Aș dori să ne spui mai multe povestiri misionare despre cum ajunge Evanghelia în alte țări, îi spuse Sharon mamei sale în ziua următoare.

— Da, mamă, te rugăm să cauți mai multe povestiri de acest fel și să ni le citești! se rugară de ea Peter și Timmy.

Mama le zâmbi copiilor ei nerăbdători.

— Da, am să-mi dau toată silința ca să caut pentru voi mai multe povestiri despre misionari, promise ea.

Iată întâmplările pe care le-a spus mama:

1

EI NU S-AU TEMUT

Dintr-odată, August Eicher se trezi din somn. Pentru o clipă rămase întins, având privirea ațintită la stâlpii acoperiți de stof care formau acoperișul dormitorului său. Ce l-a trezit?

Lumina palidă și cenușie a zorilor deja pătrundea prin fereastră, însă August nu auzea niciun zgomot. Care era problema? *Totul este prea liniștit, își dădu seama August. Aici, în Congo, suntem treziți în fiecare dimineață de zgomotul păsărilor care se ascund printre crengile copacilor din fața ferestrei. Dar astăzi păsările sunt tăcute.*

Un sentiment de pericol îl înțepă ca un junghi în spate pe tânărul misionar. Se ridică și căută să își atingă soția.

10

— Trezește-te, dragă, spuse el încetișor. Mai bine ne-am îmbrăca; se pare că ceva nu este în regulă.

Ochii doamnei Eicher se deschiseră clipind des.

— Sunt Simba? șopti ea încă adormită.

Era în anul 1964 și misionarii din țara africană Congo trebuiau să fie foarte curajoși. Bandele sălbatice de rebeli făceau ravagii în popor, năpustindu-se din ascunzișurile junglei, ca să prade și să ucidă oriunde se nimerea. Cei mai mulți

dintre ei erau bărbați tineri și băieți, leneși și fără lege, care se adunau împreună fără niciun alt scop în viață decât să îi terorizeze pe alții. „Simba” este cuvântul pentru „leu” în limba suahili, care se vorbește în Congo, iar teroriștii îi atribuiau și ei numele de „Simba”.

Tinerii misionari îngenunchează alături în dormitorul modest și se rugară ca harul lui Dumnezeu să fie peste tot ce va aduce această nouă zi.

— Curând, soarele va fi sus, spuse August către soția lui când se ridicară de pe genunchi. Mă duc să pornesc generatorul ca să putem telefona la unul dintre celelalte puncte de misiune și să vedem dacă au ceva știri noi despre...

Buum! Cuvintele lui August Eicher fură înăbușite de zgomotul lemnului care se despică în timp ce ușa căsuței misionarilor se deschise cu o explozie. O rafală de mitralieră automată țâșni asurzitor în apropiere.

— Afară cu voi, spioni americani! Câini! Porci! țipară intrușii cu voci pline de ură. Trei dintre ei se repeziră imediat în cameră și-l apucară pe August. Doi îl smuciră de brațe, iar al treilea îl apucă de gât și îl târî afară din casă, fără ca misionarul să opună rezistență.

11

— Și tu, la fel! ordonă către doamna Eicher un al patrulea om, care avea pe cap o căciulă din piele de leopard.

Parcă e un vis urât, se gândi ea amorțită, în timp ce, în tăcere, îi urma pe acești oameni în curte.

Când ajunse afară, se opri și privi în jur. Ceața de dimineață începea să se ridice de pe vale. Urma o zi senină și însorită cu doar câțiva nori pufoși care făceau cerul albastru mai nuanțat. La o distanță mică, în spatele casei misionare, un versant se prăbușise pe neașteptate, lăsând în urmă priveliștea unei văi adânci care îți tăia respirația. Verdele crud al bananierilor cu frunze uriașe se îmbina cu verdele închis al copacilor cu lemn de esență tare. Dincolo de acestea se întindea cursul îndepărtat al râului.

Dar frumusețea dimineții a fost spulberată de cruzimea și păcatul omului.

August Eicher și soția sa erau înconjurați din toate părțile de oameni răutăcioși.

Unii dintre ei și-au albit fețele negre cu pastă de calcar măcinat. Din pălăria unuia ieșea un corn de țap, dându-i înfățișarea unui demon din pădure.

Trupurile le erau acoperite specific cu șorțuri zdrențuite sau cu uniforme militare jerpelite, iar fiecare purta câte o bucată de piele de animal legată la căciulă sau în jurul încheieturii de la mână. Pe frunți, deasupra nasului, aveau tăieturi proaspete pe care și le-au încrustat ei înșiși cu cuțitul. Asta era insigna Simba, leii din Congo!

Sâsâitul unui triumf oribil se auzea de la oamenii de gardă la vederea prăzii.

— SSSimba! Simba! Simba! scandau ei lozinca într-o

12

veselie diabolică.

Un pumn puternic și negru apără și îl lovi pe August Eicher în față și în stomac. O dâră de sânge i se prelingea pe frunte, în timp ce acei doi oameni care îl țineau îi răsuceau brațele la spate, forțându-l să îngenuncheze.

— Stai să vezi, porc american! țipă un băiat, fluturând un cuțit mare cu o lamă lată și grea. Te voi ciopârți și te voi mânca!

— Aduceți ciocanul! porunci teroristul șef. Îi vom zdrobi capul precum zdrobim un ou stricat!

— Nu vă temeți? Îi tachina un tânăr care rânjea și flutura în aer barosul, pe care îl găsisese în șopronul misionarilor.

— Dar tu, femeie, spuse un alt individ întorcându-se către soția misionarului cu un râs drăcesc, nu te temi de ceea ce îți vom face după ce îți vom omorî soțul? Soarele se ridica deasupra punctului de misiune izolat, însă soții Eicher știau că nu pot să se aștepte la vreun ajutor omenesc care să vină la ei odată cu lumina zilei. Nu erau nici polițiști, nici soldați atât de aproape ca să îi salveze. Prietenii lor congolezi, din sătucul vecin, se ascuseseră în colibe lor, tremurând de frica acestor Simba. Nimic nu i-ar putea salva pe acești misionari de forțele întunericului, în afară de puterea lui Dumnezeu. Și puterea lui Dumnezeu este suficientă.

Ochii lui August Eicher căutau să privească fața soției și văzură doar reflectarea credinței sale personale în Dumnezeu.

— Nu, nu mă tem, răspunse el cu îndrăzneală celor ce îl torturau. Viețile noastre sunt în mâinile lui

13

Dumnezeu. Dacă ne ucideți, vom merge acasă și vom fi cu Dumnezeu.

— Nu, nu mă tem, repetă calm soția sa.

În timp ce rostea aceste cuvinte, era convinsă că rostește adevărul. Toată frica ei dispăruse privind liniștită la careul format de Simba. Acești dușmani sălbatici erau doar niște suflete pierdute care aveau nevoie de un Salvator. Curajul misionarilor i-a luat prin surprindere pe atacatori.

— Uău, cu ăștia nu-i de glumit, mormăi un om vopsit înfiorător către altul.

— Poate ar fi mai bine să le dăm drumul.

Începu o ceartă. Unii dintre Simba doreau sângele misionarilor. Alții erau gata să le cruțe viețile, dar să îi prade și să fure tot ce puteau din casa de misiune. Au vorbit preț de câteva ore, certându-se între ei și amenințându-i pe soții Eicher, încercând să îi determine să arate că le este frică.

La final, liderii au luat decizia.

— Intrați repede în casă! Îi spuse omul cu căciula din piele de leopard lui August. Aveți cinci minute să vă adunați câteva lucruri personale. Apoi ieșiți și plecați la prietenii voștri din sat. Am decis să preluăm casa, iar pe voi să vă lăsăm să plecați.

Soarele african strălucea puternic deasupra soților misionari, în timp ce pășeau pe potecă spre sat. Cu toate că ar fi vrut să alerge, August era totuși atent să păstreze un pas calm și sigur. Câțiva indivizi Simba i-ar putea urmări să observe și cel mai mic semn de panică. Își dădea seama că se mai putea auzi pocnitura armei și să

14

simtă gloanțele în spatele său.

În cele din urmă, poteca făcu o cotitură și casa de misiune dispăru după pădure. August se opri și se întoarse spre soția sa. Zâmbetele le-au cuprins fețele în timp ce se uitau lung unul la celălalt. *Mulțumim lui Dumnezeu!* rosti August Eicher smerit. *El ne-a scăpat din gura leilor.*

Notă istorică

Peste 100 de misionari creștini au fost uciși în timpul rebeliunii din Congo din anul 1964. Însă August Eicher și soția sa au fost printre mulți alții care au fost salvați în chip miraculos. Soții Eicher s-au ascuns o săptămână în pădure împreună cu prietenii lor congolezi, până când un avion al misiunii a venit după ei să îi ducă într-un loc sigur. Cu toate că biserica din Congo a suferit mult, frații de acolo au rămas credincioși lui Dumnezeu. Mulți dintre misionarii care au supraviețuit s-au întors la posturile lor imediat ce acest lucru a fost posibil.

15

2

TESTAMENTUL FURAT

Razele soarelui străluceau fierbinte pe strada albă și prăfuită, dar interiorul clădirii vechi de piatră, care găzduia oficiul poștal, era întunecos și rece. Pauza de prânz se terminase în acest oraș din Egipt și toți lucrătorii poștali se întorceau la muncă.

Ramsey, unul din funcționarii poștali, își frecă ochii somnoroși și căscă. Încet, cu mers agale, ajunse până la căruciorul greu din metal de unde ridică un sac de pânză cu corespondență. Ridicând eticheta prinsă de șnurul de la gura sacului, Ramsey citi de unde sosise corespondența din acest sac și dintr-odată se trezi cu totul.

Această corespondență venise de peste ocean. Mai precis, din bogata Americă! Ar trebui să fie ceva bun aici. Ramsey zâmbi discret, dar șiret, în timp ce ducea sacul

16

de pânză spre biroul său din colț. Deschizând sacul, începu să cerceteze conținutul.

Ori de câte ori aveau ocazia, Ramsey și ceilalți lucrători poștali furau din corespondențele pe care le sortau. Nesinceritatea nu îi deranja atât timp cât nu erau prinși.

Dar în timp ce Ramsey sorta scrisorile din acest sac, urmărea lucruri de valoare. Scutura pachete ca să audă cum sună conținutul. Ținea scrisorile mai subțiri la fereastră, unde lumina strălucitoare putea să scoată la iveală banii din interior.

La jumătatea sacului, Ramsey găsi o scrisoare specială care îl puse în dilemă. Ceva gros era în plic, iar acesta era confecționat dintr-o hârtie prea groasă prin care nu se putea vedea. Pachetul era adresat unei persoane pe care Ramsey nu o

cunoștea, un învățător de la una dintre școlile din oraș.

Hmm, cred că voi lua acest plic și-l voi deschide acasă, se hotărî Ramsey. Își trecu întâmplător degetele prin părul negru și buclat. Apoi, după ce se uită prin cameră, să se asigure că nimeni nu îl vede, strecură scrisoarea în buzunarul uniforme de serviciu.

După program, Ramsey coborî treptele din fața oficiului poștal și ieși din nou în praf și căldură. Taxiurile și autobuzele, care lăsau în urmă nori negri de fum și motorină arsă, împărțeau strada cu șarete trase de măgari. Două femei îmbrăcate în robe negre lungi traversară purtând bagaje grele pe cap. Sandalele lor plesneau pavajul plin de praf în timp ce se grăbeau să se dea la o parte din calea lui Ramsey. Nu numai că era bărbat, dar purta și o uniformă de lucrător guvernamental. Evident

17

că era prea important ca să se dea el la o parte pe trotuarul îngust, din calea unor femei obișnuite de la țară.

Făcând colțul, Ramsey trecu de un magazin care vindea portocale și banane. Portocalele atârnav de tavan în pungi pe care copiii, care furau, nu le puteau ajunge. De asemenea, bananele se legănav în ciorchini uriași așa cum au fost culese din copaci.

Mai departe, pe stradă, Ramsey trecu pe lângă o mașină parcată pe bordură. Nu-și putea da seama ce fel de mașină era, pentru că toată mașina - de la plafon până la cauciucuri - era acoperită, cu o prelată groasă de pânză verde. Deseori, mașinile parcate în Egipt aveau asemenea prelate ca protecție împotriva prafului și a hoților. Doar egiptenii cei mai bogați își puteau permite să aibă o mașină. Ramsey o privea cu jind. *Într-o zi aș vrea să am și eu o mașină!* Își spuse Ramsey și lovi ușor buzunarul în care misterioasa scrisoare din America stătea ascunsă. Dacă e plină cu bani? Suficienți bani ca să îl facă bogat!

Construcțiile de beton ale blocurilor cu opt și nouă etaje se înălțau spre cerul neclintit. Mulți copii, care locuiau în aceste apartamente, nu aveau parte de un teren cu iarbă pe care să se joace. Balcoanele înguste în care, pe grilajele de fier, atârnav rufele familiei erau singurele lor locuri de joacă.

Unul din aceste apartamente era și proprietatea lui Ramsey. Acum urca grăbit câte două sau trei trepte deodată. Descuind ușa, intra repede înăuntru și o încuie la loc.

Acum să vedem pachetul din America! Cu grijă, Ramsey deschise ușurel cu un cuțit un capăt al plicului

18

și apoi îl scutură. Din plic căzu o carte mică și subțire, pe care Ramsey o ridică. *Niciun foan, constată el dezamăgit în timp ce frunzărea rapid paginile.* Dar ce fel de carte este aceasta? Titlul de pe copertă era în limba egipteană: **Noul Testament.** Mai jos, cu litere mai mici, erau adăugate cuvintele: **al Domnului nostru Isus Hristos.**

Ramsey privi în gol cu gândurile răvășite. *Isus Hristos? Asta trebuie să fie o carte creștină. Cartea Sfântă a creștinilor!* Ramsey nu a mai avut niciodată ocazia să vadă o astfel de carte și se hotărî să se folosească de această ocazie pentru a afla cât mai multe. Așezându-se, deschise Cartea și începu să citească.

Ramsey uitase de cină pentru că relatarea îl captivase. Imediat a descoperit că această Carte este formată din mai multe cărți mici care au nume diferite. Evanghelia după Matei, prima carte, era în totalitate despre Isus, viața Sa și lucrurile pe care le-a spus.

Deci asta-i ceea ce cred creștinii? se întrebă Ramsey cu dispreț și fascinație în același timp.

Cea de-a doua carte, Evanghelia după Marcu, începea și ea la fel cu prezentarea lui Isus. Tot așa stăteau lucrurile și cu Evanghelia după Luca, și cu Evanghelia după Ioan. Dar după ce a citit despre viața lui Isus a patra oară, Ramsey a ajuns să creadă în El.

Ca și cei mai mulți egipteni, Ramsey era musulman. Niciodată nu a dat atenție religiei sale, cu excepția datilor când se întreba dacă într-o zi chiar va ajunge în cer. Atât Ramsey, cât și prietenii săi mințeau și furau cu toții, ori de câte ori aveau ocazia. Imamii musulmanilor îi învățau pe oameni că Allah ar trece cu vederea asemenea lucruri

19

atâta timp cât ei ar face și fapte bune. Dar acum Ramsey era de-a dreptul înspăimântat pentru sufletul său.

Isus și Dumnezeu, Tatăl Său, erau sfinți și cunoșteau totul. *Ce pot să fac?* strigă Ramsey din adâncul inimii. Continuă să citească mai departe Faptele Apostolilor. Și deodată, iată cuvintele de care avea nevoie!

„Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” a întrebat un om. Și Pavel i-a răspuns: *„Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit.”* *„Pocățiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos...”*

Chiar acolo, în micul său apartament din Egipt, Ramsey căzu în genunchi și se rugă lui Isus ca să-l mântuiască.

Îți mulțumesc pentru Testament, se rugă el, dar îmi pare rău că l-am furat.

Măine am să caut niște creștini și am să îmi cumpăr un Testament care să fie al meu. Apoi îl voi trimite pe acesta omului la care trebuia să ajungă. Vreau să fiu sigur că și el are posibilitatea să fie mântuit.

Notă istorică:

Dat fiind faptul că uneori în Egipt creștinii sunt persecutați, nu cunoaștem numele adevărat al lui Ramsey și nici numele orașului în care locuia. Noul Testament furat de Ramsey venea de la *World Home Bible League*, o societate misionară care expediază Biblii peste tot în lume.

Astăzi, Ramsey crede în puterea Cuvântului lui Dumnezeu și distribuie toate Bibliile pe care i le poate trimite *Liga Bibliei* în limba egipteană.

Egiptul este o țară din Africa de Nord, cu temperaturi mari și mult praf, care are o populație de 55 de milioane de locuitori. Majoritatea dintre ei sunt musulmani, așa cum a fost și Ramsey, și au nevoie să audă despre Isus.

20 RÂUL GALBEN

— Priviți, copii! Putem vedea Râul Galben! Scunda femeie misionară stătea pe un vârful de munte

stâncos, în nordul Chinei, împreună cu o sută de copii chinezi împrăștiați prin preajma ei. Copiii erau obosiți, murdari și flămânzi. Mergeau prin acești munți de douăsprezece zile.

— Ai-uih-deh, mă doare piciorul!

— Ai-uih-deh, când mă duci și pe mine în brațe?

— Mi-e foame, Ai-uih-deh!

Glasurile copiilor mai mici formau un cor de plângeri. Cei mai mulți dintre ei erau orfani și nu cunoșteau altă mamă decât pe această misionară creștină, căreia îi spuneau *Ai-uih-deh*.

Ai-uih-deh, „Cea Virtuoașă”, se aplecă obosită.

21

— *Vino, Ling*, este rândul tău să te duc în cârcă, îi spuse ea unui băiețel.

Când inamicii japonezi au mășăluit în orașul lor Tsechow, cu două săptămâni în urmă, *Ai-uih-deh* fusese rănită de un glonț, în spate. De atunci se simțea foarte slăbită și obosită. Însă copilașii din orfelinatul misiunii trebuiau duși într-un loc sigur, așa că ea s-a oferit voluntar ca să îi conducă prin munți până la Râul Galben. De cealaltă parte a râului, era un tren care îi putea duce pe copii către un alt punct de misiune din Sian, o regiune mai sigură din China.

— Priviți, copii! Încuraja ea grupul. Acolo jos se află satul *Yuan Chu* și dincolo de el este Râul Galben. Priviți-l cum strălucește în lumina soarelui!

— Dar este așa de departe, *Ai-uih-deh*! Și noi nu mai putem de foame!

— În satul *Yuan Chu* vom primi de mâncare și apoi vom ajunge la Râul Galben. Când vom traversa râul, vom fi cu toții în siguranță, răspunse calm misionara. Acum haideți să cântăm ceva în timp ce coborâm spre oraș. Munții erau sălbatici și golași, iar încălțăminteă tuturor, care era subțire, confecționată acasă din pânză, începea să se rupă deja. Nu mai mâncaseră de două zile și nu mai aveau decât puțină apă. Deseori pantele stâncoase erau atât de abrupte, încât copiii mai mari trebuiau să formeze un lanț uman, pe valea muntelui, ca să îi treacă din mână în mână pe copiii mai mici. Iar când *Ai-uih-deh* încerca să îi încurajeze cu o cântare, copiii înaintau cântând cu entuziasm:

Sunt oița lui Isus

Fericit mă simt nespus!

22

Erau cântări pe care copiii le cântau în timp ce coborau spre oraș, pe poteca de pe înălțimile subalpine. După ce au dormit atâtea zile sub cerul liber pe pământul tare și rece al muntelui, erau încântați să vadă orașul și casele.

Dar, în timp ce refugiații intrară în oraș, îi cuprinse dezamăgirea. Orașul *Yuan Chu* fusese bombardat puternic. Străzile erau în dezordine, cu moloz de la casele dărâmate, și aproape toate acoperișurile clădirilor erau distruse. Întreg orașul era tăcut, liniștit și pustiu.

Copiii alergau de la o casă la alta, iar vocile lor ascuțite se auzeau cu ecou pe străzile pustii.

— Aici este cineva, *Ai-uih-deh*! Am găsit un om! strigară doi dintre băieții mai mari.

Misionara se grăbi spre bătrânul singur care stătea sub un copac.

— Moșule, acesta este orașul *Yuan Chu*, nu-i așa? întrebă ea.

— Da, acesta este orașul *Yuan Chu*.

— Dar unde sunt oamenii?

— Au fugit, mormăi bătrânul. Vin soldații japonezi, așa că toți au plecat dincolo de Râul Galben.

— De ce nu ai mers și tu? îl întrebă *Ai-uih-deh*. Vrei să vii cu noi?

— Sunt prea în vârstă ca să fug, răspunse omul. Voi dormi aici, la soare, până vor veni japonezii. Și dacă mă vor ucide, cui îi va păsa? Toată familia mea a

murit.

Bătrânul se uită pieziș la copiii care se îngrămădeau în jurul lui.

— Ce-i cu toți copiii ăștia? Cred că ești nebună să-ți bați capul cu atâția copii.

Zei au dorit ca o femeie să aibă

23

doar câțiva copii, nu o armată!

— Sunt creștină, răspunse misionara încet, și Dumnezeuul meu mă ajută să am grijă de toți care au nevoie de ajutor. Cât de departe este râul?

— Patru kilometri și jumătate, spuse bătrânul. Poți ține drumul către bac, dar nu va fi nicio barcă acolo. Vin japonezii, iar toți ceilalți oameni deja au trecut râul.

Ai-uih-deh fluieră, iar copiii se aliniază în jurul ei.

— Veniți, copii, ordonă ea, mai este încă puțin de mers până la râu. Vom face baie și ne vom spăla hainele acolo. Va trebui să prindem și o barcă pentru a ajunge în siguranță pe malul celălalt.

— La revedere, moșule! salută ea, însă bătrânul deja adormise din nou.

Refugiații coborau cu greu pe o cărare prăfuită înspre râu. Pe malul râului erau trestii și plaje mici cu nisip unde copiii se puteau bălăci în apa nu prea adâncă. Acești copii care crescuseră la munte nu mai văzuseră niciodată așa de multă apă. Au alergat în apă cu strigăte de bucurie, uitând că le era foame. Râul avea o lățime de aproape un kilometru și jumătate, iar la mijloc apa era adâncă și iute. Nu era nici urmă de barcă!

— Unde sunt bărcile, Ai-uih-deh? întrebă unul dintre copiii mai mari.

— Trebuie să traverseze din când în când, răspunse ea. Poate am ajuns prea târziu astăzi. Vom petrece noaptea aici, pe țărm, ca să fim pregătiți mâine dimineață.

Copiii și misionara se înghesuie unii într-alții pe malul nisipos, în timp ce luna se ridica deasupra Râului Galben. Totul era frumos, calm și liniștit, însă Ai-uih-deh era îngrijorată. *De ce nu era nicio barcă? Avusese*

24

dreptate bătrânul? Veniseră prea târziu?

Când în cele din urmă adormi, visă că soldați japonezi, cu căști rotunde de oțel, se apropiau din ce în ce mai mult.

A doua zi, când se trezi, copiii se jucau deja în apă. Explorau și se ascundeau printre trestiile și mlaștinile care erau de-a lungul țărmului, minunându-se încă, de râul uriaș. Însă curiozitatea nu le-ar fi ținut de foame mult timp. Trebuia să caute ceva de mâncare.

Îi chemă pe băieții mai mari și le spuse:

— Trebuie să căutăm ceva de mâncare. Mergeți înapoi în oraș și căutați prin case. Cu siguranță, oamenii au lăsat resturi de mâncare. Uitați-vă peste tot și aduceți orice veți găsi de mâncare.

Băieții se îndreptară înapoi către orașul pustiu, iar Ai-uih-deh rămase pe țărmul râului. Privea cum soarele se ridica pe cer și se gândea îngrijorată la mărimea apei. *Dacă ar veni măcar o barcă!*

Între timp, băieții mai mari se întorceau aducând tot ce au găsit de mâncare: câteva kilograme de cereale mucegăite într-un coș, niște macaroane, câteva cepe și câțiva ardei veștejiți. Nu era destulă mâncare, dar au făcut un foc din

trestii uscate și au fiert toate aceste ingrediente într-o oală mare, folosind apă din râu. Apoi au împărțit supa cu grijă în castronașele copiilor. În timp ce fiecare a primit câte puțin, pentru Ai-uih-deh nu a mai rămas nimic. Dar cel puțin copiii au fost hrăniți.

Apoi așteaptă toată ziua supraveghind liniștită copiii și trăgând cu urechea la zgomotele înspăimântătoare ale avioanelor care puteau aduce inamici cu bombe și mitraliere. Seara, când sosi timpul să meargă la culcare,

25

copiii au început să scâncească.

— Ai-uih-deh, ne este foame!

— Ai-uih-deh, o să trecem râul? Când o să vină bărcile, Ai-uih-deh?

Atunci ea se rugă și îi consolă cât de mult putu. Cu siguranță că mâine va veni o barcă!

A treia zi au mâncat ultimele resturi de mâncare pe malul Râului Galben.

Copiii erau deja plictisiți de atâta joacă în apă, așa că Ai-uih-deh le spunea povești și cântau împreună. O dureau ochii de atâta privit peste apă, în așteptarea unei bărci.

Micuța Sualan se strecură aproape de ea.

— Ai-uih-deh, îți amintești întâmplarea cu Moise care i-a adus pe copiii lui Israel la Marea Roșie? Și cum Dumnezeu a despărțit apele astfel încât israeliții au putut să treacă în siguranță?

— Da, îmi amintesc, spuse misionara încet.

— Atunci de ce Dumnezeu nu desparte și apele Râului Galben ca să putem ajunge pe malul celălalt?

— Eu nu sunt Moise, Sualan, răspunse ea privind-o pe fetiță cu tristețe.

— Dar Dumnezeu e întotdeauna Dumnezeu, Ai-uih-deh. Ne-ai spus asta de sute de ori. Dacă Dumnezeu e Dumnezeu, El va despărți apele pentru noi.

— Hai să îngenunchem și să ne rugăm, Sualan, propuse Ai-uih-deh. Trebuie să avem credință! Poate în curând rugăciunile noastre vor primi răspuns.

Chiar în acel moment, o trupă mică de soldați chinezi patrula de-a lungul malului unde se aflau. Erau niște cercetași trimiși de armata lor ca să caute urmele japonezilor. Însă le era frică și se mișcau prudent. Când

26

se lăsa întunericul, le făceau semn camarazilor de pe celălalt mal al râului să trimită o barcă pentru ca ei să se întoarcă în siguranță. Dar acum aveau sarcina să cerceteze teritoriul inamicului. Deodată, tânărul ofițer auzi un zgomot în depărtare. Era un avion? Privi agitat spre norii de pe cer. Unde sunt avioanele japonezilor? Înainte, când patrulau această porțiune a râului, trăgeau cu mitraliera în tot ce se mișca. Însă în ultimele zile nu mai erau avioane.

— Acel zgomot nu este produs de un avion, bănuie unul dintre oamenii săi. Cred că sună ca o cântare.

Ofițerul se strecură atent pe vârful unei movile de nisip și ridică binoclul să se uite atent în direcția de unde venea zgomotul.

— Uau! mormăi surprins. În depărtare, pe malul râului, se află o mare mulțime de copii! Stau în cerc și cântă cu voce tare. O fi oare vreo capcană de-a japonezilor?

Le spuse oamenilor lui să stea ascunși, iar el porni de-a lungul plajei înspre

copii. Câțiva dintre copii îl văzură și strigară încântați.

— Ai-uih-deh, țipară ei, iată un soldat! Un soldat chinez!

Atunci ofițerul văzu o femeie scundă care se ridică să-l întâmpine. Cu toate că era brunetă și era îmbrăcată cu haine chinezești, ofițerul își dădu seama că era o femeie străină.

— Acest loc va deveni curând câmp de bătălie, spuse el ferm. Ce faci aici? Ai grijă de toți acești copii?

— Da, am grijă de ei, răspunse Ai-uih-deh. Așteptăm să trecem râul.

27

— Cred că pot să fac rost de o barcă pentru voi, spuse ofițerul. Este mică și va trebui să facem trei ture ca să vă ducem pe toți dincolo. Dacă un avion japonez ne va detecta când vom fi în mijlocul apei, atunci ne vor ucide!

Stând pe malul apei, ofițerul puse două degete în gură și fluieră ascuțit. De pe partea cealaltă a râului veniră ca răspuns trei fluierături și apărură siluete mici de oameni, cu o barcă ce a fost ascunsă printre trestii.

— Nu pot să vă mulțumesc îndeajuns, le spuse misionara. Eram sortiți morții, dacă nu puteam găsi nicio barcă. Sunteți răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile noastre!

Cu strigăte de veselie, copiii se înghesuiră în barcă. Soldații vâsliră rapid către celălalt mal și apoi se întoarseră să îi ia și pe ceilalți. În ultima tură, Ai-uih-deh și Sualan s-au urcat împreună în barcă.

— Vezi Ai-uih-deh? chicoti fetița. Dumnezeu e întotdeauna Dumnezeu. El a despărțit Marea Roșie și poate să ne treacă și pe noi de partea cealaltă a Râului Galben!

Notă istorică:

Ai-uih-deh și suta ei de copii au scăpat de soldații japonezi în urmă cu peste cincizeci de ani. Până să ajungă la punctul de misiune din Sian, copiii au mai avut și alte aventuri în drumul lor, dar, în cele din urmă, au ajuns cu toții în siguranță.

Numele real al misionarei Ai-uih-deh este Gladys Aylward. Era din Anglia și a trăit șaptesprezece ani ca misionară în China.

28

4

FIICA ȘEFULUI SICILI

— Iată coliba Regelui!

Mebalwe arată cu mâna către o construcție mare, în formă conică, acoperită cu stuf. David Livingstone, misionarul zvelt și liniștit, se sprijini de umărul prietenului său negru. În tăcere, studie capitala șefului Sicili, din Africa Centrală.

Colibele oamenilor obișnuiți, cu acoperișurile din stuf, strălucind galben-auriu în razele soarelui, aveau aceeași mărime și erau amplasate după forme clare. Ulițele de pământ erau proaspăt măturate și foarte bătătorite de pașii multor trecători desculți.

— Iată că vin gărzile să ne întâmpine! exclamă David. Dar entuziasmul său era amestecat cu un sentiment de teamă.

29

— Frate, să ne rugăm? îl întrebă în șoaptă pe Mebalwe. Se opriră pe cărare, își plecară amândoi capetele și se rugară scurt.

— Mulțumim, Doamne, că i-ai pus pe inimă șefului Sicili să trimită după noi, se rugă David. Ajută-ne să îl câștigăm pentru împărăția Ta.

O gardă de doisprezece inși musculoși, cu măști de pene impresionante și sulite ascuțite cu ciucuri, escortară pe cei doi creștini înspre sat. Fețele lor negre erau posomorâte, iar David, în timp ce mergea pe strada cu rânduri de colibe, își dădu seama că ceva nu este în regulă cu ei.

— De ce sunt acești oameni așa de triști? întrebă el.

— Singurul copil al șefului este pe moarte, veni răspunsul africanului.

— Sunt doctor, afirmă David. Du-mă repede la șeful Sicili, poate voi fi în stare să îl ajut!

În fața colibei șefului erau trei focuri care ardeau, și în mijloc se afla ghemuită silueta ciudată și zbârcită a unui vrăjitor. Se legăna înainte și înapoi și murmură un cântec monoton printre gingiile fără dinți. Decorații ciudate atârnav legate cu șnururi împrejurul gâtului, taliei și brațelor sale: piei uscate de șarpe, gheare de leopard, craniul unui măgar mort și niște dinți de crocodil. Acum, fără să privească către vizitatori, luă un dram de ierburi uscate dintr-un corn de antilopă și îl aruncă în oala care fierbea.

— Să trăiești, Sicili, marele elefant al tribului Bechuana! David și Mebalwe strigară politicos salutul tradițional în timp ce se apropiau de șef.

30

Șeful Sicili se ridică de pe tronul de lemn și stătu la ușa colibei. Fața sa, de sub masca ce avea pene de bățlan, era severă, iar ochii îi erau tulburați.

— Am trimis după tine, doctore alb, anunță el, pentru că am auzit că te pricepi să vindec. Îți poruncesc să îi dai fiicei mele doctorii vindecătoare.

— Voi face cu bucurie tot ce se poate, răspunse simplu David. Însă Cel care vindecă este Dumnezeu din ceruri. Unde este fiica ta?

Vrăjitorul sări în picioare și privi cu indignare la David.

— O, mare șef Sicili, gemu el. Sunt gata să îi dau fiicei tale cea mai puternică doctorie! Nu avem nevoie de niciun ajutor de la acest străin. Dacă o va atinge pe fiica ta, va muri în mod cert.

O expresie de frică brazdă fața lui Sicili, însă acesta rămase în picioare neclintit.

— Vino! îi spuse lui David.

Doctorul misionar îl urmă în coliba cea mare. În timp ce se obișnuia cu lumina slabă din interior, văzu trupul unei fete pus pe o carpetă făcută din piele de leopard. Stătea ghemuită cu genunchii îndoiți și gemea de durere, în timp ce mama ei și alte câteva femei erau lângă ea, fără să-i poată fi de ajutor cu ceva. — Unde te doare, prințeso? întrebă încetișor David. Cu mâini delicate îi atinse capul febril și examina

burta care o durea. Apoi se întoarse către șeful Sicili.

— Appendicele îi este infectat, îi spuse el tatălui. E ceva mic în burtica ei care se inflamează și doare. Acum ar trebui să-i tai burta și să îi îndepărtez repede

31

appendicele, înainte ca acesta să se spargă și să îi cauzeze moartea.

— Uite... și David deschise o trusă cu echipamente medicale, pe care o purta întotdeauna la el. Aici am un bisturiu ascuțit. Iar cu această doctorie - ridică o sticlă - o voi face să adoarmă și nu va simți nicio durere. Apoi voi coase tăietura, adăugă el ridicând un ac și o ață, și în câteva zile va fi iarăși bine. Femeile se agitară la vederea cuțitului și începură să se văicărească și să plângă. Șeful Sicili se încruntă.

— Dacă îmi vei ucide copilul, te voi omorî! răcnii el.

— Dacă nu scot afară organul infectat, ea va muri, insistă David. Și văzând că Sicili șovăie, adăugă:

— Dacă ea moare, voi muri și eu. În regulă? încet, șeful înclină capul în semn de aprobare.

— Fă treaba repede, șopti cu asprime.

David ieși afară din colibă, la lumina orbitoare a soarelui și îi făcu semn lui Mebalwe.

— Instrumentele mele trebuie dezinfectate în apă fierbinte, spuse el însoțitorului său. Cât timp o să fiarbă, hai să ne rugăm.

— Ești sigur că vrei să valorifici această oportunitate? întrebă încet Mebalwe în limba engleză. Dacă eșuezi, vei fi omorât precum câinii.

— Cred că această ocazie este de la Domnul, răspunse încrezător David. Cu ajutorul Său această operație va reuși. Și, în cele din urmă, tribul lui Sicili va fi deschis pentru Evanghelie.

Împreună, bărbații au îngenunchiat lângă foc. Sute de ochi curioși se îndreptară spre David și Mebalwe când

aceștia și-au plecat capetele în rugăciune.

— Doamne Dumnezeule Atotputernic, se rugă David, dă îndemânare mâinilor mele ca să operez bine. Te rog, dăruiește vindecare fiicei lui Sicili pentru ca toți oamenii să știe că Tu ești singurul Dumnezeu adevărat! Africanii se strânseseră ciorchine, în jurul lui, când David se aplecă deasupra micului pacient. Cu grijă, el îi dădu două picături de laudanum din sticlă, apoi ridică bisturiul. Făcu repede o tăietură adâncă pe burta copilului și îndepărtă appendicele bolnav.

— Chiar la timp, murmură el către Mebalwe. Era gata să se spargă! Închise la loc tăietura pe care o făcuse și o bandajă ușor, apoi luă pulsul fetei.

— Am terminat, spuse el către șeful Sicili. Copilul va mai dormi încă ceva timp. Când se va trezi, vom ști care e situația.

Unul câte unul, privitorii curioși părăsiră coliba pentru a dormi puțin la prânz, în căldura zilei. Șeful Sicili și soția sa se ghemuiră lângă fiica lor care dormea, în timp ce David continua să supravegheze situația de cealaltă parte. Nu vorbeau, așa că David se așeză în tăcere și reflecta la evenimentele care l-au adus în acel loc.

Se gândea la copilăria lui în Scoția. Părinții lui au fost atât de săraci, încât David a trebuit să părăsească școala și să meargă să lucreze într-o fabrică, încă de la vârsta de zece ani. De la ora șase dimineața până la opt seara, lucra la țesătorie, într-o încăpere cu o temperatură foarte ridicată, unde repara părțile deteriorate ale funiilor de bumbac. Avea responsabilitatea să supravegheze o sută

32

33

șaiszeci de funii în același timp, și deseori era nevoit să umble mai mult de treizeci și cinci de kilometri pe zi, înconjurând continuu mașinile care vibrau. Cu toate acestea, în fiecare moment liber el citea tot ce putea: în mod special cărțile despre știință și despre călătorii în alte țări. La vârsta de douăzeci de ani, se hotărî să devină doctor misionar...

David își ridică privirea și se uită la fata care dormea, fiica unui șef important. Până azi, Sicili a fost plin de mânie și amenințare la adresa misionarilor creștini. Oare va salva operația viața fiicei sale și va deschide inimile oamenilor din acest trib pentru Evanghelia lui Isus?

Cu gingășie, David îi luă din nou pulsul ținând-o de încheietura mâinii. Toate păreau să fie bune, așa că se așeză înapoi cu ochii închiși, să se odihnească și să aștepte. Și să își aducă aminte de o altă dată când curajul său fusese testat într-o situație foarte periculoasă.

Leii terorizau un mic sat african din apropierea punctului de misiune, iar oamenii i-au cerut ajutorul lui David.

— Dacă îl vom omorî pe unul dintre ei, ceilalți nu se vor mai întoarce în acest loc, spuseră ei misionarului. Vrei să vii cu noi?

David căzu de acord și în acea noapte toți bărbații formară un cerc. David și Mebalwe aveau arme, ceilalți purtau sulite. Toți erau tăcuți și încordați când norii treceau prin fața lunii. Leii se furișară înspre țarcul vitelor, apoi atacară cercul de oameni. David împușcase un leu, apoi se aplecase ca să reîncarce arma. Deodată, Mebalwe scoase un strigăt de avertisment. Din întuneric, leul rănit

34 se ridică chiar în fața lui David! Se aruncă asupra lui, cu părul coamei ridicat în sus, precum o pisică se năpustește asupra unui șoarece. La lumina torțelor care ardeau, ochii lui scânteiau sălbatic și strălucitor ca aurul. Leul își deschise fălcile și scoase un răcnet asurzitor. Chiar și strigătul lui David fusese înghițit de răcnetul animalului înfuriat. Și Mebalwe văzu deodată colții mari, albi și feroși din gura roșie care se deschise, și apoi fălcile fiarei care se înfipseră în umărul lui David. Mârâind cumplit, leul, de peste 180 de kilograme, îl scutură pe misionar precum un câine îl scutură pe un șobolan.

Ceilalți lei trecuseră prin cercul oamenilor care strigau și dispăruseră în întuneric, în timp ce Mebalwe trase un foc de armă în aer. Imediat, leul care îl atacase pe David îl abandonă pe acesta și sări la Mebalwe, însă de data aceasta

căzu mort în nisipul plin de sânge.

Amintindu-și de aceste lucruri, David zâmbi. De acea dată doctorul trebuia să se opereze pe el însuși, își aminti el. Trebuia să dea instrucțiuni creștinilor africani în timp ce aceștia îi coseau rănila și îi puneau la loc oasele luxate din umăr. Dar Dumnezeu m-a păstrat în viață ca să lucrez pentru El, cugetă David. Iar acum mă încred în Dumnezeu că îl va păstra în viață și pe acest copil. Fiica lui Sicili se mișcă pe carpeta din piele de leopard și clipind des, deschise ochii.

— Mama, zise ea fără vlagă.

— Tată, mi-e sete.

David atinse fruntea fetei. Era rece. Bătăile inimii erau puternice și sigure.

Ochii lui David s-au umplut de bucurie în timp ce îi întâlnea pe ai șefului.

—Adu mulțumiri lui Dumnezeu, spuse el triumfător. Fiica ta va trăi!

Șeful se ridică în picioare.

— Vino, îi spuse lui David cu o voce răgușită. Am să ordon slujitorilor mei să îți aducă de mâncare. După ce mâncăm, îmi vei spune totul despre Dumnezeul tău. Sunt gata să ascult.

Notă istorică:

David Livingstone a fost unul dintre cei mai renumiți eroi misionari din toate timpurile. El a trăit 33 de ani ca explorator în Africa, străbătând mii de kilometri în locuri în care oamenii albi nu au ajuns niciodată înainte de el.

În acele timpuri, pe la mijlocul anului 1800, Africa era numită *Continentalul negru*, pentru că nimeni nu a făcut vreodată o hartă a regiunii și nici nu deținea cunoștințe geografice despre continent. David Livingstone a fost un deschizător de drumuri, pregătind țara pentru creștinism. Mai târziu, multe puncte de misiune au fost plantate peste tot, în regiunile africane pe care le-a explorat David.

Șeful Sicili a crezut în Domnul, s-a convertit și a fost botezat. Îndată ce a fost posibil, el a învățat să citească și a devenit un misionar pentru conaționali săi.

Mebalwe, care l-a salvat pe David din gura leului, a rămas un prieten apropiat al lui David, tot restul vieții lui. De asemenea, el a fost un predicator capabil care i-a adus la Hristos pe mulți oameni din poporul său.

36

37

NU ERA NEBUN

— Uită-te la domnul Walker, șopti un tânăr, îmbrăcat cu haine strident colorate, către femeia de lângă el. Cred că a înnebunit!

Femeia sorbi din cocteilul cu whisky și chicoti când privi ceea ce îi arăta

prietenul ei. În spatele tejghelei stătea proprietarul însuși, un om negru și uriaș. De obicei, Ludlow Walker avea câte un zâmbet vesel și o glumă pentru fiecare client. Dar astăzi fața lui părea mâhnită. Broboane mari de transpirație îi curgeau pe frunte, în timp ce privea atent la Cartea pe care o avea în mână. Buzele i se mișcau emoționate, citind cuvintele de pe paginile îngălbenite.

— Hei, omule! Ce ai acolo? sună vocea răgușită a unui client, care stătea pe unul din scaunele barului. Ce citești, omule?

— Nu mă necăji, murmură Ludlow. *Unde eram?... Da... Domnul vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate, și popoarele...* citi el cu voce tare.

Un murmur de neliniște pluti deasupra mulțimii de bețivani.

— E o Biblie! murmură cineva. Chiar că a înnebunit!

— Hei, Ludlow! Vino aici să îți dau o țigară. Te va ajuta să te simți mai bine! îl tachina o doamnă.

— Hai, domnu' Walker, pune niște muzică de dans! strigă altcineva.

Un om îmbrăcat într-un costum scump împinse înspre Ludlow paharul pe care-l și-l comandase.

— Uite-aici, omule, spuse el încet. Bea asta repede; se pare că ai mai mare nevoie de el, decât am eu.

Ludlow Walker își ridică ochii și îl privi ținând pe prietenul său.

— Nu, spuse el atent. Nu îl voi bea. Nu voi mai bea niciodată lichior.

Câțiva clienți au pufnit în râs, dar majoritatea rămase într-o tăcere șocantă.

— îi nebun! bodogăni cineva. Ce se întâmplă? Haideți să ne cărăm de aici! Și se îndreptă spre ușă, iar ceilalți bețivani îl urmară unul câte unul.

Rămânând singur în bar, Ludlow citi mai departe. Nu își putea explica sentimentul misterios de convingere care îl cuprinse în acea după-amiază, și ce l-a determinat să caute această Biblie veche printre comorile tatălui său decedat. Nu știa multe despre planul de mântuire a lui Dumnezeu, însă știa că îl vrea pe Dumnezeu în viața sa.

38

39

— Doamne, ajută-mă! se rugă el. Vreau ca puterea Ta să mă schimbe și pe mine! Am umblat destul în păcat și în întuneric.

În cele din urmă, sigur pe faptul că Dumnezeu l-a ascultat, Ludlow merse la culcare. Dimineața se trezi cu o rugăciune în inimă.

— Doamne, ce să fac mai departe?

— Trebuie să găsești alți creștini, veni răspunsul din partea lui Dumnezeu.

Misionarii, se gândi Ludlow imediat. Acele doamne menonite din sat, care dau gratis ochelari pentru săraci. Voi merge să vorbesc cu ele.

Două zile mai târziu, Ludlow își croi drum spre ușa mică a casei de misiune și le povesti repede surorilor misionare, Nancy și Alta Coblentz, experiența sa.

— Toți au spus că sunt nebun, încheie el cu bucurie. Dar dumneavoastră nu credeți că mi-am pierdut mințile, nu-i așa?

— Sigur că nu! răspunse ferm Nancy Coblentz. Nu ți-ai pierdut mințile - mintea ta a fost reînnoită! Asta e ceea ce face Dumnezeu pentru noi. Noi ne-am rugat pentru tine, domnule Walker, și Dumnezeu a răspuns la rugăciunile

noastre.

Ea îl chemă pe pastorul bisericii, fratele Gilbert Stevens, care îi explică mai mult lui Ludlow despre calea mântuirii. Creștinii se bucurau mult când vorbeau cu acest nou frate în Domnul.

Dar nu toți s-au bucurat de această veste. Când prietenii și clienții lui Ludlow Walker au aflat de schimbarea din viața sa, au fost dezamăgiți și furioși.

40

Barul și motelul lui Ludlow erau faimoase peste tot în țară. Liderii guvernului, turiștii și oamenii de afaceri bogați aveau plăcerea să stea și să bea în barul motelului său vestit și atractiv. Chiar intenționa Ludlow să închidă acest local? Ce s-ar întâmpla în acest caz?

Mulți oameni râdeau de Ludlow și îl batjocureau.

— Nu va ține mult, spuneau ei în batjocură. Iubește prea mult banii. Nu poate renunța la această afacere. Cu siguranță, nu!

Într-o după-amiază, un grup de bărbați gălăgioși au venit și au cerut cazare în camerele motelului. Erau beți și periculoși, iar liderul lor începu să îl amenințe pe Ludlow.

— Când sunt beat, îmi este ușor să omor oameni, bombăni el. Am de gând să te omor, dacă nu renunți la ideea ta nebună de a fi creștin și de a închide acest local!

Ludlow se înfiora. Amenințarea era serioasă.

— Doamne, se rugă el, mă tem. Ajută-mă! Arată-mi că ești cu mine.

Înainte de a începe să se roage Ludlow, cerul amurgului era de o claritate perfectă, însă deodată se umplu de nori negri. Se auzi bubuitul unui tunet, iar în apropiere fulgeră.

Bărbatul dușmănos rămase uimit și înfricoșat.

— Tu ai făcut asta, omule! bolborosi el, privind la Ludlow cu ochii plini de frică superstițioasă. Am văzut că te-ai rugat!

Și ridicându-și sticla cu lichior, se retrase. Ludlow râse triumfător.

— Nu eu am făcut asta, răspunse el. Dumnezeu a

41

făcut!

Se mai auzi o bubuitură! Fulgeră din nou și începură să cadă stropi mari de ploaie.

Deodată, bărbatul cel furios și beat parcă se trezi din beție. Întorcându-se, alergă în camera sa și trânti ușa.

— Întoarce-te! strigă Ludlow grăbindu-se după el. Nu vrei să ieși afară și să vezi ce altceva mai poate face Dumnezeu?

Dar nu primi niciun răspuns. În camera încuiată, bărbatul și prietenii lui stinseră lumina și, în întuneric, se înghesuiră toți, speriați unii într-alții.

Ludlow îngenunche pe terasă și îi mulțumi lui Dumnezeu. Imediat ploaia și trăsnetele se opriră. Toți norii negri dispăruseră, dezvăluind un cer senin, scăldat frumos de razele lunii. Bucurându-se de modul în care Dumnezeu îl ocrotise, Ludlow merse acasă să se culce.

În revărsatul zorilor, oamenii care l-au amenințat s-au furișat în tăcere afară.

Dimineața, când Ludlow se întoarce la motel, privi în tăcere prin barul pustiu.

Doamne, întrebă el încet, ce să fac cu toate aceste lucruri? Dacă le vând sau le

dau degeaba, asta îi va determina pe alți oameni să păcătuiască.

Chiar în timp ce se ruga, Ludlow avea răspunsul. Cu satisfacție, cuprinse cu ambele brațe sticle de lichior, care erau pe jumătate goale, ieși afară și îl strigă pe portarul motelului.

— Poftim niște ierbicid! îi spuse Ludlow angajatului său. Am de gând să vărs tot lichiorul pe marginea drumului, unde cresc buruieni.

Omul fusese luat prin surprindere, și înainte ca să

42

aibă timp să răspundă, șeful său se întoarse după altă încărcătură.

În timp ce lichiorul, în valoare de sute de dolari, curgea pe pământ, o mulțime de oameni curioși se strânsesă să privească.

— Ce face ăsta? E nebun! murmurau ei.

Băutura drăcească scânteia în lumina soarelui, iar Ludlow Walker zâmbea fericit.

— Ne descotorosim de otrava demonică, explica el oamenilor. Dacă distruge buruienile, ce credeți că face lichiorul cu cei care îl beau?

Dând dezaprobat din cap, privitorii plecară. Însă, după câteva zile, ei se reîntoarseră să se uite la ciudata scenă a demolării întregii clădiri, făcută de Ludlow însuși și câțiva muncitori. Cu răngi și baroase, au desfăcut scândurile și cărămizile care formau zidurile. Astfel fu demontat, bucată cu bucată, faimosul bar al motelului.

— Vom vinde toate materialele la bucată, spuse proprietarul cu un zâmbet de satisfacție. Oamenii săraci ar putea folosi aceste materiale pentru a-și construi case, dar nimeni nu va mai bea vreodată lichior în acest loc.

— Ai auzit ultimele știri despre Ludlow Walker? îl întrebă, câțiva ani mai târziu, un sătean pe vecinul său. Acum el este un slujitor al lui Dumnezeu! Vecinul oftă.

— Toți am zis că e nebun, dar cred că Dumnezeu l-a schimbat, adăugă el melancolic. Nu ți-ar plăcea și ție să ai ceea ce are el?

43

Notă istorică

Ludlow Walker a fost un om bogat care a trăit în localitatea Hattieville, din Belize, în anul 1980. Era foarte preocupat să câștige tot mai mulți bani. Credea că va ajunge cândva unul dintre cei mai bogați oameni din lume! Dar într-o zi, Ludlow și-a dat seama că banii nu-i aduceau deloc fericire, ci doar lăcomie și frică. În momentele sale de căutare și dezamăgire, a dat de Biblia veche a tatălui său unde a găsit răspunsul.

Azi, Ludlow Walker este pastorul unei biserici din sudul Floridei. El conduce și o misiune numită *Ship Watch*, în portul mare din Miami, unde vin vapoare comerciale din toate colțurile lumii. Fratele Ludlow împreună cu grupuri de voluntari cântă, predică, depun mărturii personale și dăruiesc marinarilor Biblii și broșuri, traduse în multe limbi.

Povestea vieții lui Ludlow Walker este prezentată în cartea *O viață răscumpărată*. Această carte este publicată de Asociația Internațională Christian Aid Ministries. Pentru a o comanda, apăsați la datele de contact aflate la pagina 2 din această carte.

APĂ DIN PĂMÂNT

— Dar cum poți să scoți apă din pământ, misi John? Namakei, bătrânul șef, nu putea să își imagineze

un lucru așa de ciudat. Fața sa maronie era încruntată de îngrijorare când îl întâlni pe omul alb. John Paton, misionarul, își suflecă mânecile și ridică lopata.

— Șefule Namakei, Dumnezeu a pus apă bună în pământ, precum și în nori, explică el răbdător. Vom săpa o groapă ca să dăm de apă. Apoi nu va mai fi nevoie ca oamenii tăi să plătească pe vrăjitor ca să le dea apă de băut.

— Apă din pământ... apă de băut în subteran? izbucni în râs mulțimea de băștinași care privea curioși. Insula Aniwa nu avea niciun izvor și locuitorii ei nu au auzit niciodată de apă dulce care să provină dintr-un

44

45

alt loc decât din butoiul cu apă de ploaie de pe terenul vrăjitorului. Ploaia era destul de rară în aceste insulele New Hebrides și toți stropii care cădeau erau repede absorbiți de solul uscat. Singurul bazin cu apă de ploaie era bine păzit de vrăjitorul cel rău. De vreme ce el controla cantitatea de apă, trebuiau să-i plătească atât cât cerea el sau să înseteze. El pretindea că are grijă și de vreme și că ar face descânțece pentru ploaie atunci când oamenii, care ajungeau la disperare, îi aduceau daruri multe.

Acum, vrăjitorul stătea ascuns printre tufișurile de la marginea poienii, trăgând cu ochiul la oamenii care se uitau la misionarul John.

— îi voi blestema pe toți! murmură furios, atingându-și colierul din oase de liliac și dinți de șarpe. Le voi blestema grădinile de carton și plasele de pescuit! Voi aduce șerpi veninoși peste ei, până când vor fi gata să uite de acest misionar străin și neghiob. Apă dulce din pământ, sigur că da! își scutură capul, făcând să se miște cerceii din lemn.

— Când vom avea fântâna noastră cu apă, spuse John Paton oamenilor, va fi fără plată pentru toți. Va fi suficientă apă pentru ca toți să vă umpleți ploștile și gălețile oricând doriți! Dar acum, cine mă ajută să sap?

— Eu nu! Săpatul este treaba femeilor, răsă un sălbatic înalt și tânăr, cu tatuaje albastre pe toți mușchii pieptului.

— Voi ajuta eu un pic, dacă o să îmi dai unul din acele cârlige ascuțite, de metal, pe care le-ai adus, căzu la învoială un alt om.

Broboanele de sudoare începură să se rostogolească de pe fruntea misionarului în timp ce săpa cu sânguință.

— Da, fiecare bărbat care lucrează timp de o zi va primi un cârlig pentru pescuit, răspunse el. S-ar putea să dureze câteva zile până vom da de apă în pământ.

Terenul era tare și plin de corali stâncoși, așa că John Paton s-a bucurat când câțiva oameni îl înlocuiau cu schimbul la săpat. Așezându-se sub un copac să se odihnească, se gândi la adolescența lui din Scoția. Acolo vremea era mai răcoroasă decât în insula Aniwa și era apă din belșug. Dar John Paton se hotărî, încă de când era doar un copil, că atunci când va crește mare, se va face misionar. Insulele New Hebrides au fost locul în care 1-a chemat Dumnezeu, așa că va rămâne aici.

Descoperi că băștinașii sunt canibali care locuiesc în colibe mici, sărăcăcioase și se închină aproape la orice: la zeii rechini, la zeii copaci, la zeul ocean și zeul vreme. Femeile făceau toată treaba în timp ce bărbații își petreceau timpul luptându-se unii cu alții. John nici nu putea număra de câte ori a scăpat la limită, în ultimii câțiva ani: momente când viața era să se stingă din cauza

topoarelor sau armelor din mâinile sălbaticilor.

Uneori se salvase alergând direct în brațele canibalilor, îmbrățișându-și cu putere dușmanul ca să îl împiedice să apese pe trăgaci. Odată ridică în sus țeava unei muschete care era îndreptată spre inima lui, trimițând glonțul în aer. Într-o noapte fusese nevoit să se cațere într-un copac înalt și să petreacă multe ore

46

47

în întuneric, ascunzându-se printre ramuri, în timp ce sălbaticii strigau și trăgeau cu muschetele. De multe ori viața lui fusese salvată prin nimic altceva decât prin puterea miraculoasă a lui Dumnezeu, când atacatorii s-au speriat de gărzi de îngeri.

Într-o noapte, când o armată de canibali a ars biserica misiunii, John Paton și ceilalți misionari au fost salvați de o barcă de pe altă insulă. După această întâmplare, John a mers înapoi în Scoția ca să strângă fonduri pentru o barcă proprie. O mare parte din bani au venit din partea copiilor de la școala duminicală. John puse bărcii numele *Dayspring*. Iar când *Dayspring*, frumoasa bărcuță, sosi în insulele New Hebrides, sălbaticii se umplură de uimire.

— Cum vine asta? se minunară ei. Pe unii dintre misionari i-am omorât, iar pe alții i-am alungat. Cu toate acestea ei vin înapoi! Dar nu ca să facă bani, cum fac alți albi. Aceștia au venit doar ca să ne spună despre Dumnezeul lor și despre Fiul Său Isus. Dacă Dumnezeul lor îi face să fie așa de curajoși, trebuie ca și noi să ne închinăm Lui!

După aceasta, John Paton a fost acceptat pe insula Aniwa. El a petrecut mult timp îngrijindu-i pe bolnavii din locurile în care nu erau doctori sau asistenți medicali, în timp ce mergea dintr-un loc în altul, cânta imnuri în limba băștinașilor din Aniwa.

— Misi John! Misi John! strigau copiii cu bucurie când trecea misionarul.

Dacă aș putea măcar să le fac oamenilor propria lor fântână, chibzui John, atunci impactul vrăjitorului

asupra lor va fi, în cele din urmă, înlăturat! Și se coborî, încă o dată, în groapa care se adâncea tot mai mult.

Dar mai târziu, în acea după-amiază, se întâmplă un dezastru. O parte din peretele fântânii se surpă și un morman de pământ moale se prăvăli la picioarele oamenilor care săpau. Nu a fost nicio victimă, însă oamenii din Aniwa s-au speriat.

— Vedeți, țipă triumfător vrăjitorul. I-ați supărat pe zeii pământului! Această lucrare trebuie să se oprească, altminteri toți veți muri!

Și nimeni nu a putut fi convins să mai sape, nici măcar o lopată.

— Atunci voi continua să sap doar eu, spuse John cu tristețe. Și se trudi singur în continuare, în timp ce oamenii îl rugau să renunțe la treabă.

— Dacă dai de apă, îi spuseră ei, vei ajunge în mare și te vor mânca rechinii.

Te rugăm, oprește-te, misi John!

El continuă să sape până când făcuse bătăture la mâini. Și tot așa a doua zi și a treia zi. Speranța sa creștea pe măsură ce groapa devenea tot mai adâncă și dădea de pământ mai umed.

— Cred că mâine Dumnezeu ne va da apă, le spuse John curioșilor care priveau

în timp ce se cățara afară din groapă în acea seară.

Dimineața, foarte devreme, John coborî în fântână și sapă la bază o mică groapă. Deodată, apa veni șuvoi! John era așa de bucuros, încât cu greu își ținea mâna întinsă pentru a-și umple cana. Cufundând și ridicând rapid cana plină cu apă, el o gustă și constată că e proaspătă și

48

49

dulce!.— Apă! strigă el. Vine apa!

Bărbați, femei, copii și toți oamenii din Aniwa alergară de-a valma să vadă priveliștea minunată. În timp ce nivelul apei se ridica în noua fântână, John se aplecă să își umple din nou cana.

— Gustă tu primul, spuse el înmânând cana șefului Namakei.

La început, bătrânul șef nu îndrăzni să o atingă.

— Da, într-adevăr arată ca apa de ploaie, își permise el să spună prudent.

Acceptă cu greu cana și o agită puțin să vadă dacă se varsă. Apoi trebui să încerce apa cu degetul. Iar în cele din urmă, prinse destul curaj ca să ia o înghițitură și s-o plimbe prin gură. O înghiți, apoi strigă:

— Apă! Apă! Da, este apă dulce! Misi John ne-a adus apă din pământ!

Căni de apă erau date din mână în mână și băștinașii insulei veniră unul câte unul să se uite mirați la groapa, care acum era deja plină cu apă.

Șeful Namakei se ridică și spuse pe un ton foarte serios:

— Ascultați-mă, oameni buni! Dumnezeu care a putut să ne dea această apă este singurul Dumnezeu adevărat. Ordon ca toți idolii din casele voastre să fie arși. De acum îl vom asculta pe Misi John și vom învăța de la el despre Dumnezeu și despre Fiul Său Isus!

John Paton își înclină capul și înălță o rugăciune de mulțumire.

— îți mulțumesc, Doamne, șopti el plin de bucurie.

50

La o oarecare distanță se putea vedea silueta tristă a vrăjitorului singuratic, care se îndrepta în tăcere înspre coliba sa.

Notă istorică:

Fântâna pe care a săpat-o John Paton a fost un miracol mult mai mare decât 1-a conștientizat el în acea zi. În anii următori, când alți oameni încercară să sape fântâni în insula Aniwa, nu mai găsiră nicăieri apă dulce! În fântâni venea doar apă sărată din ocean. Fântâna săpată de John era singurul loc din insula Aniwa, în care se găsea apă potabilă.

John Paton a lucrat ca misionar aproape 50 de ani în insulele New Hebrides.

După această întâmplare, șeful Namakei a devenit creștin și a predicat poporului său Evanghelia până la moarte.

15 AU DE GÂND SATE OMOARE!"

Bang! Bang! Bang! Ato Desta flutura zăbreaua de fier pe care o ținea în mână, și o lovea de o placă metalică mare.

Bang! Bang! Bang! O mai lovi încă de trei ori, iar placa metalică se cutremură din încheieturi. Sunetul ca de clopot răsună peste dealurile deșertului din Etiopia Centrală. Toți care îl auzeau știau că se deschidea Spitalul Misiunii Menonite Nazaret.

Lăsând zăbreaua sub salcâmul în care era agățat clopotul de fier, Ato Desta își ridică toiagul de trestie și, târându-și încălțăminte prin incinta prăfuită a misiunii, se întoarse la postul său de portar.

Cu toate că nu era un om în vârstă, fața și trupul lui Ato Desta purtau urme de suferință. Fusesse doar

un copilăș când soldații inamici l-au prins și l-au torturat, încercând să afle de la el unde se ascundeau alți conaționali de-ai săi. Indiferent de felul cum l-au tratat, Ato Desta nu le-a spus nimic. Pe trupul său încă mai purta cicatrici din acea zi teribilă. Dar, cu toate acestea, sufletul lui Ato Desta nu avea nicio cicatrice. Trăia pentru Isus și asta îi aducea atâta bucurie, încât parcă zâmbea întotdeauna.

Desta înseamnă *fericire* în limba amharică din Etiopia, iar Ato Desta era întotdeauna fericit. Acum, în timp ce se întorcea către poarta spitalului, cânta. Doctorul misionar, încheindu-și nasturii de la halatul alb în timp ce mergea spre biroul său, îl salută cu bucurie:

— Bună dimineața, Ato Desta!

Trei asistente medicale se grăbiră pe aleea către spital, iar tânărul frate Byler, proaspătul misionar american, veni ducându-și uneltele de tâmplărie:

— Bună dimineața!

— Buna dimineața! le răspundea Ato Desta fericit. Chiar și la 7:30 dimineața, când Ato își luă locul

la poarta de la intrare, soarele era destul de fierbinte. Descuiase poarta cu o oră înainte, iar câțiva pacienți sosiră deja și așteptau în curtea prăfuită. O mamă își purta copilul bolnav înfășurat în *shamma* - un șal lung, din bumbac subțire, purtat în Etiopia de femeile de la țară. Un om orb, mai în vârstă, condus de soția sa, se ghemui după un băiat care avea răni urâte pe piele.

Ato Desta nu era nici doctor, nici predicator, dar îi păsa de sufletele tuturor oamenilor care treceau pe poartă. Își dorea ca și ei să cunoască bucuria pe care

52

53

Isus a adus-o în inima sa. De obicei, reușea să spună fiecăruia câteva vorbe despre Domnul. Acum, scoțând din buzunarul pantalonilor săi largi un Nou Testament uzat, se alătură omului care nu vedea, și soției sale.

— Ai auzit vreodată întâmplarea despre orbul pe care l-a vindecat Isus? Îl întreabă el încet.

Timpul se scurgea, iar micul portar era foarte ocupat. Toiagul său de trestie era gata să aibă de-a face cu orice șarpe, câine rătăcit sau țăp hoinar, care ar fi încercat să intre pe poarta misiunii. Fața sa, închisă la culoare, era prietenoasă în timp ce păstra ordinea printre pacienții care așteptau.

Cu puțin timp înainte de amiază, se stârni o adevărată rumoare când, pe poartă, fu adus un om într-o roabă, cu toată familia îngrămădindu-se în urma lui. Omul era un fermier care, în timp ce își păstora turma de țăpi printre tufișurile deșertice, fusese mușcat de un șarpe. Gemea de durere, cu piciorul mușcat atârând pe marginea roabei.

Ato Desta se grăbi să îl ajute.

— Lăsați-l să treacă, vă rog! rugă mulțimea de oameni curioși.

Și luând mânerul roabei din mâinile rudei obosite, Ato împinse ambulanța rudimentară spre camera de urgență.

— Vom avea grijă ca doctorul să-l examineze imediat, asigură el familia speriată.

— Mușcat de șarpe, nu-i așa? E grav! Șerpii sunt ca diavolul, care se ascunde și încearcă să ne prindă în cursa păcatului.

Oamenii stăteau relaxați în curtea spitalului și priveau, dar unul dintre ei întâmpină cu furie cuvintele lui Ato Desta.

— Paznicul ăsta face o predică din aproape orice! mârâi omul către prietenul său. Apoi se întoarse și scuiă dezgustător în praf. Mă îmbolnăvesc vorbele sale creștinești!

— Acum înțelegi ce vreau să zic? murmură celălalt om. Cred că e timpul să facem ceva cu el! Și privi pe furiș împrejur să vadă dacă nu cumva a auzit și altcineva ce a spus.

A doua zi după-amiază, Ato Desta moțâia la umbra unui zid de cărămidă. Era cea mai fierbinte parte a zilei când toți etiopienii încetau munca, pentru a se odihni. Deodată, apărură o umbră pe toiajul lui Ato. Vigilent ca întotdeauna, portarul se ridică imediat.

— Bună ziua, Abu! îl salută pe băiatul care stătea lângă el. Cum îți merge? Abu privi neliniștit peste umăr, apoi se ghemui lângă Ato Desta.

— Trebuie să îți spun ceva neapărat, începu el în șoaptă. Seara trecută l-am auzit pe unchiul Zodie vorbind cu alți doi oameni. Erau beți, înjurau și spuneau că - băiatul privi împrejur încă o dată plin de teamă - au de gând să te omoare! În seara asta sau într-una din serile următoare, vor să te aștepte când pleci acasă de la spital, dar, te rog, nu spune nimănui că eu ți-am zis, altminteri unchiul mă va...

În spatele lor la poartă se auzi un zgomot de pași și atunci Abu se opri brusc.

Ato Desta își ridică privirea,

54

55

dar nu văzu decât o femeie în vârstă cu un copil.

— E timpul să trag din nou clopotul pentru programul de după-amiază al dispensarului, spuse el, ridicându-se în picioare. Abu, ți-ar plăcea să tragi tu clopotul?

Fața băiatului se însenină, dar scutură din cap în semn de dezaprobare.

— Ar fi bine să plec înainte de a mă vedea cineva împreună cu tine, se îngrijoră el.

— Bine, îți mulțumesc că ai venit, îi spuse Ato Desta băiatului. Și nu te teme! Dumnezeu va avea grijă de mine. Eu sunt al Lui, așa că nu am de ce să mă tem. Soarele cobora încet către apus, în dealurile vestice. Ato Desta își petrecu după-amiaza, având ca de obicei o față veselă, însă în mintea sa se gândea la cuvintele lui Abu: *Au de gând să te omoare! Poate chiar în seara asta, domnule Desta!*

De ce ar dori cineva să mă omoare? se întreba Ato. *Eu nu am niciun dușman, asta-i cert!* Gândurile sale zburară către soția de acasă și către micuțul lor fiu, Johannes. *Doamne, se rugă Ato, viața mea este a Ta. Te rog să fii cu mine și țină-mă în siguranță, după voia Ta. Iar dacă am dușmani care vor să îmi facă rău, ajută-i să se pocăiască și să fie mântuiți de păcatele lor.*

La ora șase seara, Ato Desta își termină treaba la spital. îi înmâna cheile paznicului de noapte și-și ridică toiajul și sacoșa din piele de țap.

— O seară bună! strigă el și porni pe cărare la vale. Soarele apusese deja și

adierile de seară ale vântului
erau reci. Ato mergea repede, gândindu-se la căminul

său și la cină. Drumul pe care apucă era doar o cărare stâncoasă, care șerpuia printre dealurile din deșert. La marginea cărării erau șanțuri și vâlcele adânci și Ato știa că în ele se află șerpi și hiene. Dar acestea erau pericole pe care le înfrunta în fiecare zi. Era posibil să-1 pândească vreun alt pericol în această seară liniștită?

Ato Desta se rugă încă o dată, până ce gândurile i se liniștiră. Dându-și capul pe spate, el începu să cânte, plin de bucurie, cântarea sa preferată:

Pe pământ și sus în ceruri,

Nu e nume mai frumos,

Nici mai plin de strălucire,

Decât Numele Hristos.

Puțin mai departe, lângă cărare, trei oameni, care erau ascunși într-un șanț, auziră cântarea.

— Iată-1 că vine! sâsâi Zodie.

— El este. își cântă imnurile nemuritoare. în regulă! mârâi prietenul său înalt, Gaytacho. Să vedem dacă o să fie tot așa de fericit când ne vom arunca asupra lui.

— Predicarea lui va înceta chiar acum, chicoti Girma diabolic. Bâta mea va avea grijă de asta.

Arată bâta de lemn masiv din mâna dreaptă, apoi se așeză să ia sticla cu bere de casă. *Nume Sfânt și frumos! Nume plin de har nespus...*

Vocea lui Ato Desta răsuna peste dealurile pustii. Se apropia ferm de canalul unde moartea aștepta să reducă la tăcere mărturia bucuriei sale.

— Gaytacho, ai arma încărcată? șopti Zodie răgușit.

— Șșșș! Nu-1 speria acum, se încruntă omul cel înalt.

56

57

— Nu te îngrijora. Cântă mult prea tare ca să ne audă. Toporul meu este ascuțit și gata să lovească, se lăudă Zodie. Nimeni nu va afla vreodată ce i s-a întâmplat lui Ato Desta.

Cât de bun un om să fie,

Cât de mare-un om ar fi...!

Cântărețul de pe cărare era aproape în dreptul oamenilor care așteptau. Girma își încheșta pumnul în jurul bătei și se încorda, gata pentru un cuvânt din partea liderului.

— Acum! izbucni vocea lui Zodie lângă urechea sa. Cu pușca în mână,

Gaytacho își adună toate puterile

ca să țâșnească dintre stânci în mijlocul cărării. Dar nu putea face nimic! Ca și cum era într-un vis - voia să se miște... dar nu putea! Dintr-odată i se păru că pușca e prea grea ca să o ridice, și simți că oasele îi sunt moi ca untul. La fel și Girma încercă să se miște, dar nu reuși. Brațul care ținea bâta atârna alături, greu ca plumbul. Buimăcit și speriat, nu reuși decât să își rotească ochii ca să se uite la camarazii lui. Fața lui Zodie, care de obicei era de culoare maro, se preschimbă într-un gri bolnăvicios, trădând frică. Broboane de transpirație i se

rostogoleau, în timp ce în zadar se chinuia să se elibereze de o mână nevăzută, care îl ținea prizonier.

Ato Desta cânta triumfător:

Te mărim acum Isuse, Și-al Tău Nume îl cântăm! Tu ești mai presus de toate, Slavă, slavă Ție-Ți dăm!

Trecuse pe lângă pericol fără ca măcar să-i observe pe cei trei dușmani, care nu i-au putut face niciun rău. Nu au putut să se miște! Puterea Numelui lui Isus a salvat prada lor de la moartea pe care i-o plănuiseră. Când, în cele din urmă, au fost lăsați liberi și au putut să se miște, Ato Desta deja dispăruse după dealul din față. Era prea târziu ca să mai atace.

Nume sfânt și frumos, Nume plin de har nespus!

Ato Desta cântă refrenul pentru ultima oară. La o oarecare distanță, putea să-și vadă casa: o casă micuță, cu pereții făcuți din bârne și lut și cu acoperiș de stuf. O casă plină de iubire și fericire! Și chiar în acel moment micuțul Johannes veni să-l întâmpine.

— Iată-mă, fiule! strigă el plin de bucurie.

În acea seară, Ato Desta ajunsese acasă în siguranță... și în toate serile de atunci încolo.

Notă istorică:

Scăparea miraculoasă a lui Ato Desta a avut loc cu aproximativ 40 de ani în urmă. Câteva nume au fost schimbate. Spitalul Misiunii Menonite Nazaret încă mai funcționează, cu toate că acum se numește Spitalul Memorial Haile Mariam.

Fratele Byler, misionarul american menționat în această întâmplare, este unchiul autorului. El și soția sa au slujit în Etiopia în timpul anului 1950 și l-au cunoscut personal pe Ato Desta.

58

59

8

PREA OCUPAȚI CU PESCUITUL

Era într-o după-amiază caldă cu adieri de vânt, pe coasta de est a Chinei. O briză unduia apele albastre ale mării chinezești, care se izbeau de țărmul noroios.

Ici și colo, bărcile se balansau plutind pe valuri. Erau șalupe mici care, vâslite de doi oameni, pluteau ușor; șampane, un fel de bărci-casă în care o întreagă familie trăia, lucra și dormea în cabinele de sub pânze. Mai erau și bărci mici

pentru pescuit, în care puteai vedea corbi de mare, cu aripi închise la culoare și cu inele împrejurul gâtului, dresați să prindă pești pentru stăpânii lor.

Un pic mai încolo, lângă coastă, plutea o barcă mai mare de pescuit, în care șase oameni lucrau la plasele de pescuit. Însă cea mai mare dintre toate era o corabie din lemn, specific chinezească, ce transporta călători.

În timp ce căpitanul vânjos se afla la cârmă, conducând barca, călătorii ședeau confortabil sub acoperișul de pânză, beau ceai și stăteau de vorbă.

La prima vedere, se părea că toți călătorii sunt chinezi. Dar la o privire mai atentă, ieșeau la iveală doi dintre oameni, care cu certitudine erau albi, chiar dacă purtau haine specifice și vorbeau limba chineză. Hudson Taylor, unul dintre cei doi misionari, vorbea foarte serios cu un aristocrat chinez care se afla lângă el.

— Tu spui că ai auzit despre viața lui Isus și crezi că are o învățătură bună, spuse Hudson Taylor. Dar nu este suficient să crezi în Isus doar cu mintea.

Prietene, ai nevoie de Isus și în inima ta.

În ochii interlocutorului se iviră lacrimi.

— Îmi trebuie mai mult timp să mă gândesc la aceste lucruri, murmură el. Încă nu sunt gata să decid. Voi asculta predica ta când vom ajunge la Sungkiang.

— Deja se vede malul din Sungkiang! strigă John Jones, celălalt misionar. Câțiva pasageri se ridicară să privească. Sungkiang era un oraș mare, iar pe țărm se puteau vedea mulțimi de oameni care mergeau puhoi spre porțile sale.

— Mă duc în cabină să pregătesc cărți și broșuri, spuse Hudson colegului său misionar. Curând vom avea ocazia să predicăm în fața multor oameni!

Hudson Taylor nu apucă decât să deschidă cutiile cu broșuri evanghelice pe care le transporta, când deodată auzi o uriașă improșcare cu apă și un țipăt.

Alergă afară și sări înapoi pe puntea principală.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

60

61

— Omul acela, căruia tocmai i L-ai mărturisit pe Isus, a căzut peste bord! țipă celălalt misionar. Nu cred că poate înota; cei mai mulți dintre oamenii aceștia nu știu să înoate.

Ceilalți chinezi stăteau pe punte privind neputincioși peste marginea corăbiei. *Nu încercă nimeni să-l salveze de la înec?*

— Opriți corabia! porunci Hudson.

Trase jos pânzele și sări peste bord, în apa adâncă. Chinezul se scufundă și dispăru din vedere, iar misionarul nu știa exact unde să-l caute. Înotând de mai multe ori sub luciul apei, îl căută disperat pe om în apa tulbure.

— Trebuie să-l găsesc numaidecât! găfâi Hudson în timp ce înota la suprafață să tragă aer în piept. Nu era gata să creadă în Isus, deci nu este pregătit să moară! Scuturându-și apa din ochi, Hudson văzu apropiindu-se prora unei bărci mari de pescuit. *Plasa de pescuit*, se gândi el. *Plasa îl va găsi.*

— Hei! strigă el, făcând semne bărbaților din barca de pescuit. Veniți repede și dați drumul la plasa de pescuit în acest loc! Aici este un om care se îneacă!

Pescarii chinezi se holbau la el:

— Nu-i rentabil, răspunse leneș unul dintre ei.

— Nu vorbești despre avantaje! țipă Hudson îngrozit. Vă spun: un om se îneacă!

— Nu vezi că suntem ocupați cu pescuitul?! îi spuse furios un altul. Nu putem veni, am pierde o grămadă de timp!

— Nu vă faceți griji cu pescuitul! strigă Hudson disperat. Vă voi da mai mulți bani decât ați câștiga în multe zile de pescuit. Doar veniți repede!

— Câți bani ne vei da? întrebă, în cele din urmă, un pescar interesat.

— Am să vă dau cinci dolari, promise Hudson, știind că, în acele zile, pescarii vedeau foarte rar așa sume mari de bani. Veniți însă până nu e prea târziu!

— Nu vom veni pentru suma asta, răspunseră pescarii. Dacă ne dai douăzeci de dolari, vom veni să aruncăm plasa.

— Nu am atât de mulți bani! strigă Hudson în agonie. Am doar paisprezece dolari, dar am să vi-i dau pe toți! Vă rog, veniți cât mai repede!

În cele din urmă, pescarii vâsliră mai aproape și lăsară plasa de pescuit. În mai puțin de un minut, trupul omului fu scos și aruncat pe puntea bărcii. Stătea nemișcat. Oare era prea târziu?

— Dă-ne banii! Plătește-ne ce ne-ai promis! protestară pescarii, dar Hudson îngenunche mai întâi lângă trupul omului pe care încercase să-l salveze.

În zadar încerca să-l resusciteze pe omul care se înecase, căci nu mai era de niciun folos. Viața îl părăsise deja.

Ridicându-se în picioare, misionarul, ud, privi cu asprime către pescari.

— Iată dorința voastră: banii, spuse el. Vocea îi era tristă. Vă plătesc după cum v-am promis. Dar dacă cel puțin ați fi venit imediat ce v-am strigat. Viața acestui om, probabil, ar fi putut fi salvată.

După ce se schimbă cu haine uscate, misionarul, obosit, se așeză tremurând, surmenat și șocat de cele ce

62

63

văzuse. *Pescarii sunt vinovați de moartea lui, se gândi el. Și totul din cauză că erau prea ocupați cu pescuitul! Nu s-au dat în lături de la pescuit nici chiar să salveze o viață!*

În liniștea așternută, un nou gând îi trecu prin minte lui Hudson Taylor. E drept că acei pescari chinezi au fost cruzi și fără inimă. Dar sunt creștinii mai buni decât acei pescari? Câți creștini își fac timp să meargă și să spună altora despre Isus? Nu încearcă să salveze sufletele care mor, pentru că sunt prea ocupați cu propriile lor vieți... prea ocupați cu pescuitul!

Hudson își înclină capul.

— Doamne, ajută-mă, se rugă el. Dacă m-ai chemat în această țară, ajută-mă să duc Evanghelia la cât mai mulți chinezi. Mă rog să le vorbești și altor creștini, oriunde s-ar afla, ca și ei să împlinească porunca Ta de a duce Evanghelia la orice făptură.

Notă istorică:

James Hudson Taylor s-a născut în Anglia în anul 1832. Înainte de a se naște, părinții săi au promis Domnului că fiul lor va fi misionar în China. Tânăr fiind, a studiat medicina, apoi, la vârsta de 21 de ani, a plecat cu vaporul în China. În următorii cincizeci de ani a fost activ pe câmpul de misiune, îndeosebi în China.

Hudson Taylor a fost numit *părintele misiunii moderne*. Plin de Duhul Sfânt și credință, a fost un om

cu mare spirit de sacrificiu și dedicare. Sute de mii de chinezi L-au găsit pe Domnul prin mărturiile lui. Hudson Taylor a fost fondatorul organizației misionare *China Inland Mission*.

9

MAMA LILIANA

— Doamnă, trebuie să iei bebelușul acesta! porunci bătrâna egipteană. Nu-l vreau. E fată!

Liliana, sora misionară, se uită cu spaimă la femeia în vârstă. Răspunzând la un strigăt urgent de ajutor, venise aseară, tocmai la timp, la această colibă săracă să supravegheze o tânără mamă egipteană ce, pe moarte fiind, își părăsi bebelușul pe jumătate flămând. Trupul acestuia ajunsese să fie doar piele și os. Și Liliana se temea că fetița nu avea nicio șansă să supraviețuiască, de vreme ce mama ei murise, iar rudele ei n-o doreau.

Liliana locuia împreună cu alți creștini în casa mică a misiunii, unde nu prea mai era loc pentru un copil abandonat. Dar ce altă opțiune avea? Copilul nu putea fi lăsat să moară!

64

65

— Doamne, ce să fac? se rugă tânăra misionară în timp ce mergea spre casă pe drumul plin de praf.

Și deodată îi veni răspunsul.

Acesta este motivul pentru care te-am chemat în Egipt. Trebuie să pui bazele unui orfelinat creștin pentru copiii fără adăpost din Egipt!

Liliana ascultă de porunca Domnului. Câteva zile mai târziu, cu ultimii bănuți pe care îi adusese din America, închirie o casă și se mută în ea cu Fareida, bebelușul egiptean. Vestea despre doamna creștină care era destul de drăguță să ia și copiii altor oameni, care nu și-i doreau, se răspândi foarte repede și astfel au mai venit și alți copii la acest mic orfelinat.

De multe ori Liliana se întreba unde va găsi bani să cumpere mâncare pentru toți copiii. Nu îi era permis să muncească pentru că nu avea cetățenie egipteană. Și nu era niciun bord de misiune care să îi ofere suport pentru orfelinat. Dar Liliana știa că Dumnezeu se va îngriji într-un fel sau altul, pentru că El întotdeauna o face!

Într-o dimineață, când nu mai era nimic de mâncare în casă, un băiat bătu la ușă

să aducă un mesaj.

— Acesta este locul unde primiți copiii fără cămin? întrebă el curios, după ce îi înmâna bilețelul Lilianeii.

— Da. Acesta este, răspunse misionara.

— Aveți nevoie de bani, nu-i așa? constată băiatul. Liliana zâmbi.

— Cred că da, îi spuse ea băiatului. Dar Dumnezeu știe acest lucru și ne va purta de grijă în toate nevoile.

Băiatul, al cărui chip măsliniu era plin de uimire, se uită ținută la ea. Dintr-odată, apucându-și portofelul,

puse ceva în mâna Lilianeii. Apoi făcu stânga împrejur și dispăru pe stradă.

Misionara privi monedele din palmă. Primise șapte piasteri egipteni. Un piaster era suficient pentru a cumpăra o franzelă, iar cu șapte piasteri ar fi hrănit micuța ei familie câteva zile.

— Îți mulțumesc, Doamne, șopti Liliana. Curând, casa deveni neîncăpătoare pentru familia

Lilianeii, care creștea la număr, și Domnul s-a îngrijit și de banii necesari pentru a cumpăra o bucată de pământ, lângă râul Nil.

— Va trebui să facem noi cărămizile, le spuse Liliana copiilor, și chiar așa au făcut.

Probabil că rețeta pentru cărămizi era aceeași cu cea pe care au folosit-o israeliții când au fost robi în Egipt. Toți copiii erau destul de mari ca să o ajute pe *mama Liliana* să sape grămezi de pământ, să îl amestece cu paie tocate și să adauge apă din râu ca să iasă materialul pentru chirpici. După ce au amestecat bine acest material, l-au pus în cofraje de lemn și l-au cărat la un cuptor de cărămidă din apropiere pentru a fi ars.

După luni bune de muncă asiduă, noul orfelinat din cărămidă era gata. Ce s-au mai bucurat copiii și l-au adus mulțumiri lui Dumnezeu că le-a dăruit o casă nouă confortabilă!

Zi de zi, *mama Liliana* călătorea pe măgăruș prin satele de primprejur ca să caute copii aflați în nevoi. Egiptenii din aceste sate o cunoșteau foarte bine și, cu toate că erau săraci, obișnuiau și ei să îi dea câte ceva ca s-o ajute la hrănirea și îmbrăcarea orfanilor.

66

67

Chiar și atunci când Liliana era plecată, munca din cadrul orfelinatului se făcea cu simț de răspundere. Fetele mai mari găteau de mâncare și aveau grijă de copiii mai mici, iar băieții făceau scaune ca să le vândă în oraș.

În acele timpuri, Egiptul încerca să își obțină independența de sub dominația Angliei; și, într-o primăvară, izbucni războiul în localitatea în care locuiau Liliana și copiii. Mitralierele răsunau peste tot și multe case au luat foc.

— Ucideți-i pe englezi! Ucideți-i pe creștini! strigau oamenii, iar zgomotul bătăliei se apropia tot mai periculos.

Mama Liliana îi adună calm pe copiii mai mari.

— Fiecare dintre voi trebuie să care câte doi bebeluși, le spuse ea. Trebuie să mergem să ne ascundem în cuptorul de cărămizi.

Ascunzându-se în întuneric, toți cei aproape o sută de copii ieșiră în tăcere din

casă și merseară în grabă spre cuptorul pentru cărămizi, care era gol. Liliana, și ea cu doi bebeluși în brațe, ajunse ultima.

După ce ajunse înăuntru își numără copiii.

— O, nu! găfâi ea. Lipsesc doi... doi bebeluși! Trebuie să mă întorc în casă să-i iau.

— Nu, mama Liliana, scânciră fetele mai mari. Nu ieși afară! O să te omoare! Dar misionara era hotărâtă.

— Trebuie să-i salvez pe copilași, șopti ea. Rugați-vă pentru mine ca Dumnezeu să mă țină în siguranță!

Și plecă pe drumul spre orfelinat, ba fugind, ba târându-se.

— Stai! se auzi brusc un strigăt din întuneric. Cine-i acolo?

În depărtare se auziră împușcături! *Mă urmăresc*, se gândi Liliana îngrozită.

Aruncându-se la pământ, se rostogoli într-un șanț și rămase întinsă în liniște.

Picioarele soldaților, care alergau de-a lungul cărării, tropăiau puternic în căutarea siluetei necunoscute, pe care o văzuseră. Deodată, Liliana își dădu seama că nu este singură în șanț! Foarte aproape de ea, stătea întins trupul schimonosit al unui soldat mort.

Pașii căutătorilor se apropiau din ce în ce mai mult, iar Liliana se ruga în tăcere. Dintr-odată, un bocanc greu o apăsă pe umăr, în timp ce un soldat calcă exact pe ea, în întuneric! Liliana își ținu respirația. Omului însă i se păru că a pășit pe trupul soldatului mort; așa că își continuă drumul.

Stând întinsă, în perfectă liniște, Liliana așteptă până zgomotul vocilor și al bocancilor dispărură în depărtare. Apoi, târându-se cu atenție, continuă să meargă. Îi găsi repede pe cei doi bebeluși scâncind în dormitor, îi luă și porni înapoi înspre cuptorul pentru cărămizi.

— Oh, mama Liliana! Te-ai întors! Slavă lui Dumnezeu! strigară în șoaptă copiii mai mari, în timp ce misionara se întinse să se odihnească pe podeaua de pământ a cuptorului.

— Da, Dumnezeu m-a ocrotit pentru că v-ați rugat, răspunse Liliana obosită. El este credincios.

68

69

Notă istorică:

Mama Liliana din această întâmplare este Lillian Trasher, o americană plecată ca misionară în Egipt la începutul secolului al XX-lea. Operațiunea de salvare pe timpul nopții, în cuptorul pentru cărămizi, a avut loc în anul 1919. Mai târziu, în acel an, Liliana a trebuit să părăsească Egiptul, dar a revenit la terminarea războiului și și-a continuat lucrarea la orfelinat.

Mai mult de opt mii de copii au găsit un adăpost la orfelinatul Lilianei, unde au fost hrăniți, îmbrăcați și învățați să citească Biblia. S-a raportat faptul că toți cei 8.000 de copii au crescut, ajungând femei și bărbați destoinici.

ARMA CARE NU A FUNCȚIONAT

Doisprezece adolescenți stăteau într-un cerc în jurul focului.

— Iată că vine fratele Kwan! șopti Miguel nerăbdător către prietenul său Francisco.

John Beekman, misionarul înalt și subțire, pe care indienii îl numeau *Kwan*, coborî sprinten scările din fața casei sale.

— Bună dimineața, fraților! îi salută el pe băieți. Curând soarele va fi sus și va trebui să mergeți să lucrați pe câmpurile de porumb. Ce text din Scriptură ați ales pentru mesajele voastre din această duminică?

Miguel și prietenii săi erau creștini dedicați, băieți

71

din tribul indian Chol din Mexic. În trib erau foarte puțini adulți care doreau să-l ajute pe misionar, așa că John Beekman depindea de acești adolescenți în răspândirea Evangheliei. Băieții care predicau mergeau la sfârșit de săptămână în satele îndepărtate, ca să le spună și altor indieni despre Isus.

— Eu sugerez, frate Kwan, să ascultăm ce i s-a întâmplat lui Bernabel duminică trecută, raportă Marcial, un tânăr sprinten, în vârstă de șaisprezece ani, cu părul negru și bogat.

În timp ce continuă să vorbească, ochii săi negri clipiră cu entuziasm.

— Numai ce coboram pe potecă, spre satul La Gloria, unde am fost invitați să predicăm, când, deodată, se auziră împușcături, iar gloanțele împrășcară tufișurile, care erau peste tot în jurul nostru. Câțiva oameni au sărit din spatele unui bolovan mare, fluturând puști și săbii.

— Mincinoșilor! strigau ei. Hoților! Ieșiți de aici ori vă omoram!

Am putut să ne dăm seama că erau băuți, așa că nu ne-am oprit ca să ne certăm. Ne-am împrăștiat printre tufișuri și am fugit! La marginea junglei, Bernabel s-a împiedicat de o rădăcină și a căzut. Cum atinse pământul, o salvă de gloanțe şuierară prin aer, chiar spre locul unde ar fi trebuit să fie el, dacă nu s-ar fi împiedicat.

Micul și îndesatul Bernabel, cu pielea măslinie, zâmbi și spuse:

— Dumnezeu a avut grijă de mine, după cum afirmă Biblia. Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce îl iubesc pe Domnul, frate Kwan!

După ce John și băieții predicatori își stabiliră un pasaj din Biblie, discutară ce anume vrea să spună textul și cum ar putea fi explicat, cu ilustrații și întrebări, pentru oamenii pe care îi vor învăța. Când misionarul solicită un voluntar care să exerseze predicarea din acest text, Miguel se ridică în picioare. Pășind un pic mai în spate, ca să se distanțeze de grup, băiatul de șaisprezece ani citi cu voce tare pasajul ales din Scriptură. Apoi începu să predice și să explice ce înseamnă fiecare verset.

După ce Miguel termină, John îi întrebă:

— Fraților, ce ar mai trebui îmbunătățit?

— Ar fi trebuit să privească spre public, răspunse Bernabel. Chiar și când citea versete din Biblie, ar fi putut să-și ridice privirea din când în când.

Francisco adăugă:

— Ar fi trebuit să vorbească mai tare, să poată auzi și oamenii din rândurile din spate.

— Nu ar fi trebuit să-și scarpine urechea în timp ce predica, adăugă Marcial chicotind. Oamenii și-ar putea închipui că are o insectă în ureche.

— Voi încerca să-mi amintesc toate acestea, zâmbi Miguel, întorcându-se la locul său din cerc.

— Acum, fraților, spuse misionarul, unde credeți că vă călăuzește Duhul lui Dumnezeu să mergeți în acest sfârșit de săptămână?

— Eu voi merge în satul Tumbala, vorbi tare un băiat.

— Merg și eu cu tine, spuse un alt voluntar. Miguel se gândise toată săptămâna la satul San

Pedro.

— Acela-i locul unde vreau să merg, îi spuse el lui

72

73

John Beekman.

— Eu voi fi partenerul său, adăugă Francisco.

— Fraților, în acel sat sunt dușmani înverșunați ai Evangheliei! îi atenționa misionarul.

Dar băieții n-au lăsat ca acest lucru să-i sperie.

— Trebuie să le spunem despre Isus, rosti cu îndrăzneală Francisco, clipind din ochi. Dacă murim, vom ajunge mai repede în cer.

Mă bucur că vine și Francisco cu mine, cugetă Miguel în timp ce băieții plecau de la întâlnire. Francisco a dat întotdeauna dovadă de curaj în fața persecuției, în călătoriile lor misionare. Odată, Miguel l-a văzut pe un om care a lipit vârful săbiei de bărbia lui Francisco, amenințându-l că îi va tăia gâtul. Dar Francisco a continuat să-i vorbească despre Isus, fără ca măcar să fi fost intimidat, și curând, dușmanul său a bătut în retragere!

Vineri, misionarul alb îi echipă pe tinerii săi predicatori cu următoarele lucruri: copii prețioase ale unor părți din Biblie, care erau traduse în limba Chol, și truse medicale, pe care băieții le puteau folosi ca să-i ajute pe oamenii bolnavi de pe drum. Fiecare băiat purta de asemenea o sacoșă mică în care aveau turte indiene făcute din porumb, care să le servească drept hrană pentru drum.

Ținutul indian al tribului Chol din sudul Mexicului este unul dintre cele mai sălbatice din lume. La poalele strâmtorilor curg râuri repezi care despart lanțurile de munți abrupti, iar jungla este peste tot. Jungla este atât de deasă, încât dacă te abați de la potecă, cu greu poți

vedea la un metru distanță, indiferent în ce direcție ai privi. E plină de maimuțe, jaguari și șerpi veninoși. Indienii din tribul Chol lucrează din greu ca să curețe mici parcele de teren din junglă, pe care cultivă porumb pentru hrana de toate zilele.

Satele în care locuiau oamenii din tribul Chol erau legate prin poteci înguste și aveau împrejurul lor ogoare mici de porumb. Era o asemănare izbitoare între satele în care oamenii nu erau creștini. Copiii murdari, în haine zdrențuroase pândeau din colibe pline de fum, alcătuite doar dintr-o singură cameră. Tații lor stăteau, de cele mai multe ori, întinși pe pământ, adormiți din cauza băuturii. Porcii alergau peste tot: intrau în colibe, ieșeau, apoi scormoneau cu râțul în noroi și gunoi. Tot felul de gângănii se târau sau zburau în colibe, cauzând o mulțime de boli. Tații indieni lucrau pentru fermierii mexicani care cultivau cafea, apoi își cheltuiau aproape toți banii la magazinul fermei, ca să se îmbete. De obicei, dacă mai rămâneau niște bani, atunci aceștia erau pentru vrăjitor.

— Îmi amintesc că în urmă cu câțiva ani am fost bolnav, îi spuse Francisco lui Miguel, când amândoi pășeau alături pe cărare. Tatăl meu a chemat vrăjitorul și

acesta a venit cu un coș plin de ouă de furnici, pe care le-a scos dintr-un mușuroi. În timp ce pregătea ouăle de furnici pe foc, fredona un cântec ciudat. Când s-au înfierbântat, mi le-a întins pe toată fața și pe gât, dar nu mi-au făcut niciun bine. Apoi i-a spus tatălui să taie un pui, și cu sângele lui, vrăjitorul m-a vopsit pe tot corpul. Când a văzut că nici asta nu a dat rezultate,

74

75

i-a spus că trebuie să taie un porc. Chiar și după ce m-a uns cu sângele porcului, starea mea continua să se înrăutățească. Așa că vrăjitorul s-a uitat la mine foarte sobru și a dat din cap. Apoi i-a șoptit tatăl meu: „Vecinii tăi au furat duhul copilului. Dacă la noapte îl omori pe unul dintre ei, fiul tău se va însănătoși.” Din fericire, tatăl meu s-a hotărât să îl cheme pe misionar. Fratele Kwan mi-a dat o doctorie, și în câteva zile mi-am revenit. Acum toată familia mea crede în Isus.

Miguel și Francisco au călătorit toată ziua de vineri, iar seara s-au oprit să doarmă lângă cărare. Când au ajuns în San Pedro era deja sâmbătă și curând o mare mulțime de indieni s-a strâns să-i asculte pe băieți. În timp ce Miguel le spunea despre dragostea lui Dumnezeu, pe fețele lor se putea citi o speranță. Dar în sat erau și unii cărora nu le plăcea ce se petrecea. Undeva, la marginea orașelului, începu să se audă un bubuit amenințător de tobe. Un fermier mexican se plimba pe strada nepavată și privea cu furie la ce se întâmpla.

— Hai să-i prindem! rânji el către un prieten. Predicatorii ăștia îi vor determina pe indienii noștri să urmeze alte căi și să renunțe să mai cumpere whisky de la noi!

Cu pușca în mână, fermierul începu să dea din coate pentru a trece prin mijlocul grupului de bărbați și femei.

— Treceți la treabă, indieni leneși ce sunteți! mormăi el. Nu știți că misionarii nu vor decât să vă omoare și să facă din voi conserve? O sa vă arăt eu cum trebuie să avem grijă de palavragii ăștia!

Punându-și pușca la ochi și țintind înspre stomacul lui Miguel, apăsă pe trăgaci. Totul se petrecu prea repede, iar Miguel nici măcar nu avu timp să se sperie. Trăgaciul făcu un clic neplăcut în tăcerea ce se așternu dintr-odată, și asta a fost totul! Arma nu funcționa. Fermierul rămase cu gura căscată, privind surprins la pușcă. Apoi o ridică mai sus pentru o privire mai amănunțită, o scutură și bolborosi un blestem.

— Isus a murit și pentru tine, domnule, se auzi vocea fermă a lui Francisco. Nu vrei să asculți ceea ce...

— Nu! țipă fermierul.

Și țintind pușca înspre Francisco, apăsă încă o dată pe trăgaci. Nici de data asta nu se întâmplă nimic. Ici și colo prin mulțime, începură să se audă încet râsete, dar când fermierul se uită furios la cei care au îndrăznit să-l batjocorească, râsetele încetară brusc.

— Legați-i și aduceți-i cu voi! le porunci el celor patru oameni ai săi.

Oamenii îi legară pe Francisco și pe Miguel, care nu au opus deloc rezistență; nici chiar atunci când au fost târați spre casa fermierului. Oamenii fermierului i-au încuiat într-o cameră mică și murdară, iar cei doi L-au rugat pe Dumnezeu să-i ocrotească. La fel ca Pavel și Sila, ei și-au păstrat curajul de-a lungul

noptii, rugându-se și cântând.

Duminică dimineața, fermierul i-a dus pe cei doi, cu o barcă de canoe, în orașul Salto. I-a împins până în piața cetății și i-a acuzat în fața judecătorului.

— Acești indivizi tulbură liniștea orașului San Pedro, îi spuse el judecătorului. Au ars un idol sfânt și

76

11

au început o revoltă.

Într-o clipită o mulțime de oameni s-a adunat să vadă ce se va întâmpla mai departe.

— Ați distrus acel idol? îi întrebă judecătorul pe creștini.

— Nu, răspunse Francisco liniștit. Minte. Noi predicăm fraților săraci din tribul Chol despre Dumnezeu cel viu și adevărat! Obişnuiam să umblu în zdrențe, continuă băiatul. Nu ştiam să scriu sau să citesc. Bani ce-i aveam îi risipeam pe whisky. Asta-i felul în care trăiesc și acum mulți oameni din tribul Chol, în orașul San Pedro, și de aceea vreau să îi ajut să găsească ce am găsit și eu. Acum am haine bune și încălțăminte de purtat. Știu să scriu și să citesc. Dar cel mai important dintre toate, am pace în inima mea. Cuvântul lui Dumnezeu m-a transformat.

— Nu am venit să facem zarvă, ci să spunem altora despre Evanghelia care are putere să îi schimbe și pe ei, adăugă Miguel. Dacă vrei să auzi mesajul pe care îl purtăm, dă-mi voie să îți citesc puțin.

Judecătorul dădu din cap în semn de aprobare, ignorând furia fermierului.

Repede Miguel deschise la cele zece porunci și le citi cu voce tare. Apoi privi la Francisco și cei doi băieți începură să cânte împreună un refren simplu despre bucuria Domnului.

Când terminară, judecătorul îl privi cu asprime pe fermierul nesincer.

— Acești băieți nu au încălcat nicio lege, îi spuse el categoric. îi voi lăsa să plece. Și ai grijă să nu mă mai deranjezi niciodată cu asemenea acuzații fără rost!

Miguel și Francisco părăsiră piața triumfători și vizitară închisoarea orașului. Acolo au predicat și au cântat prizonierilor, gărzilor și multor oameni care-și iroseau vremea umblând prin oraș. Apoi făcură cale întoarsă către casă. Abia marți au ajuns în satul lor, dar în timp ce mergeau pe potecă, spre casa lui John Beekman, cântau și erau veseli.

— Dumnezeu este plin de putere! strigă Miguel fericit când îl întâmpinară pe misionar. El se îngrijește de noi când predicăm Cuvântul Său!

Notă istorică:

Scăparea miraculoasă a lui Miguel și a lui Francisco a avut loc în Mexic, la începutul anului 1960. John Beekman și soția sa Elaine au fost pionieri ai misiunii și traducători ai Bibliei pentru tribul Chol.

John a avut probleme cu inima încă din timpul copilăriei, dar a simțit chemarea pentru misiune. După ce doctorul i-a spus că s-ar putea să nu trăiască mai mult de patruzeci de ani, a adăugat:

— Dacă aș fi în locul tău, mi-aș dăru mai degrabă puținii ani din viața mea pentru cei care nu au auzit Evanghelia niciodată decât pentru cei care au auzit-o deja.

— Mulțumesc mult, doctore! Asta este tot ce aveam nevoie să aud, fu răspunsul lui John.

Înainte ca John Beekman să plece în veșnicie, a putut vedea printre indienii tribului Chol o biserică de aproape 9.000 de creștini, în 70 de congregații.

79 JIM ELLIOT ȘI INDIENII AUCA

Jim Elliot era un băiat care îl iubea pe Isus. într-o zi unul dintre prietenii părinților săi îl întreabă dacă vrea să se facă predicator când va crește mare. — Nu știu, răspunse Jim. Dar mi-ar plăcea să-i vorbesc despre Isus cuiva care nu a mai auzit niciodată despre El.

Și așa s-a întâmplat.

Când Jim a ajuns mare, a plecat împreună cu soția sa, Betty, în misiune la indienii din America de Sud. Acolo au întâlnit un misionar din Ecuador, care le-a spus despre nevoile indienilor din acea regiune. Era vorba despre câteva triburi diferite de indieni, care locuiau în junglă. Unele dintre ele au fost deja vizitate de misionari. Altele nu au auzit niciodată despre Isus. Unul dintre aceste

triburi de canibali se chema Auca.

Indienii Auca erau foarte buni vânzători în junglă. Vâneau porci mistreți, maimuțe și jaguari, cu sulițe, arcuri și săgeți. Indienii Auca umblau întotdeauna desculți și puteau recunoaște urmele altei persoane la fel de bine cum noi putem recunoaște fețele prietenilor noștri. Însă indienii Auca nu-L cunoșteau pe Isus.

Viețile indienilor Auca erau triste, pustii și pline de teamă. Aveau multe obiceiuri crude. Dacă vedeau în junglă pe cineva care nu era din tribul lor, se furișau aproape de el și îl omorau cu sulițele. Chiar și între ei se băteau cu sulițele, omorându-și prieteni și rude, de la cea mai mică ceartă. Când un om îl omora pe altul, familia celui ucis îl urmărea pe ucigaș până când reușea să-l omoare. Deseori, părinții își omorau proprii copii, doar pentru simplul fapt că erau prea obosiți să le mai poarte de grijă. Toți trăiau cu spaima că puteau fi omorâți oricând. Acesta era modul de viață al indienilor înainte să audă despre Isus, despre legile lui Dumnezeu sau cum să fii bun.

Lui Jim și Betty Elliot, precum și prietenilor acestora le era milă de indienii Auca. Ei voiau să-i ajute să afle despre Isus, pentru a fi eliberați de întuneric și teamă. Dar cum puteau să intre în satul indienilor Auca fără să fie uciși?

Câteva familii misionare și-au construit case în junglă. Ei locuiau cu indienii prietenoși din tribul Quichua, care erau peste râu de tribul Auca. Au învățat limba indiană și le predicau despre Isus. Mulți dintre indienii Quichua au devenit creștini. Însă Jim nu putea să-i dea uitării pe sărmanii indieni Auca.

Voia să le spună

80

81

și lor despre Isus.

Printre indienii prietenoși din tribul Quichua trăia și o fată din tribul Auca, pe care o chema Dayuma. Ea fugise din tribul ei cu câțiva ani în urmă, când cineva încerca să o ucidă. Misionarii au vorbit cu ea să-i învețe limba Auca. După ceva timp s-au hotărât să încerce un zbor cu micul lor avion, deasupra satului Auca și să le arunce indienilor daruri. Sperau ca acesta să fie un mod

prin care să se împrietenească cu indienii Auca. Au pus cadourile într-un coș, pe care l-au legat cu o frânghie rezistentă, și prin ușa deschisă a avionului l-au lăsat în jos. Nate Saint, pilotul, încercă de mai multe ori, până când găsi o modalitate ca să dea drumul coșului și să îl așeze pe pământ.

Primul cadou a fost un ibric strălucitor din aluminiu, care avea și capac. Înăuntru au pus douăzeci de nasturi frumos colorați, dar nu pentru hainele indienilor, pentru că indienii Auca nu purtau niciun fel de haine. Jim s-a gândit că indienilor le-ar plăcea să pună nasturii pe o sfoară și să-i folosească drept decorații.

Prima dată, când Nate și Jim au zburat deasupra satului Auca, oamenii s-au speriat și s-au ascuns în case. Un vânt neașteptat a lovit micul avion, pe care Nate încerca să îl mențină deasupra grupului de case, cu acoperișuri de stuf. Cu atenție, Jim dădu drumul frânghiei de care era legat cadoul. Aproape că ibricul se prinse printre crengile copacilor, dar Jim îl trase înapoi un pic... apoi îl așează cu grijă, chiar în fața celei mai mari case.

A doua oară au lăsat coșul cu un cuțit lung, cu lama

82

strălucito are, ca un iatagan. Era înfășurat în pânză și legat strâns cu șireturi, așa că nimeni nu se putea accidenta. De această dată, Jim și prietenii săi au lăsat darurile la o altă casă, pentru ca indienii Auca să nu fie invidioși unii pe alții. Spre deosebire de prima dată, când indienii au auzit zgomotul avionului deasupra lor au ieșit din case. Priveau entuziasmați cum cei din avion dădeau drumul la cadou. Un vânt puternic împinse coșul în care era cadoul înspre râu. Și, deodată, *pleosc!* căzu în apă. Cât ai clipi din ochi, se auzi încă o dată, *pleosc!* Un indian sări să înoate după comoară. După ce găsi repede coșul, se așează pe mal, unde-l așteptau ceilalți și începură să discute bucuroși. Jim văzu o priveliște emoționantă: un bătrân își flutura brațele ca și cum ar fi vrut să spună: „Coborâți!” în timp ce avionul își luă zborul înapoi, Jim se rugă:

Doamne, trimite-mă la indienii Auca!

După această întâmplare, misionarii zburau în fiecare săptămână, ca să le ducă indienilor cadouri. Le-au dăruit cămăși, cuțite, câni de plastic, bomboane și o lanternă. Începură să zboare tot mai jos deasupra satului Auca, să deschidă ușa avionului și să strige indienilor: „Noi suntem prietenii voștri! Am dori să venim în vizită la voi!”

La al șaselea zbor, după ce indienii Auca au luat coșul în care era cadoul, au mai ținut frânghia câteva minute. După ce i-au dat drumul, misionarii au tras-o în sus, iar de frânghie era legat un cadou din partea indienilor: o coroană țesută din pene. Data următoare au trimis coșul acoperit. În coș era un papagal minunat și o banană pentru acesta. Jim și prietenii lui îl lăudară pe Dumnezeu. Se părea că indienii devin prietenoși.

83

Unii dintre prietenii lor le spuneau:

— Oameni buni, sunteți neînțelepți că risipiți atâtea bunătăți cu indienii Auca. Ei vor rămâne la fel de răi ca înainte.

Dar misionarii continuau să se roage ca Dumnezeu să-i facă prietenoși pe acești indieni Auca, ca să le poată spune despre Isus.

După aproape două luni de zboruri cu cadouri, deasupra satului Auca,

misionarii hotărâseră că este timpul să aterizeze pe o mică plajă, lângă râu, aproape de locul unde trăiau indienii. Plănuiseră să își construiască o casă în copac, în care să stea, și să încerce să intre în vorbă cu băștinașii Auca. Erau cinci oameni de toți: Jim, Nate și alți trei misionari pe nume Pete, Roger și Ed. Ei s-au rugat și au vorbit cu soțiile lor mult timp înainte ca să ia decizia de a se muta în regiunea Auca. Toți știau că este foarte periculos. Însă îl iubeau pe Dumnezeu și știau că îi aparțin Lui. Nu le era frică să moară, deoarece știau că merg în cer.

Așa că după ce aterizară lângă râu, își construiră o casă într-un copac înalt.

Cățiva dintre misionari zburară din nou deasupra satului Auca strigând:

— Veniți la râu! Vrem să ne întâlnim acolo! Apoi făcură o tabără și așteptară.

A treia zi, bărbații stăteau în tabăra lor, când, deodată, auziră un țipăt dinspre râu! Inimile le tresălară, în timp ce se întoarseră să privească. Trei indieni Auca ieșeau din pădure: un bărbat și două femei. Ei strigau în limba Auca:

— Bine ați venit! Bine ați venit!

84

Jim merse să-i întâmpine. Îi luă de mâini și apoi îi ajută să vină în tabăra lor. Cei cinci misionari încercară, din greu, să le arate acestor indieni că ei vor să le fie prieteni. Le-au dat mâncare, daruri, au zâmbit și au vorbit. Foarte repede i-au dat bărbatului Auca numele de „George”; și când „George” le ceru să îl plimbe cu avionul, ei au fost foarte bucuroși să o facă. Zburară încă o dată deasupra satului Auca, iar George râse cu încântare când își recunosc casa de la înălțime. Se aplecă peste bord, făcu din mână și strigă la alți oameni din tribul său. Când aterizară înapoi în tabără, cei cinci misionari îi mulțumiră lui Dumnezeu cu glas tare, privind în sus, către cer, astfel încât cei trei indieni să vadă ce fac.

În acea seară, cei trei indieni Auca se întoarseră în sat. Ei nu îi invitară pe misionari să vină cu ei, așa că Jim și prietenii săi rămaseră în tabără. Asta s-a întâmplat vineri. Duminică, Nate își sună soția prin stația radio ca să-i transmită că un mare grup de indieni Auca vine spre ei.

— Chiar la timp pentru un serviciu divin! îi spuse entuziasmat. Aceasta este ziua cea mare! Te voi suna înapoi în această după-amiază ca să-ți spun cum a fost!

Așa că soțiile misionarilor așteptară cu nerăbdare în acea după-amiază. Ele sperau să afle dacă bărbații au reușit să viziteze satul Auca. Dar după-amiaza trecu, și bărbații nu mai sunară după cum promisese. Venise seara și femeile începură să se îngrijoreze. S-a întâmplat ceva? Erau în siguranță misionarii?

A doua zi, mai mulți bărbați luară un alt avion și zburară deasupra taberei.

Când s-au întors, au adus o veste tristă: Jim, Nate și prietenii lor au fost uciși.

Indienii

85

Auca îi omorâseră cu sulițele.

Cei cinci misionari aveau puști la ei, în tabără, dar nu le-au folosit ca să se lupte cu indienii. Când bărbații Auca s-au apropiat de misionari cu sulițele, aceștia nu au tras în ei. Știau că dacă îi vor împușca pe indieni, probabil și-ar fi salvat doar viețile lor. Dar apoi niciodată nu ar mai fi fost posibil să-i învețe pe băștinași despre Isus. Așa că au ales să moară ei înșiși, pentru ca indienii Auca

să aibă o a doua șansă de a deveni creștini.

Indienii Auca au continuat să-și amintească de acei cinci oameni albi, ciudați, care fuseseră așa de buni cu ei, că nici măcar nu încercaseră să-i omoare. Și astfel, un an mai târziu, când alți misionari încercară din nou să le vorbească indienilor Auca despre Isus, aceștia au fost gata să asculte. Câțiva dintre cei care au luat parte la uciderea lui Jim și a celorlalți misionari deveniseră creștini. Unul dintre ei își depuse mărturia în cadrul unei întâlniri. Numără pe degete și spuse:

— Am ucis doisprezece oameni cu sulița! Dar am făcut asta când inima mea era neagră. Dar acum sângele lui Isus mi-a spălat inima, așa că nu mai trăiesc ca înainte.

Dragostea lui Dumnezeu i-a schimbat viața!

Notă istorică:

Moartea acestor cinci misionari a avut loc pe data de 8 ianuarie 1956. Jim Elliot, Nate Saint, Roger Youderian, Ed McCully și Pete Fleming au lucrat mult pentru împărăția lui Dumnezeu. Nu doar indienii Auca au învățat despre dragostea și iertarea lui Isus, ci mulți alți oameni, de peste tot în lume, după ce au auzit întâmplarea despre misionarii care au fost uciși, s-au decis să îl slujească și ei pe Domnul.

12

MINUNEA DIN POIANĂ

— Privește poiana aceea, plină de flori! exclamă Margaret în limba germană.

— Da, sunt minunate, răspunse Amy Bontrager, în aceeași limbă. Austria este o țară frumoasă, cu lanțuri de dealuri și munți.

— Aș dori să mă opresc și să culeg câteva, continuă nemțoaica. Crezi că se poate? Aș face un buchet de flori de toamnă așa de frumos!

— Să ne oprim? murmură Amy, în limba engleză, către soțul ei David.

— Cred că ne-am putea opri pentru o clipă, răspunse David Bontrager. Nimeni nu se va supăra, dacă Margaret culege câteva flori sălbatice de pe un câmp. Dar nu putem sta mult, dacă intenționăm să trecem granița în

86

87

România, înainte de lăsarea serii.

Opri mașina pe marginea drumului de țară, iar cele două femei coborâră. În timp ce Amy și prietena ei, Margaret, pășeau fericite prin câmpul de flori,

David, neavând ce face, stătea la volanul mașinii închiriate. Ca și păsările răpitoare, gândurile îi zburară foarte repede... departe, peste ocean, la căminul din Indiana! *Suntem la mare distanță de casă*, medita David.

De mulți ani David Bontrager, un slujitor creștin din Statele Unite, simți o chemare deosebită pentru creștinii persecutați din țările comuniste ale Europei. *Măcar de ar putea face ceva creștinii din America, pentru a-i ajuta!* se gândi el. Și iată că Dumnezeu i-a arătat o cale! Lucrând cu o misiune creștină din Germania de Vest, el a început să călătorească în țări comuniste cum ar fi: Ungaria, România și Rusia. Ca turist american, nu îi era prea greu să intre în aceste țări și, odată intrat, făcea tot ce putea ca să îi încurajeze pe creștinii din țara respectivă. De multe ori le predica. De obicei, bagajele sale conțineau o mulțime de Biblii, broșuri și alte lucruri care erau interzise sau foarte greu de găsit după Cortina de Fier. În călătoria pe care o făcea acum, avea un geamantan încărcat cu daruri care puteau fi de folos familiilor creștine și sărace din România.

Zgomotul vocilor de afară îl aduseră pe David înapoi la realitate.

— Priviți florile mele! strigă Margaret fericită, în limba germană.

Zâmbind, Amy i se adresa soțului ei:

— Fără îndoială că a cules un buchet mare. Mă

88

întreb, ce fel de flori sunt?

— Nu știu sigur, zâmbi David, uitându-se la tulpinile florilor. Par a fi un fel de păpădii, ca cele de la noi din țară, când lasă semințe primăvara. Dacă nu ai grijă de ele, vor lăsa puf peste tot în mașină!

— Pune-le în portbagaj, o sfătui Amy pe Margaret. Așează-le pe bagaje și nu va fi nicio problemă.

Prea puțin știa David în timp ce lăsa cu grijă capacul portbagajului deasupra buchetului ciudat, cum va folosi Dumnezeu în curând aceste flori uscate ca să îi protejeze de pericol pe cei trei misionari!

Călătorii au traversat, fără probleme, granița dintre Austria și Ungaria, și își petrecură cea mai mare parte din zi mergând cu mașina prin Ungaria. Granița cu România era partea periculoasă.

În timp ce mergeau cu mașina prin orașelul unguresc spre granița cu România, așa cum planificaseră, David și Amy se simțeau cam încordați și neliniștiți.

— Indiferent de câte ori am mai trecut pe aici, mie întotdeauna mi-e frică, murmură David către soția sa. Mergem drept în mâinile comuniștilor, într-o țară în care frații noștri în Hristos sunt persecutați. De obicei, gărzile par foarte politicoase față de turiști, dar dacă ar ști tot ce ducem în geamantanele noastre... spuse el, și lăsă fraza neterminată.

— Facem lucrarea Domnului și suntem în mâinile Sale, îl încuraja Amy în liniște. Să continuăm să ne rugăm. Acesta este cel mai bun lucru pe care îl putem face.

— Iată locul! spuse Margaret încetișor, în limba germană.

89

În fața turiștilor, o barieră solidă bloca strada. Lângă ea se afla punctul de control vamal, cu un ofițer în uniformă, stând în pragul ușii, și un vameș în

spatele gemulețului. Rostind încă o rugăciune pe nerăsuflăte, David trase încet mașina până la punctul de control și opri.

Ofițerul care se plimba pe lângă geamul lui David, nu zâmbea. Purta o uniformă a miliției românești și avea o înfățișare dură.

— Câți? întrebă el brusc.

— Doar noi trei, răspunse David, și în timp ce înmâna pașapoartele, încercă să nu se uite la pușca amenințătoare a ofițerului.

Ofițerul examina cele trei pașapoarte în timp ce călătorii așteptau în liniște.

— Care este scopul vizitei voastre în România? întrebă el.

— Vrem să-i vizităm pe prietenii noștri români, răspunse David cum putu mai frumos.

— Aveți ceva de declarat? fu următoarea întrebare.

— Păi, avem bani, fiecare dintre noi are câte un ceas și mai am aparatul de fotografiat, începu David.

— Nu aveți droguri? Nici lichior? David scutură din cap:

— Nu!

— Hmmm, mormăi ofițerul în timp ce se aplecă și se uită prin geamul ușii din spate.

— Ieșiți toți afară! rosti scurt.

Cei doi ofițeri au început să caute prin mașină, în timp ce David, Amy și Margaret stăteau deoparte încercând să nu pară îngrijorați.

91 — Acum portbagajul, îi spuse în cele din urmă, primul ofițer lui David. Având cheile în mână, David îi deschise imediat portbagajul mașinii.

— Deschide unul dintre acele geamantane, porunci ofițerul.

— Desigur, răspunse David politicos.

Poate nu va controla și celălalt geamantan! se gândea el cu speranță. Două geamantane stăteau unul lângă altul în portbagaj și David îl apucă pe cel în care erau hainele și lucrurile personale ale familiei sale. Ofițerul se aplecă să privească, în timp ce David îl deschidea.

— Nu, nu pe acesta! se răsti dintr-odată. Vreau să văd ce aveți în celălalt geamantan!

Gesticulând cu o mână puternică, indică spre celălalt geamantan. Deasupra stătea buchetul de flori culese de Margaret, dar în interior... Lui David i se înmuiară picioarele. În interiorul aceluia geamantan erau lucrurile periculoase: literatură creștină și daruri pentru frați și surori în Hristos, care erau nevoiași! Oare ce va face ofițerul când va descoperi lucrurile interzise?

— Deschide geamantanul acela! repetă ofițerul.

Și nu era nimic altceva de făcut decât să asculte. Emoționat, David lăsă în jos capacul geamantanului pe care deja îl deschisese.

Un suflu de vânt, creat de capac în cădere, trecu prin buchetul de flori uscate, care era așezat ca decor pe celălalt geamantan. Deodată puful și semințele pufoase ale florilor se împrăștiară peste tot în aer, drept în fața ofițerului.

— Ptiu! scuipă ofițerul uimit, clipind și ducându-

și mâinile la față. Haa... hap... ciuu! strănută el violent, împrăștiind și mai mult puf în toate direcțiile.

— Florile mele! rosti pe nerăsuflăte Margaret, arătând ca și cum nu știa

dacă să râdă sau să plângă.

Lui David îi venea să râdă, dar bineînțeles că nu a îndrăznit.

— îmi pare rău, domnule! își ceru el scuze. Se pare că sunteți alergic la buruieni ca acestea. Să ...

— Nu, nu! răspunse ofițerul enervat, întorcându-se să își sufle nasul. Am văzut destul. Închideți portbagajul și puteți pleca!

În timp ce își continuă călătoria prin România, pasagerii se bucurară și râseră cu poftă de modul în care au scăpat.

— Păcat de buchetul tău, Margaret, chicoti David. Eu nu am vrut cu niciun chip să îl împrăști! Dar Domnul l-a folosit ca să trecem vama în siguranță. Din toate împrejurările în care Dumnezeu ne-a protejat în călătoriile noastre, cred că aceasta este cea mai comică.

Notă istorică:

Acest incident a avut în anul 1970, într-una dintre călătoriile lui David Bontrager către România. În acele vremuri, Ungaria, România și Rusia erau sub dictaturi comuniste, în care creștinii trăiau o viață de sărăcie și suferință.

Misiunea Friedenstimme din Germania a fost înființată de creștinii care au fugit din aceste țări comuniste. David Bontrager a călătorit mult în Europa ca să lucreze cu *Misiunea Friedenstimme*. A transportat multe Biblii și broșuri în țările în care creștinii nu erau liberi.

În anul 1971, David Bontrager a înființat o organizație misionară numită *Isus pentru Cortina de Fier*. Această organizație mai funcționează și astăzi, însă denumirea i s-a schimbat în *Christian Mission Charities*.

David Bontrager a plecat în veșnicie în anul 1989.

92

93

13

S-A RĂZGÂNDIT

— Nu am să fiu niciodată misionară! Niciodată, niciodată! strigă Ida Scudder. Am de gând să rămân pentru totdeauna în America, unde-i curat și confortabil. O să am un serviciu bun și o să câștig o mulțime de bani. Nu mă mai întorc niciodată în India!

Părinții Idei erau misionari în India. La fel a fost și bunicul. Șase dintre unchii ei și mulți alți verișori au ales, de asemenea, să-L slujească pe Domnul printre oamenii săraci din India. Dar nu și Ida! Ura sărăcia din India, căldura, mizeria și insectele. Nu suporta să vadă cerșetori, nici să audă despre copii lăsați să

moară de foame.

Acum, când Ida a fost trimisă la școală în Statele Unite, se hotărî să nu se mai întoarcă niciodată în India.

Dar Dumnezeu a avut alte planuri cu Ida.

Cu puțin timp înainte de absolvirea școlii, primi un mesaj urgent de la tatăl ei:

Mama ta este grav bolnavă. Vino imediat!

— Da, trebuie să merg, se hotărî ea. Însă imediat ce mama se va însănătoși, voi pleca. Nu voi rămâne niciodată în India.

Așa că, Ida se îmbarcă pe un vapor și, în câteva zile, fu înapoi la punctul de misiune - în mijlocul prafului, al căldurii și al sărăciei pe care și le amintea foarte bine. Ascultătoare, a îngrijit-o pe mama și l-a ajutat pe tata în lucrarea misiunii. Dar după ce mama ei prinse putere, gândurile Idei zburară înapoi la viața confortabilă și la prietenii din Statele Unite.

Mă voi întoarce în curând acasă, îi scrise Ida, într-o seară, uneia din prietenele sale. Stând la birou, privi cu dispreț la norul de insecte care încercau să pătrundă prin sită mai aproape de lampă. *Nu peste mult timp voi fi înapoi în State, unde nu sunt atâtea găngănii*, se gândi ea.

Deodată, Ida auzi un zgomot ușor de pași pe veranda din fața ferestrei sale. La ușa ei pașii se opriră și auzi pe cineva tușind, așa cum fac hindușii, în loc să bată la ușă.

Luându-și lampa, Ida merse la ușă și o deschise. În fața ei stătea un tânăr hindus, care avea o față foarte speriată.

— Doamnă, vreți să veniți să îmi ajutați soția? se rugă el. E pe moarte și are nevoie de un doctor!

— Îmi pare rău, îi răspunse [da, nu eu sunt doctorul, ci tatăl meu. Te duc imediat la el!

94

95

Omul se retrase șocat.

— Nu! strigă el. Noi suntem hinduși născuți nobili și niciun bărbat nu a văzut vreodată fața soției mele. Vreau să vii tu! Soția mea mai degrabă ar muri decât să vină un bărbat să o vadă.

— Dar nu știu deloc medicină, spuse Ida. Nu aș fi în stare să o ajut.

— Atunci va muri, spuse cu disperare hindusul și dispăru în noapte, înainte ca Ida să-i poată răspunde.

Tristă, Ida se întoarse să continue scrisoarea, dar nu se mai putea concentra la ce să scrie. În timp ce stătea și privea foaia, zgomotul de pași se auzi din nou pe verandă.

Ida sări și merse la ușa făcută din sită, crezând că era hindusul. Însă era un alt om, un mahomedan bine îmbrăcat, care se înclină politicos în fața ei.

— Doamnă, spuse el, să îți dea Allah pace. Soția mea este foarte bolnavă și am venit la tine ca să te rog să o vizitezi. Am auzit că ești noul doctor din State. *Încă unul!* Picioarele i se înmuiară.

— Eu nu sunt doctor, tatăl meu este doctor, spuse ea cu toată hotărârea. Îl voi chema și, dacă vrei, voi veni și eu să ajut.

— Nu, doamnă, asta e imposibil, răspunse mahomedanul arogant.

Religia mea interzice ca femeile să fie văzute de bărbați care nu sunt din familie. Nu-i voi duce niciodată un doctor care este bărbat.

Ida alergă în camera ei și închise ușa. *Of, aș dori să fiu cât mai departe de țara asta, unde oamenii sunt așa de încăpățânați și needucați!* se gândi ea. În timp ce se pregătea de culcare, se auzi o a treia bătaie în ușa.

De data aceasta, cel din veranda întunecoasă era un om pe care Ida îl cunoștea. Era tatăl unui copil care participa la grădinița punctului de misiune. Soția lui era o fată tânără și drăguță, cu vârsta mai mică decât a Idei.

— Te rog, doamnă, se bâlbâi bărbatul nerăbdător. Vrei să vii să aduci doctorie pentru soția mea? Are temperatură foarte mare!

— Eu nu sunt doctor, spuse Ida din nou. Nici nu aș ști cum să o ajut. Mă duc să îl chem pe tata!

Dar Ida deja știa ce va spune omul, înainte ca acesta să-și deschidă gura. Nu va lăsa pe niciun bărbat să se apropie de soția sa. El vrea o femeie!

— Dacă nu o vei ajuta, ea va muri, gemu omul în timp ce cobora pe scări în întuneric.

Gânditoare, Ida se întoarse în pat. Dar nu putea dormi. Cum a fost posibil ca acest lucru să se întâmple de trei ori într-o singură noapte? Trei bătăi în ușa și trei cereri de ajutor. O chema Dumnezeu pe ea, cum 1-a chemat și pe Samuel noaptea?

Dacă aș fi doctor, se gândi Ida, aș putea salva viețile multor femei și fete din India. Ele au nevoie de o doctoriță, care să pună capăt acestor suferințe inutile!

A doua zi dimineața devreme, Ida trimise un slujitor care să se intereseze ce s-a întâmplat cu cele trei femei bolnave, ale căror soți veniseră noaptea trecută.

— Toate au murit, îi spuse slujitorul trist când se întoarse.

— Toate au murit! repetă Ida încet, întorcându-se în cameră, îngenuche în rugăciune.

Dumnezeu m-a chemat și trebuie să ascult, se hotărî ea.

96

97

Voi studia să devin doctor și apoi voi putea să îl slujesc pe Domnul aici, în India.

Cu o inimă ușoară, Ida merse să le spună părinților decizia pe care o luase. Era sigură că se vor bucura nespul!

Notă istorică:

Ida a devenit Dr. Ida Scudder, care a lucrat tot restul vieții ei în India. Ea a construit câteva spitale în orașul Vellore, care mai târziu a devenit cel mai mare centru medical din toată Asia. Dr. Ida Scudder i-a învățat pe oamenii din India, prin vorbele și faptele sale, că Dumnezeu este dragoste.

TIGRUL ESTE LIBER!

— Tigru! nu poate scăpa din cușcă, spuse sergentul.

— Ești sigur? întrebă Jack, pilotul misionar, care stătea lângă avionul său.

Scoțându-și casca, își șterse o picătură de sudoare de pe frunte și privi cu îndoială la cușca uriașă împletită din răchită. Cușca era confecționată din trestii și fâșii din scoarță de copac. Iar în interior stătea ghemuită o felină înfiorătoare, cu pete negre pe blană. Așa numitul tigru era o panteră sud-americană, de

culoare maro deschis.

— Oh, da, domnule! îl asigură pe Jack soldatul peruvian și zâmbi, iar dinții albi îi ieșiră în evidență, în contrast cu chipul său negricios. Tigrul nu va fi un pericol în avion! Cușca este destul de rezistentă.

Jack nu era încântat să aibă la bordul avionului un

98

99

animal sălbatic. Părea a fi destul de fioros! în această călătorie el zbura singur, transportând o încărcătură de alimente pentru diverse puncte misionare. *Deja am de dus patru pui vii și două turturele într-o cutie*, medita Jack. *Acest avion se transformă în Arca lui Noe*. Dar Jack își aminti regula directorului de misiune: „Cooperati tot timpul, când este posibil, cu oamenii guvernului. Ei ne-au dat permisiunea să predicăm Evanghelia în țara lor. Așa că, fiți politicoși!”

— Da, am să iau tigrul cu mine și am să îl duc prietenului vostru, căzu de acord Jack.

Cei doi oameni puseră cușca uriașă în spatele banchetei. Avionul, cu pontoanele sale, trecu ușor peste râu și se ridică în aer.

Jack pilota unul dintre avioanele mici din flota misiunii, care se ridica zilnic peste cele mai sălbatice și mai periculoase jungle din America de Sud. Orice greșală din partea sa ar fi dus avionul la prăbușire și la dispariție în întinderile fără urmă ale junglei, în care moartea te aștepta în multe forme. Plante otrăvitoare, șerpi veninoși, pești cu dinți ascuțiți ca lama, care mănâncă oameni și vânători indieni; toți stăteau la pândă în pădurile umede, dese și verzi.

Înainte ca punctele de misiune din America de Sud să intre în posesia avioanelor, misionarii și traducătorii Bibliei erau nevoiți să călătorească pe jos, pe potecile întortocheate ale junglei sau cu mici bărci pe râuri. O călătorie la cel mai apropiat oraș sau doctor putea dura zece sau douăzeci de zile de mers pe jos, în condiții periculoase. Dar acum, piloți ca Jack făceau aceeași călătorie într-o oră. Asta ușura foarte mult treburile misionarilor curajoși care erau gata să își riște viața pentru a duce Evanghelia la indieni.

Jack fluiera vesel gândindu-se la aceste lucruri. Mâinile lui îndemânaticе țineau manetele în timp ce se uita atent prin ferestrele de plexiglas ale carlingei. La nouă sute de metri în jos era jungla luxuriantă de la nord de Peru cu apele negre, ciudate ale râului Nanay amestecându-se cu vegetația.

Deodată, un piuit agitat izbucni în spatele banchetei lui Jack. Suna exact ca zgomotul pe care îl făceau puii de la ferma tatălui său când o vulpe se furișă noaptea în cotețul găinilor. Când se întoarse să se uite în spate, Jack văzu că tigrul scăpase. Se cățara pe scaun, iar ochii galbeni îi sclipeau, în timp ce privea înfometat spre pui...

Apucându-și plosca, Jack aruncă apă înspre felină. Arătându-și colții, felina se strecură înapoi la locul unde se țineau bagajele. Însă, doar peste câteva clipe, începu să se cațere din nou. Disperați, puii băteau din aripi și se luptau ca să-și elibereze picioarele din vița de vie, care îi ținea legați. Jack azvârli plosca goală înspre felină. Rată ținta, așa că tigrul se năpusti, aterizând pe scaun lângă pui și le rupse vița de vie dimprejurul picioarelor. Puii, speriați, săriră în toate direcțiile. Ba se izbeau de fereastră, ba de fața lui Jack, în timp ce tigrul se

ridică pe picioarele de dinapoi, având ghearele ascuțite pregătite pentru un copan! Peste tot zburau pene.

Jack uită să mai piloteze avionul și începu să prindă puii. Însă fără folos.

Imediat tigrul prinse un pui de pe podea și, sub scaunul lui Jack, se auzea deja cum dinții

101 ascuțiți crăntăneau oase și carne.

Avionul era la o înălțime de nouă sute de metri în aer și niciun ajutor nu era pe aproape. Ce putea să facă Jack? Se va mulțumi oare tigrul cu puiul pe care îl mâncase, ca apoi să doarmă puțin? Sau se va hotărî să vâneze și mai multă carne?

Hâârșș! O labă maronie, cu gheare ascuțite, ieși de sub scaun îndreptându-se către Jack. Într-o clipă ghearele tigrului se agătară de pantalonii pilotului, după care îi rupseră. Inima lui Jack bătea cu putere și părea că îi stoarce toată respirația din plămâni. Tigrul îl vâna pe el! Cu toată puterea pe care o avea, Jack ripostă către dușman. Felina urlă cu un răcnet de furie care îi oprea inima în loc, și urletul răsună în tot avionul.

Doamne, ce să fac? Ajută-mă să găsesc un loc de aterizare! se rugă Jack cu disperare. Privind afară pe fereastră, localiza o comunitate mică de oameni lângă râu. Jack îndreptă în jos clapele de pe aripile avionului și începu să se rotească pentru aterizare. Împingând felina cu picioarele de fiecare dată când aceasta se întindea să i le prindă, Jack reuși, în cele din urmă, să aducă avionul pe apă.

În timp ce Jack se apropia de țărm, o mulțime de oameni cu pielea neagră se adunară acolo.

— Ajutor! strigă el de la fereastră. Am un tigru dezlegat aici!

O puzderie de oameni săriră toți deodată pe pontoane, încercând să privească în interiorul avionului care începea să se scufunde.

— Nu! strigă Jack. Nu toți deodată!

Oamenii se dădură jos și liderul lor trimise după o funie. Curând tigrul cel fioros fu prins în laț și legat. Oftând ușurat, Jack mulțumi peruanilor.

— Oh, pentru puțin! îi spuse liderul și zâmbi. Ne bucurăm așa de mult că ai aterizat aici! Unul dintre oamenii mei a avut un atac de cord în această dimineață și ar putea muri, dacă nu ajunge la spital. Vrei să îl iei cu tine în oraș?

— Bineînțeles că-1 voi lua, fu de acord Jack.

Așa că Domnul a avut un scop permițându-i tigrului să scape din cușcă, medita Jack în timp ce ajuta ca omul bolnav să fie urcat în avion. Dumnezeu a folosit un tigru care își arată colții și un pilot fricos pentru a duce avionul Său în locul potrivit, ca să salveze viața acestui om.

În mai puțin de două ore omul bolnav a ajuns la spitalul Iquitos, ofițerul de armată și-a primit felina, iar Jack era înapoi în drum spre punctul de misiune din Yarinacocha.

Notă istorică:

Jack, pilotul, era Jack McGuckin de la *Jungle Aviation Service* care aparținea traducătorilor din cadrul misiunii *Wydiffé Bible*. Acest incident a avut loc în anul 1960, când Jack era la unul dintre primele sale zboruri misionare în Peru.

103 SALVAȚI ÎN TIMPUL NOPTII

— Hai să facem întrecere până la copacul acela! îl provocă Mark Kniss, în vârstă de opt ani, pe fratele său mai mare. Ridicându-se pe pedale, cei doi fii ai misionarului pedaleau bicicletele cât puteau de repede, pe drumul prăfuit și bătătorit de căruțe.

În urma lor venea restul caravanei. Lloy Kniss, misionar în India, își conducea încet Chevrolet-ul demodat, ocolind gropile. Lângă el stătea soția sa Elisabeth și fiica lor mai mică Esther, iar pe bancheta din spate erau două femei biblice* cu pielea maronie și soția unui predicator indian.

Trei evangheliști indieni și o bucătăreasă mergeau cu bicicletele în urma mașinii. Apoi veneau căruțele

Termen folosit în India pentru femeile care distribuie Biblii și broșuri.

Încărcate cu tot ceea ce un grup de misiune ar avea nevoie pentru o călătorie lungă de două luni de zile. Corturi, paturi pliante, coșuri, cărți, hrană, medicamente, felinare și unelte, care erau împachetate frumos în căruțele din lemn.

— Aș fi vrut să mai stăm în Bhotiyadihi o perioadă de timp, îi spuse Mark fratelui său în timp ce se odihneau la umbra copacului, așteptând ca ceilalți să-i ajungă din urmă. Acolo am avut una dintre cele mai frumoase tabere pe care le-am făcut vreodată. Îți amintești copacul acela de mango sub care am dormit? Mi-ar fi plăcut să agăț un leagăn de acea creangă uriașă, chiar deasupra cortului nostru.

— Da, dar tata s-a rugat cu privire la acest lucru, răspunse Paul care avea zece ani. El și ceilalți predicatori au decis să plece astăzi dacă se oprește ploaia, și chiar imediat după asta au văzut cum începea să se însenineze. Așa că diseară vom fi în Panduka. Mă întreb cum o să fie tabăra aceasta?

Era o după-amiază luminoasă și însorită când caravana misionarilor ajunsese în satul Panduka. Tatăl lui Mark se grăbi să ceară permisiunea bătrânilor din sat pentru a tăbări sub un pâlă de copaci înalți de mango. Apoi, împreună cu ceilalți bărbați misionari, ridicaseră corturile și săpaseră o groapă în pământ, în care să facă focul.

O încărcătură de bușteni fu adusă de la una din căruțe și pusă lângă groapa de foc. Când va veni seara friguroasă, mulți săteni vor fi atrași de căldura și lumina focului făcut de misionari. Apoi Evanghelia prețioasă a

104

105

lui Isus le va putea fi împărtășită prin povestire și cântare.

Era dej a înspre amurg, când bucătăresele au terminat de pregătit cina și oamenii au început să mănânce lângă foc. Mark împreună cu fratele și sora lui stăteau și priveau în timp ce tatăl lor aprinse lampa cu gaz și o agăță de un stâlp. Lumina albă, curată și strălucitoare împinse toate umbrele întunecoase până la marginea taberei și îi făcu pe copii să se simtă în siguranță.

—Acesta este cel mai luminos loc din tot satul, afirmă Paul către ceilalți.

Niciun indian nu are vreo lumină ca aceasta. Foarte curând vor veni să le vadă pe ale noastre!

El avu dreptate. De pe cărările înguste și șerpuitoare ale satului, oamenii

începeau să vină. Câte doi, câte trei, și apoi în grupuri mici, sătenii își făcură drum spre lumina și căldura din tabăra misionarilor. Creștinii le-au urat bun venit și apoi unul dintre predicatorii indieni conduse grupul într-o cântare. Pe la ora zece Mark era foarte obosit. Întâlnirea se terminase, dar câțiva indieni mai zăboveau pe lângă foc vorbind cu predicatorii, în timp ce femeile și copiii se pregăteau de culcare în corturile lor. Ochii lui Mark nu mai rezistau să stea deschiși, așa că se întinse somnoros pe sacul care servea drept saltea pentru patul său. Sacul era umplut cu paie, iar când se așeza pe el, acestea foșneau. Mark putea auzi murmurul oamenilor care stăteau lângă cort și un alt zgomot în întuneric, un geamăt al crengilor pline de frunze, bătute de vânt. *Se pare că va veni o furtună*, se gândi Mark înainte de a adormi. Câteva ore mai târziu, Mark tresări din somn. Șuieratul vântului îi răsună în urechi, iar partea de sus a cortului flutura sălbatic. La lumina palidă a lămpii, îl zări pe tatăl său stând lângă unul dintre stâlpii cortului, sprijinindu-l cu greutatea lui.

— Ce se întâmplă?! strigă somnoros băiatul speriat.

— Este un ciclon, îi răspunse mama cu o voce liniștită. Nu o trezi pe Esther. Dumnezeu va veghea asupra noastră!

Clipind, Mark privi împrejur. Mama lui era pe genunchi, ținând lampa... și probabil rugându-se. Tatăl său, înalt, stătea nemișcat lângă stâlpul cortului. Afară se dezlănțuia furtuna, însă înăuntrul Mark își dădea seama de credința părinților în ocrotirea lui Dumnezeu. Încet, pleoapele se ridicară încă o dată și apoi se închiseră.

Dimineața, cerul era așa de senin și albastru, încât Mark se întreba dacă furtuna din timpul nopții nu fusese cumva doar un vis. Dar atunci auzi voci entuziasmate venind din direcția unde era focul aprins pentru micul-dejun:

— Grindină?

— Da, grindină mare! Dar niciun bob de grindină nu a căzut peste corturile misionarilor!

Îmbrăcându-se rapid, Mark alergă afară în dimineața strălucitoare. Peste tot în jurul lui, cei mari discutau despre furtună.

— Cred că numai Dumnezeu ne-a păzit noaptea trecută, declară plin de mulțumire unul dintre predicatorii indieni. A trecut un ciclon și nu ne-a distrus nici măcar un cort!

Deodată, un grup mic de femei intrară în cercul misionarilor vorbind toate în același timp.

106

107

— Dumnezeuul vostru v-a salvat ieri! strigă o femeie gâfâind.

— Noi suntem din satul Bhotiyadihi, unde ați avut tabăra până ieri, interveni alta. Și copacul acela mare -se opri ca să își tragă sufletul, dar o altă femeie i-o luă înainte:

— Acel copac mare de mango, sub care ați avut tabăra, nu mai este! Furtuna l-a doborât chiar pe locul unde ați avut corturile.

— Chiar pe locul acela! Întări spusele o a patra femeie. Dacă nu ați fi plecat ieri, ați fi murit! Dumnezeuul vostru v-a salvat! Am venit la piață, aici în Panduka, dar mai întâi am vrut să vă spunem despre acel copac!

Mark stătea lângă tatăl său și asculta. *Copacul acela mare și frumos! se gândi el plin de fiori. Și eu am vrut să mai rămânem în acel loc... Dar tata s-a rugat și Dumnezeu a trimis un cer senin, ca semn că trebuia să plecăm. E bine că am ascultat de Dumnezeu! Ne-a ocrotit și de data aceasta.*

Notă istorică:

Lloy și Elizabeth Kniss au fost misionari în India Centrală timp de șaisprezece ani, din 1926 până în 1942. Acest incident s-a întâmplat prin anul 1935. Tânărul Mark nu a uitat niciodată noaptea în care familia sa a fost salvată de furtună. Când a crescut mare, a ajuns doctor și împreună cu soția sa au petrecut treisprezece ani ca misionari în India.

Mark Kniss este unchiul autorului prin căsătorie.

108

16

TORTILLA VORBITOARE

— Vine avionul! strigară copiii de la școala misiunii Shivalito.

Erau copiii indienilor Tila din sudul Mexicului, iar urechile lor mici și ciulite captaseră zgomotul îndepărtat al motoarelor de avion din flota misiunii.

— Acum e deasupra munților, domnișoară Ruby! exclamă un băiat cu pielea închisă la culoare. Și ai spus că astăzi ne aduce ceva special!

Ruby Scott, învățătoarea misionară, zâmbi în timp ce puse la loc bucata de cretă cu care scria o problemă de matematică.

— Sunteți liberi, copii!

Vocea ei trăda faptul că și ea era încântată! Astăzi era ziua mult așteptată în care soseau discurile cu înregistrări.

109

Ruby și colega ei, Violeta, lucrau cu indienii Tila de cinci ani. La început a fost nevoie să învețe limba Tila astfel încât să poată „spune drept cuvintele”, cum spuneau indienii. Apoi ele au început să traducă Noul Testament în limba Tila, câte o carte pe rând. Predatul la școală le ocupa mult timp dintr-o zi, dar numai așa îi ajutau pe copiii și adulții Tila să învețe să citească și să scrie.

Cu toate acestea, mulți dintre cei mai în vârstă considerau cititul prea greu de învățat. Erau multe sate în care oamenii nu au auzit niciodată Evanghelia pentru că nu erau suficienți predicatori care să ajungă în toate aceste sate. Ce-ar putea folosi misionarii ca să împărtășească Cuvântul lui Dumnezeu cu toți indienii Tila? Avionul care venea azi aducea răspunsul!

Micul avion ateriza și pilotul descarcă încărcătura specială: zece fonografe și câteva cutii cu discuri. Misionarele deschiseră o cutie și, în timp ce indienii Tila din sat se îngrămădiră în jurul lor, Ruby puse un disc negru pe plăcuța rotitoare a fonografului.

— Hei, Margarito, și făcu semn către băiatul șefului, învârtă această manivelă până când îți spun eu să te oprești.

Întotdeauna gata pentru momente emoționante, băiatul păși în față și începu să învârtă manivela.

Deodată, discul începu să redea sunetele! Mulțimea de indieni găfâi înspăimântată și se trase înapoi. Copiii țipară și se împrăștiară în timp ce cuvintele ieșeau din aparatul cel nou.

— Vorbește! Tortilla aia neagră vorbește! țipară ei. Nici o altă oră de studiu biblic, ținută de învățătoarele misionare, nu atrase atenția indienilor Tila așa de mult!

Noile înregistrări erau presărate cu mesaje în limba lor: versete din Scriptură, cântece și povestiri.

— „Mach'an yambu ba ch'ujbi lac tyaj laj cotyuntel. Dios ma ti yuc'onla yambu ti pejtyelel mulawil ba' mi lac tyaje laj cotyuntel. Cojach ti Jesus!" spunea înregistrarea. „Căci nu este niciun alt Nume sub ceruri prin care putem fi mântuiți. Crede în Numele lui Isus!"

Când sunetele încetară, Ruby păstră tăcerea un moment, ținând discul în mână. Un indian înalt întinse mâna să-l atingă, apoi ezită și o trase înapoi. *Cum se face că tortila aceea vorbește? Poate e periculoasă!* Chicote batjocoritoare se auziră prin mulțime. Făcându-și curaj, Venancio întinse din nou mâna înspre disc. Iar când îl ținu în mână, și alții se apropiară ca să îl atingă.

— îi tare! strigară ei.

— Și are pe el striții subțiri în formă de cerc, observă un bărbat.

— Unde sunt cuvintele?

— De ce nu putem vedea cuvintele, așa cum le vedem pe hârtie?

— Dar cum sar cuvintele din disc și vorbesc, așa cum vorbește o persoană?

Misionarele priviră una la alta neajutorate, întrebându-se cum să le explice? Înainte ca ele să vorbească, vocea groasă a unui indian creștin mai în vârstă se auzi peste mulțime:

— Dumnezeu face acest lucru, spuse el. Nimic nu e prea greu pentru El.

Dumnezeu poate să facă acele cuvinte să sară de pe tortila neagră în urechile oamenilor. O face pentru că El dorește ca toți să audă cuvintele adevărate.

Oamenii făcură liniște, și învățătoarele misionare au

110

111

putut doar să încline capul în semn de aprobare. Jorge, un bătrân respectat, care L-a rugat pe Dumnezeu să-i întoarcă inima pe calea cea dreaptă, le-a dat răspunsul!

— Acum toți indienii Tila din satele îndepărtate pot să învârtă manivela fonografului, așa cum a făcut-o și Margarito, și să audă Cuvântul lui Dumnezeu, le spuse Violeta bucuroasă. Transmiteți acest mesaj tuturor prietenilor voștri: oricine dorește poate să împrumute mașina vorbitoare ca să o

asculte în satul lui.

În zilele care au urmat, au fost multe solicitări de împrumutare a fonografelor cu Evanghelia. Toți indienii Tila doreau să audă tortilele negre care vorbeau! Următorul avion al misiunii a adus încă douăzeci de aparate și discuri.

Domingo, un vrăjitor convertit, care nu a fost niciodată în stare să citească, a venit la misionari. Fața lui era acoperită de cicatrici adânci făcute de sabie cu cincisprezece ani în urmă, când, băut fiind, s-a încăierat într-o bătaie.

— După acea luptă am fugit din satul meu și nu m-am mai întors niciodată, îi spuse el lui Ruby. De atunci am locuit aici. Hristos mi-a schimbat inima. Vreau să merg înapoi și să le spun prietenilor mei despre Domnul!

Așa că numele lui Domingo a fost scris pe lista celor care împrumutau fonografele, iar a doua zi dimineața, foarte devreme, el porni la drum prin junglă. Călătoria spre vechiul sat a durat două zile, iar când a ajuns, prietenii l-au salutat bucuroși. Au râs și au vorbit amintindu-și de „vremurile bune de odinioară”.

Însă când au scos o sticlă de lichior, Domingo s-a dat la o parte.

— Vedeți ce am aici? spuse el deschizând carcasa fonografului.

Puse un disc și învârti manivela. Prietenii săi ascultau cu uimire în timp ce această tortilă neagră, ciudată vorbea în limba lor. Vorbea despre Dumnezeuul adevărat care a făcut soarele și luna. Indienii Tila se închinau dintotdeauna soarelui și lunii, avându-i ca zei.

— Dumnezeu nu este soarele de pe cer așa cum am crezut noi întotdeauna, le spuse Domingo prietenilor săi. El este o Persoană care mi-a îndreptat inima spre calea cea dreaptă.

Prietenii lui Domingo nu puteau să creadă ceea ce auzeau.

— Cum poți tu, un vrăjitor, să întorci spatele spiritelor care te-au ales și ți-au dat putere? strigă unul. Nu ai niciun pic de respect?

— Hristos are mai multă putere decât vrăjitoria, îi explică Domingo. El este Fiul lui Dumnezeu care a înviat morți și a vindecat orbi. Mi-a dat fericire în inimă cum nu am mai avut niciodată. Dacă vreți, puteți să-I cereți și voi să vă facă fericiți și vă va face!

Prietenii lui Domingo nu înțelegeau cum putea să rămână așa de calm și liniștit când ei strigau la el.

— Ai ajuns ca o femeie, îl batjocoriră ei. Ieși afară din satul nostru înainte ca să îți arătăm că adevărații bărbați folosesc săbiile!

Repede, Domingo închise fonograful și puse discurile înapoi în traistă. Trist, porni pe potecă la vale. *De ce nu vor prietenii lui să asculte mesajul care i-ar putea salva? Trebuia să mai încerce încă o dată!* Domingo se opri după câțiva pași și se întoarse.

112

113

— Vă rog, prieteni, începu el, n-ați vrea totuși să ascultați...

Plin de furie, unul dintre oameni coborî pe cărare spre Domingo. Sabia lui străluci în timp ce o flutură spre fonograf. Mâna lui Domingo, care ținea aparatul, era chiar pe traiectoria lamei ascuțite. Dintr-o lovitură trei dintre degetele lui Domingo căzură pe iarbă!

Omul înfuriat își puse sabia în teacă și se întoarse la prietenii săi, iar Domingo se grăbi să se depărteze. Rupându-și o fâșie din cămașă, își pansa rana dureroasă. Apoi, obosit, se întoarse cu greu acasă.

Două zile mai târziu, când stătu în fața misionarei Ruby, cu degetele bandajate, Domingo nu renunțase încă.

— Săracii oameni, îi spunea el misionarei, mesajul lui Dumnezeu încă nu le-a atins inimile! Trebuie să mă întorc și să le mai vorbesc încă o dată.

În acea noapte, Ruby îngenunche în rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să o ajute să fie tot așa de credincioasă și curajoasă ca și sărmanul Domingo, fostul vrăjitor.

Notă istorică:

La momentul scrierii acestei povestiri, pe tot teritoriul indian Tila sunt răspândite patruzeci și opt de biserici. Înainte ca misionarele, Ruby și Violeta să plece din Mexic, au tradus în totalitate Noul Testament, în limba Tila și, de asemenea, au făcut o concordanță și o carte de imnuri în limba Tila. Ruby Scott locuiește acum printre indienii Navajo din Arizona. Cartea ei *Jungle Harvest (Rodul junglei)* cuprinde întâmplarea lui Domingo și a altor indieni Tila, care au devenit creștini. Margarito, fiul șefului din povestire, a ajuns primul doctor printre indienii Tila.

17

MARTIRIZAT LA MIEZUL NOPTII

Era aproape miezul nopții la poalele munților singuratici din Guatemala, iar priveliștea era scăldată în razele lunii. O potecă stâncoasă își croia drum printre colibele împrăștiate și lanurile de porumb către casa de misiune și clădirea bisericii de pe creasta dealului.

În spatele casei de misiune, un pâlcc de pini suspinau și șopteau în adierea vântului. Sub ramurile lor umbroase erau ascunse chipurile câtorva oameni care s-au furișat prin întuneric. Licărirea palidă a unei țigări le descoperea ochii care mocneau de ură fanatică.

— Cât mai este, comandante? Întrebă în șoaptă unul dintre teroriști, în limba spaniolă.

Era îmbrăcat în uniformă verde de camuflaj și purta

115 o pușcă legată de umăr, cu o curea.

— Ai răbdare, răspunse liderul scurt. O să-i prindem cât de curând.
în casă, familia tânărului misionar american John Troyer dormea. Măria, soția acestuia, oferea băștinașilor sprijin medical în veranda casei ce fusese transformată într-un dispensar. John și Măria aveau cinci copilași. Acele de un verde pal ale ceasornicului care se afla lângă Măria arătau ora douăsprezece fără cinci.

Buum! Bang! Casa se clătină în timp ce lovituri grele bubuiau în ușa de la intrare.

— Afară din casă! Să ieșiți cu mâinile sus! se auzi de afară răcnetul unei voci pline de mânie.

Baionetele creștau ușa din lemn, în timp ce urlete de mânie umpleau văzduhul.

— Ieșiți afară imediat!

Tremurând, Măria se dădu jos din pat și privi atentă prin perdeaua de la fereastră. John privi de după umărul ei și amândouă li se tăie respirația. Lumina argintie a lunii scotea la iveală, pe verandă, trei oameni mascați care ciopârțeau ușa. În fața verandei mai erau șase sau opt oameni cu puștile îndreptate spre casă.

— îmbracă-te repede, Măria! șopti John urgent. Urmă o ciocănire grăbită în ușa dormitorului și Gary

Miller, colegul tânăr al lui John, se năpusti înăuntru trăgând adânc în sfârșit aer în piept.

— Ce facem, John? întrebă el încet.

— Există vreo șansă să te strecorei afară prin ușa din spate și să alergi după ajutor? întrebă John.

— Nu! răspunse hotărât Gary. Sunt sigur că au înconjurat toată casa! Hai să ne rugăm.

Cei trei misionari tineri căzură pe genunchi la

116

marginea patului.

— O, Tată! strigă Gary în șoaptă. Te rugăm păstrează-ne în siguranță dacă este voia Ta. Iartă orice păcat din viețile noastre...

Buuum! Explodă o pușcă, despicănd ușa de la intrare.

— Ieșiți afară! se auzi încă o dată strigătul poruncitor. Promitem că nimeni nu va fi ucis. Numai ieșiți afară cu mâinile sus!

Misionarii priviră unul la altul. Nu era nicio scăpare. John luă mâinile Măriei.

— Hai să luăm copiii, spuse el. Afară este rece, așa că învelește-i pe fiecare cu o pătură.

Purtând pe brațe gemenii care dormeau, tinerii părinți îi conduseră pe ceilalți copii în sufrageria întunecoasă. *Dacă aș putea să mă trezesc și să descopăr că nu a fost decât un coșmar!* se gândi Măria. Dar știa că totul era cât se poate de real.

— Ies eu primul, se oferi Gary.

Ridicând-o în brațe pe Marilyn, fetița de patru anișori, păși prin ușa deschisă.

Imediat fu înconjurat de teroriști care din toate părțile aveau puștile îndreptate spre el.

— *Mănos arriba!* Măinile sus! porunciră ei.

Gary puse brațele micuței împrejurul gâtului său, așa că reuși să-și țină mâinile ridicate, în timp ce bărbații îl căutau de arme.

Ținând în brațe unul dintre bebeluși, Măria luă mâna fiului ei cel mai mare și ieși pe ușă. Tremurând, îl înveli mai strâns cu pătura pe bebeluș și privi la țevile puștilor care erau peste tot în jur. În urma lor veni John ținându-l în brațe pe micuțul Timothy. Oamenii mascați erau ocupați turnând combustibil peste casa misionarilor și

117

peste mașina de teren, ca să le dea foc.

— Așezați-vă pe prispă! ordonă liderul cu asprime. Măria privi dincolo de el, spre cerul înstelat al nopții

senine. *De undeva de sus și Dumnezeu ne privește*, se gândi Măria, iar panica ei se transformă în calm.

Teroristul șef privea la fețele micului grup de misionari ca o pisică, gata să tortureze un șoarece în labelle sale.

— Voi îi învățați pe oameni minciuni diavolești! declară el rece. Iar noi avem de gând să vă oprim!

— Ce minciuni le spunem oamenilor? întrebă cu grijă John.

— înșelați oamenii! insistă teroristul. Le băgați idei false în cap. îi învățați să nu ne ajute în lupta pentru drepturile noastre.

— Nu ne implicăm în politică, răspunse John liniștit. Noi doar îi învățăm pe oameni Cuvântul lui Dumnezeu.

— Nu cred! se repezi cu gura pușcașul. Știm că învățați minciuni diavolești.

Ați venit aici, în țara noastră, ca să-i asupriți pe indienii săraci! Sunteți americani bogați și furați de la săraci.

Câtă nedreptate! se gândi Măria, și ochii i se umplură de lacrimi în timp ce își amintea de nenumăratele ore pe care le-a petrecut la dispensar având grijă de bolnavi. Sau nenumăratele dați când John și Gary au folosit mașina lor cu tracțiune integrală, pe post de ambulanță ca să transporte câte un indian aflat în pragul morții, la spitalul din orașul îndepărtat. După atâta timp pe care l-au petrecut încercând să-i învețe pe indieni metode mai eficiente de agricultură, după munca depusă pentru a construi școala și biserica, toate păturile și hainele pe care le-au dat gratis, cum poate acest om să-i acuze așa de dur?

— Nu am venit în țara voastră să luăm, am venit să dăm, spuse John cu răbdare. Dacă am fi vrut să ne îmbogățim, ar fi fost mai bine să rămânem în Statele Unite. Am venit aici pentru că dorim să ajutăm poporul vostru. Ne petrecem timpul slujind oamenilor, astfel încât să poată învăța despre Dumnezeu.

— Sunteți americani bogați. Sunteți dușmanii noștri, repetă încăpățânat omul în uniformă. Casa voastră este gata să ardă. Acum veniți cu noi la vale, la biserică! ordonă el.

Învârtindu-și pușca amenințător, îi împinse pe misionari de-a lungul potecii până la clădirea bisericii, care era în apropiere.

În întunericul nopții, dalele de ciment și structura din lemn erau liniștite și

pustii. Cu doar câteva ore în urmă, indienii se adunaseră bucuroși acolo pentru serviciul de duminică seară când, la lumina felinarului, pastorul John a citat din Filipeni 1:21: „Căci pentru mine a trăi este Hristos, iar a muri este un câștig!” Acum, în biserică era întuneric, iar indienii din sat, care au auzit împușcăturile, s-au ascuns speriați, prin lanurile de porumb.

— Puneți copiii jos, se răsti liderul gherilei, îndreptându-și pușca spre John și Gary. Mergeți spre gard!

— Nu! Vă rog să nu le faceți niciun rău! plângea Măria cu durere.

— Tați! Tați! strigau copiii.

— Nu-i putem lăsa să plece? întrebă pușcașul cu părere de rău, privind către șeful său.

— Trage! veni comanda fermă.

118

119

Teroristul ținti spre John și din țeava neagră a puștii ieși foc, în timp ce un glonte țâșni în noapte. Apoi încă unul și-ncă unul. Totuși, omul rănit încă nu căzuse.

— Nu pot face asta! spuse pușcașul întorcându-se către șeful său.

Furios, liderul își ridică propria armă și pași spre John. În timp ce misionarul se ruga cu voce tare, teroristul apăsă pe trăgaci. Văzând că în cele din urmă bravul misionar căzu, ucigașul se întoarse și deschise focul și asupra lui Gary.

Glonte sfâșie pieptul lui Gary.

— în mâinile tale îmi încredințez duhul, se ruga în tăcere Gary în timp ce se prăbușea pe iarba plină de rouă.

Culcat la pământ, nu mai făcu nicio mișcare, ci așteptă un alt glonte, dar acesta nu veni. *Dacă stau liniștit, s-ar putea să creadă că sunt deja mort*, se gândi deodată Gary cu speranță. Cu ochii închiși, el asculta atent. Da, vocile gherilelor atacatoare se pierdeau în depărtare, în timp ce se încolonară pe cărare. Curând, liniștea fu întreruptă doar de bocetele Măriei și ale copiilor care s-au aplecat peste trupul neînsuflețit al lui John.

— Tați o să fie cu Isus, șopti Măria către micuți.

— Eu îl vreau pe tăticul meu înapoi! spuse plângând Timothy.

— Oamenii aceia care l-au împușcat pe tata sunt răi. Când am să cresc mare, am să-i împușc! declară micuțul John Ray, care avea cinci anișori.

— Nu, fiule, suspină Măria. Chiar dacă am fi avut zece puști în casă, tați nu i-ar fi împușcat pe acești oameni. Trebuie să ne iubim dușmanii pentru că numai așa putem urma exemplul Domnului Isus. Tăticul tău ar vrea ca noi să îi iertăm pe acești oameni și să ne rugăm pentru ei.

120

Încetișor, Gary se ridică și privi împrejur.

— Gary! strigă Măria încet, în timp ce acesta se țâra plin de durere înspre ei.

— Mulțumiri lui Dumnezeu! Credeam că și tu ai murit.

Și-l acoperi cu o pătură pentru că tremura.

— Am fost lovit în piept, dar cred că glonte a trecut prin mine, spuse Gary slăbit. John a... a murit?

— Mă tem că s-a dus, răspunse Măria încet. Lacrimile șiroiau pe obrajii lui Gary.

— îmi pare rău, Măria, gemu el. Ar fi fost mai bine să fi murit eu în locul lui John! El avea cinci copii de îngrijit.

Un vânt rece adia peste micul grup întristat și peste crengile pinilor de la poalele munților. În timp ce Gary privea atent în întuneric, se întreba unde s-a dus teroriștii. Oare încă îi pândeau de undeva de aproape?

— Ce să facem acum? întrebă Măria. Pentru copii este prea frig afară, iar tu ești rănit. Nu ne putem întoarce în casă pentru că au turnat combustibil peste tot și poate exploda în orice moment.

— Cred că ar trebui să mergem la casa lui Pablo, hotărî Gary. Cel puțin acolo e cald și vom fi în afara pericolului.

Încet, misionarii supraviețuitori își croiră drum spre coliba de chirpici în care Pablo, un indian creștin, locuia împreună cu familia lui. Ușa era deschisă și casa pustie, dar copiii Măriei se ghemuiră lângă foc și în cele din urmă reușiră să adoarmă.

Nu după mult timp, Pablo și familia lui se întorseseră din lanul de porumb, în care fugiseră ca să se ascundă, la auzul împușcăturilor. Ei o ajutară pe Măria să-i dea lui

121

Gary să bea apă și cafea și au făcut tot posibilul ca să se simtă comod.

După ce s-au rugat împreună, au rămas acolo tăcuți și întristați. Până dimineață nu se mai putea face nimic; era prea periculos să te aventurezi afară în întunericul munților.

Ori de câte ori Măria își închidea ochii, avea impresia că vede puști și trupul soțului ei stând întins, nemișcat. *Oh, Dumnezeu!* strigă inima ei. *Ce am să mă fac acum?* Dar dragostea lui Dumnezeu era acolo și puterea Lui era gata să o susțină. Cu blândețe, Duhul îi șopti în minte cuvintele de mângâiere din Scriptură: *Știm că toate lucrurile, lucrează împreună spre binele celor ce îl iubesc pe Dumnezeu... (Romani 8:28) Deci nu vă temeți, voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii. (Luca 12:22)*

Afară era încă întuneric, însă Măria reuși să își păstreze credința în timp ce aștepta ivirea zorilor.

Notă istorică:

John David Troyer a lucrat în Guatemala șapte ani. Avea doar 28 de ani când a fost împușcat de teroriști în 1981. Măria și Gary au fost salvați în următoarea zi de alți colegi misionari, iar Gary fu transportat la spital. Măria împreună cu copiii s-au întors în State să locuiască la părinții ei, dar Gary, după ce s-a refăcut, s-a întors în Guatemala să mai slujească acolo o perioadă de timp.

Mai târziu, Gary și Măria s-au căsătorit, iar Gary a devenit tatăl adoptiv al copiilor lui John Troyer.

Acum familia locuiește în Carolina de Nord.

În ciuda pericolelor și a greutăților, lucrările de misiune în Guatemala au continuat să crească.

Acest capitol al uciderii lui John Troyer a fost preluat cu permisiunea autorului, din cartea intitulată *În așteptarea zorilor*. Pentru a citi în întregime întâmplarea, puteți comanda cartea de la *International Christian Aid Ministries*.

122 UN ILIE AL ZILELOR NOASTRE

— Unde va avea loc întâlnirea din această seară?

Pe fața fratelui Bob Pierce apărură îngrijorarea în timp ce se uita la prietenii săi coreeni. În camera din spate în care se întâlneau lucrătorii misionari, doi evangheliști din America și șase pastori coreeni, ardea doar o singură lampă mică.

în sala bisericii nu era deloc lumină. Și cu toate acestea, înăuntru se îngrămădiră mai mult de o mie două sute de coreeni creștini, gata să stea în rugăciune fierbinte pentru întâlnirile de trezire spirituală care urmau să înceapă din acea seară - și era doar ora șase dimineața!

— Nu știu... admise calm pastorul Chay. Biserica noastră are cea mai mare sală din tot orașul. Dar, după

123

cum ai văzut, în această dimineață este plină de creștini care au venit la rugăciune. Va trebui să găsim altceva.

— Nu ne putem întâlni afară, în aer liber? întrebă fratele Findley, evanghelistul mai tânăr din America.

Coreenii priveră unii spre alții dând din cap în semn de dezaprobare.

— Acesta este sezonul ploios, vorbi pastorul Park. Odată ce începe să plouă, va dura zile în șir fără întrerupere. Nu este potrivit să aduni oameni nemântuiți care să stea în ploaie pentru o întâlnire de evanghelizare.

— Poate gara ar fi un loc... murmură un alt pastor coreean. Are o curte mare unde încap mii de oameni... numai dacă nu ar ploua!

Fratele Findley își înclină capul pentru un moment. *Care este voia Ta, Doamne?* se rugă el în tăcere.

Deodată, Domnul îi umplu inima de curaj și bucurie.

— Cred că Dumnezeu va opri ploaia! exclamă el. Privind la Bob Pierce, văzu aceeași convingere și în

ochii celui alt evanghelist. Fratele Bob se întoarse către pastorii coreeni.

— Când ne-ați invitat să participăm la aceste întâlniri, spuse el, ne-ați spus că aveți încredere în Dumnezeu că ne va purta de grijă în orice nevoie. Haideți să ne încredem în El și acum! Mergeți și obțineți de la autoritățile orașului permisiunea de a folosi curtea gării în seara aceasta!

La ora 11:00 creștinii mai avură o întâlnire în biserică. Deja începuse să plouă. În timp ce fratele Bob stătea la amvon, stropii de ploaie curgeau pe ferestrele bisericii.

— Întâlnirile noastre vor fi zădărnice! șoptiră unii oameni privind afară la șuvoaiele de apă.

Însă fratele Bob rămase ferm încredințat că Dumnezeu va lucra.

— Cred din toată inima mea că Dumnezeu va opri ploaia la timp, spuse el oamenilor, pentru ca să ținem întâlnirea sub cerul liber în seara aceasta. Spuneți tuturor că Dumnezeu va îndepărta norii și ne va da vreme bună deseară!

Totuși, în timp ce se încheia programul de dimineață, afară șuvoaiele furioase de ploaie începură iarăși să curgă.

Era ora 12:30, în miez de zi, când Bob Pierce și fratele Findley părăsiră biserica, grăbindu-se prin ploaie spre mașina ce avea să-i ducă la hotel. Ajunși la hotel, au ingenuncheat împreună la marginea patului și au strigat la Dumnezeu pentru mai multă credință.

— Doamne, Tu ai liniștit furtuna pe Marea Galileii, se rugară ei. Iar la rugăciunea lui Ilie ai trimis ploaie. Știm că pentru noi ca oameni, aici în Coreea, e de necrezut că va fi senin în mijlocul sezonului ploios. Dar credem că minunea se va întâmpla și se va aduce glorie Numelui lui Isus Hristos!

La ora 14:30 se stârni un vânt. Până la ora 15:00, cerul s-a înseninat aproape în întregime. Vântul și soarele începură să usuce terenul noroios din curtea mare a gării. Peste tot în orașul Inchon creștinii se plecau pe genunchi și aduceau mulțumire lui Dumnezeu.

Imediat ce ultimul tren al serii dispăru din gară, mulțimi de oameni începură să se adune. Dinspre apus, încă o dată, norii de ploaie începură să împânzească

124

125

i

cerul, dar oamenii se tot adunau. Mulți necredincioși au venit din curiozitate să-
i vadă pe acești tineri americani care au îndrăznit să promită că Dumnezeu va
face o minune.

În acea seară, în timp ce evangheliștii intrară în curtea gării, cincisprezece mii
de oameni stăteau în picioare, așteptând să audă mesajul! Pe toată durata
serviciului nu a căzut niciun strop de ploaie. În schimb, coreenii au sorbit cu
nesăț ploaia spirituală. Mii de bărbați, femei și copii stăteau și ascultau ce se
spunea despre puterea lui Dumnezeu, care răspunde la rugăciuni și schimbă
inimi. Mulți coreeni care se închinau la Buda în acea seară au devenit creștini.
A doua zi nori grei, amenințători, au acoperit din nou cerul. Dar până spre seară
s-au retras și nu a mai plouat. Așa s-a întâmplat toată săptămâna.

În cele din urmă, fermierii dimprejurul orașului Inchon au început să se
îngrijoreze. Cultura lor principală era orezul, care crește pe câmpuri umede și
mlăștinoase și care are nevoie de multă ploaie.

— Rugăciunea creștinilor a oprit ploaia! murmurau ei cu teamă. Dacă nu vin
ploile anul acesta, nu vom avea deloc orez și vom muri de foame! Am face bine
să mergem la pastori și să-i întrebăm când va ploua din nou.

Ei s-au dus la creștini, care la rândul lor au mers să caute un răspuns la
evangheliștii veniți în vizită.

— Ce să le spunem oamenilor? i-au întrebat ei. Când va începe să plouă din
nou?

— Spuneți-le fermierilor așa... răspunse fratele

Findley. Ne vom ruga ca Dumnezeu să țină departe norii de ploaie până
duminică seara, când întâlnirile noastre vor lua sfârșit. Apoi îi vom cere lui
Dumnezeu în rugăciune să lase ploaia să cadă, dându-le astfel apa de care au
nevoie.

— Nu vom îndrăzni să-I cerem lui Dumnezeu să schimbe vremea pentru un
motiv egoist - adăugă fratele Pierce - și de dragul atâtor suflete care au nevoie
să-L întâlnească pe Hristos cu această ocazie, avem încredere că Dumnezeu nu
va da ploaie până la sfârșitul întâlnirilor.

În acea seară au venit la serviciul de evanghelizare douăzeci de mii de oameni.
Și nu a plouat! În timp ce întâlnirile se apropiau de final, mulțimi întregi de
oameni au avut ocazia să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Sute de oameni s-au
decis să îl urmeze pe Hristos.

În dimineața plecării, când fratele Bob Pierce se dădu jos din pat, nori negri
acopereau deja cerul. În timp ce călătorea spre aeroport, începură să cadă primii
stropi. Și-a dus bagajul și s-a urcat în avion, iar câteva clipe mai târziu pilotul

trase avionul pe pista de decolare. În timp ce avionul decola, începuse o ploaie torențială, încât cu greu se mai putea vedea pământul.

Acum, fratele Bob își putea imagina foarte ușor ce aveau să spună fermierii din Inchon.

— îți mulțumesc, Doamne, pentru ploaia Ta de binecuvântări! se rugă el. Ești un Dumnezeu măreț și puternic!

126

127

Notă istorică:

Bob Pierce și Bob Findley au predicat în orașul Inchon din Coreea în anul 1950. Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a făcut posibil ca oamenii din Inchon să audă mesajul speranței în acea săptămână tocmai pentru că mulți dintre ei trăiau ultimele lor clipe de viață. Doar câteva zile mai târziu, comuniștii din Coreea de Nord au pătruns în oraș printr-un atac surprinzător și foarte sângeros. Inchon este un oraș portuar important și comuniștii știau că dacă ar fi deținut controlul acestuia, ar fi fost foarte ușor să cucerească și restul Coreei.

Când comuniștii au început carnagiul, mii de oameni au fost măcelăriți brutal. După puțin timp orașul Inchon a fost transformat în ruine datorită războiului. Bisericele au fost distruse, iar pastorii creștini au fost înțemnițați și torturați.

Pentru mulți coreeni din acest oraș aceea săptămână de evanghelizare a fost ultima șansă de a auzi Evanghelia. Multe sute de oameni care și-au găsit moartea în mâinile comuniștilor au mers în cer pentru că au fost mântuiți în acele seri în care Dumnezeu a îndepărtat ploaia.

19

128

O FORTĂREAȚĂ ÎN BISERICĂ

— Nu putem renunța la Biblie! murmură diaconul către prietenul său. Ne va fi greu să o ducem, dar este prea valoroasă ca să o lăsăm. Voi renunța la altceva, însă Biblia trebuie să o luăm cu noi!

Cei doi oameni făceau parte dintr-o bisericuță armeană din munții Siriei. Peste creștinii din această țară s-a abătut o persecuție groaznică în timp ce turcii încercau să-i stârpească pe toți cei ce credeau în Isus.

— Vin turcii pe aici! strigase un sol îngrozit.

Și iată că acum tot satul se pregătea să părăsească valea.

Bărbați, femei și copii, toate familiile din biserică erau nevoite să fugă în munți.

Oamenii erau săraci. Foarte puțini aveau măgari cu

129

care să transporte puținele lor lucruri, așa că porniră pe jos, luând cu ei doar strictul necesar. Curând, un lung șir de oameni urca pe drumul spre munte, trăgându-și copiii după ei.

— Grăbiți-vă! Vin turcii și ne vor uide! repetau ei încontinuu.

Diaconul bisericii mergea și el împreună cu ceilalți, ducând prețioasa Biblie. În acele zile, cei mai mulți creștini armeni nu aveau o Biblie personală, așa că Biblia bisericii era foarte prețioasă. Această Biblie era una deosebită - mare și grea, făcută pentru a fi folosită la amvon - a fost primită în dar de la misionarul Elias Riggs.

În timp ce refugiații se grăbeau, cărarea devenea tot mai abruptă și stâncoasă.

— Tați, ia-mă în brațe! se auzeau planșetele copiilor obosiți.

În curând mulți dintre ei, fiind obosiți, au început să își abandoneze pachetele cu mâncare și îmbrăcăminte lângă cărare, deoarece nu mai aveau putere să le care. Însă diaconul căra Biblia în continuare. Dar în cele din urmă l-au lăsat și pe el puterile. Pe obrajii săi se rostogoleau lacrimi de istovire în timp ce, cu mare grijă, așeză Biblia pe o piatră de lângă cărare.

Doamne, iartă-mă, se rugă el. Ai grijă de Biblia noastră, pentru că eu nu mai pot!

Luându-și în brațe copilul care plângea, diaconul înainta cu greu. Noaptea se apropia, iar creștinii erau nevoiți să se grăbească. În timp ce se lăsa întunericul, o mamă urca poteca împreună cu cei doi copii ai ei. Rămase în urmă pentru că nu a fost în stare să țină

130

pasul cu ceilalți. *Trebuie să mă odihnesc din nou, gemu femeia. Nu am putere să merg mai departe. Cu picioarele obosite și tremurânde, se așeză pe o piatră de lângă marginea drumului. Dar simți ceva! Pipăind dedesubt, pe întuneric, mâinile ei descoperiră coperta din piele fină a unei cărți. Aceasta e Biblia bisericii noastre! găfâi ea, cuprinsă de spaimă. Cine ar fi putut să o lase aici? Trebuie să fac cumva să o iau cu mine!*

După ce se odihni puțin, femeia se ridică în picioare. Renunțând la pătura pe care o luase ca să-și învelească pruncii, alesese să ducă în schimb Biblia. Astfel, cu copilul într-o mână și cu Biblia în cealaltă, porni cu greu la deal. În cele din urmă, ajunse în satul vecin. Dar ce se întâmpla? Dușmanii erau deja acolo! O gloată furioasă de oameni cu turbane roșii pe cap, fluturând torțe și cuțite mari, hoinăreau pe străzi. *Trebuie să merg la biserică!* se gândi mămica speriată. *Poate că și ceilalți creștini sunt acolo...*

Furișându-se pe sub umbrele întunecoase ale clădirilor, își croi drum împreună cu copiii până în spatele bisericii din sat. Strecurându-se cu grijă până la o ușă lăturalnică, ea ciocăni încet.

— Eu sunt... spuse ea și își șopti numele.

Cineva deschise ușa și o deschise doar, cât să se strecoare înăuntru femeia și copiii ei. Pe podea, în sala întunecoasă a bisericii, câteva sute de creștini cu chipurile înspăimântate se înghesuiau unii într-alții.

— Nu vă temeți, fraților! Am Biblia noastră! șopti femeia ridicând Cartea în sus.

— Are Biblia noastră! șopti un om.

— A adus Biblia! se răspândiră cu bucurie șoapte peste tot în cameră.
 — Iată că am găsit o mică lumânare! murmură cineva încetișor.
 — Iar eu am un chibrit! se auzi o altă voce în șoaptă. Biblia a fost adusă în mijlocul grupului și cineva aprinse lumânarea folosind acel chibrit. Femeile care erau mai aproape formară un cerc și astfel, cu fustele lor lungi, umbriră luminița ca nu cumva să fie văzută din afara bisericii. Apoi, în întuneric și plini de frică, oamenii simțiră prezența lui Dumnezeu, în timp ce unul dintre creștini începu să citească domol Psalmul 91:

Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea înalt, și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: „El este locul meu de scăpare, și cetățuia mea, Dumnezeu în care mă încred!

Da, El te scapă... Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua...

Și așa au continuat să citească promisiunile lui Dumnezeu, până ce a ars toată lumânarea. Apoi oamenii, plini de o credință reînnoită în Dumnezeu, s-au întins pe podeaua bisericii și au adormit de îndată.

Timp de două zile și două nopți creștinii au rămas în biserică. Dar curând turcii au descoperit ascunzătoarea lor și strigăte amenințătoare împânzeau văzduhul.

— Ieșiți afară sau vă vom da foc! Nu veți scăpa niciodată din mâinile noastre! Dar creștinii nu răspunseră.

— Vom rămâne aici! șopteau liderii între ei. Mai bine

să fim arși de vii decât să cădem în mâinile acestor turci cruzi. Dumnezeu ne poate salva! „El este locul nostru de scăpare și cetățuia noastră!”

În cea de-a treia dimineață liniștea domnea împrejurul bisericii. Într-un târziu, se auzi o bătaie timidă în ușă.

— Au plecat turcii! strigă un sătean plin de compătimire față de creștini. Au plecat în timpul nopții. Acum puteți ieși!

Era adevărat. Turcii plecaseră. Câtă mulțumire era în inimile creștinilor când au ieșit la lumina soarelui!

— S-a întâmplat ceva ciudat... le spuse săteanul creștinilor. Au încercat în repetate rânduri să dea foc bisericii! O dată chiar au încercat să toarne combustibil printr-o gaură din acoperiș ca să vă dea foc la toți. Dar niciodată nu au reușit. Focul nu se aprindea cu niciun chip. Nu pot să înțeleg!

Dar creștinii înțelegeau.

— Dumnezeu este locul nostru de scăpare și cetățuia noastră" își reaminteau unii altora bucuroși.

— El a poruncit îngerilor Săi să ne păzească și astfel nu ni s-a întâmplat niciun rău.

Notă istorică:

Această minune a avut loc în anul 1909, în timpul masacrelor turcilor în rândul creștinilor din Armenia. Doctorul Elias Riggs - misionarul amintit - a murit cu opt ani înainte ca întâmplarea să aibă loc. În timpul celor șaizeci și opt de ani de slujire misionară, a tradus Biblia în limba armeană și în limba turcă. Se spune despre el că ar fi cunoscut douăzeci și una de limbi!

Soarele apunea printre norii roșiatici și aurii. O ultimă rază cădea peste fortăreața uriașă și întunecoasă a templului hindus, iar lumina se risipea deasupra străzii înguste a unui sat din India.

Templul a fost sculptat în stâncă solidă cu secole în urmă și avea pereții și turnurile acoperite cu figuri hidoase și barbare. Prima, zeița hindusă pe nume Kali, avea limba neagră, atârând în afară și era întruchipată stând pe trupul de piatră al unui copil. Coroana-i era făcută din șerpi. Într-o mână ținea o sabie, iar în cealaltă un cap însângerat de om. Apoi urma statuia crudului zeu Shiva, care ținea într-o mână o furcă, iar în cealaltă un copil pe care era gata să-l devoreze. O mulțime de alte sculpturi înfiorătoare și sălbatice se uitau chiorăș din decorul pietrificat, dar Preena, o fetiță ce alerga pe lângă ele, nu se opri să le privească.

Un slujitor neglijent uitase pentru o clipă ușa descuiată, iar fetița indiană ajunsese să aibă șansa de a se furișa afară din încăperea unde era ținută cu forța. Acum, Preena privea cu teamă pe stradă într-o parte și-n alta. Era pustie, cu excepția câtorva vaci, a unui câine vagabond și a unui cerșetor care privea în direcția opusă. Inima Preenei bătea puternic, fiind cuprinsă de o emoție sufocantă. După o ultimă privire înspăimântată spre clădirea de lângă templu, pe care o părăsea, fetița în vârstă de șapte anișori o rupse la fugă. Piciorușele maronii și desculțe nu făceau deloc zgomot pe strada îmbâcsită de praf. Preena nu știa încotro se îndrepta, dar nici că-i păsa. Oriunde ar fi fost mai bine decât în locul de unde fugea, care era vizavi de curtea întunecatului și sinistrului templu de piatră. De la vârsta de doi ani, Preena locuia în acel loc cu alte fete și femei care slujeau în templu. După moartea tatălui ei, mama a vândut-o acestor femei de la templu, ca să fie roabă zeilor. În fiecare zi lucra în templu ducând făcliile, lemnele de foc și jertfele, și petrecea ore în șir învățând dansuri diavolești.

Preena a mai încercat odată să scape strecurându-se afară în stradă, când a crezut că nimeni nu o vede. Dar o femeie rea de la templu s-a năpustit imediat asupra ei.

— Fată nerecunoscătoare! țipă femeia. Se cade unui slujitor al zeilor să hoinărească pe străzi? Și o trase pe Preena înapoi în curte unde a pedepsit-o făcându-i urme pe ambele brațe cu o baghetă de fier înroșită în foc.

134

135

După acea zi cutremurătoare, Preena a slujit la templu multe luni fără nicio speranță. În timpul zilei făcea servicii mărunte pentru preoții care ungeau idoli, îi împodobeau cu ghirlande de flori și aduceau jertfe înaintea lor. Peste tot în jurul idolilor era o cloacă de murdării dezgustătoare, provenite de la jertfe stricate și gunoaie de la oameni. Acest murdării erau considerate a fi sfinte, așa că închinătorii la idoli trebuiau să își scoată încălțăminte din picioare și să stea desculți în timpul rugăciunii lor. Deseori preoții sacrificau un țap și beau sângele cald în fața idolului, în timp ce mulțimea de închinători striga și proslăvea zeii.

Într-o noapte, în timp ce Preena se întindea lângă celelalte fete pe preșul subțire de dormit, trase cu urechea la două femei de la templu, care șopteau în

întuneric:

— O femeie albă, una dintre acele misionare creștine, șopti preoteasa. Numele ei este Amy și fură copiii din temple. Odată chiar și-a vopsit pielea cu maro și s-a strecurat într-un templu! Are mari puteri de la Dumnezeuul ei, pe care îl numesc Domnul Isus Hristos.

— Creștini spurcați! sâsâi cealaltă femeie de la templu. Ar face bine să nu vină în templul nostru. Preoții o vor ucide.

Amy, hoața de copii... Domnul Isus Hristos. Preena se gândea mereu și mereu la aceste cuvinte ciudate. *O, dacă această Amy ar fura-o și pe ea de la templu! Oare exista într-adevăr o Putere care s-ar putea împotrivi zeilor de la templu?* O mică rază de speranță se strecură în neagra disperare din viața Preenei.

Dar într-o altă zi, Preena surprinse o conversație mult mai diferită:

— Preena are deja șapte ani, trăncăni o femeie din templu către alta. Trebuie să o mărităm cu un zeu cât mai repede posibil.

Inima fetei se umplu de groază. *Ce vor să spună?* se întrebă ea îngrozită. *Orice ar fi, e de rău.* În nopțile întunecoase și fierbinți, când se băteau tobele și norii de tămâie umpleau aerul ca un drog drăcesc, Preena auzea țipetele altor copii din templu. *Va fi lăsată și ea singură acolo într-o noapte, legată în întuneric de un idol? Ce i-ar putea face acel idol hidos?* Mai disperată ca niciodată, Preena urmărea o ocazie ca să scape.

Iat-o acum fugind pe o străduță lăturalnică și îndreptându-se spre marginea satului. Ca orice copil care a trăit toată viața închis în spatele zidurilor înalte, Preena știa foarte puține lucruri despre lumea de afară. Așa că privi surprinsă apa curgătoare de lângă ea. Așa de multă apă! Pășind cu atenție în albia râului, traversă cu greu de partea cealaltă. Apoi alergă cu pași mărunți printr-un crâng de palmieri, continuându-și drumul. În scurt timp urma să se întunece, moment al zilei când tigrii și alte animale sălbatice ieșeau pentru a-și căuta prada. Va putea ajunge Preena până în alt sat? Dacă ar reuși să ajungă, oare va găsi pe cineva acolo să o ajute?

Întunericul se lăsă în timp ce fetița ajunsese în satul vecin. O femeie în vârstă, care căra un ulcior cu apă de la fântână, o văzu și o opri.

— Unde mergi, copilă? o întrebă ea.

— O caut pe Amy-care-prinde-copii, răspunse timid Preena. Știți unde locuiește

— 138 Câtiva oameni se ridicară de la locurile lor din jurul focului aprins pentru cină și veniră să se uite la fetița ciudată.

— Uitați-vă la hainele ei! țipă o femeie. Este o fată de la templu. O sclavă a zeilor, care fuge de la ei!

— Prindeți-o! strigă un bărbat.

Peste tot erau fețe amenințătoare și mâini care se întindeau s-o prindă pe fetița fugară! Gâfâind, Preena se întoarse și fugi speriată. Frica îi dădu parcă aripi, în timp ce intra pe o altă stradă.

Deodată o femeie ieși pe o ușă și îi tăie calea. O femeie cu pielea deschisă la culoare! Putea fi femeia aceasta cea „Amy” pe care o căuta?

— Ajutați-mă! țipă Preena, aruncându-se în brațele femeii. Nu vreau să fiu

sclava zeilor! îl vreau pe Domnul Isus Hristos!

Brațele femeii albe o cuprinsesă strâns pe Preena, înfruntându-i în același timp pe cei care o urmăreau.

— Ce înseamnă asta? îi întrebă ea hotărâtă.

— Fata aparține templului! A fugit! Dă-ne-o înapoi! țipă gloata.

Tremurând, Preena o îmbrățișa pe misionară. Inima i se făcu cât un purice când zări trei femei de la templu, care își făceau drum prin mulțime. Bijuteriile le străluceau în jurul gâtului și brațelor. Ochii lor, de sub fețele vopsite, străluceau și ei cu cruzime.

— Fata este a noastră, anunță rece femeia cea mai în vârstă. Am plătit cincizeci de rupii indiene pentru această fată și este a noastră. Dă-ne-o înapoi! Dar misionara nu cedă. Ochii ei sclipeară ca săbiile,

139

în timp ce stătea neclintită cu brațele în jurul Preenei.

— Copilul mi-a cerut ajutor în Numele Domnului meu Isus Hristos! spuse ea apăsător. Am să vă plătesc înapoi cele cincizeci de rupii, însă pe fată nu o mai puteți avea.

Un polițist de curând sosit asistă la momentul în care misionara le înmâna banii femeilor de la templu.

— Fiecare să meargă acasă! ordonă el, fluturându-și brațele; și mulțimea s-a împrăștiat.

Preenei cu greu îi venea să creadă ce s-a întâmplat, în timp ce era condusă cu blândețe în casă, încă o ținea îmbrățișată cu ambele mâini pe misionară.

Așezându-se, femeia cu pielea albă o luă pe Preena în poală.

— Numele meu este Amy, îi spuse ea fetei istovite. Nu trebuie să te mai temi. Ți-am cumpărat libertatea, iar mâine am să îți spun despre Domnul Isus Hristos care, de asemenea, vrea să te elibereze.

Notă istorică:

Amy, din povestire, a fost Amy Carmichael, o misionară din Irlanda care a petrecut 53 de ani în India. A salvat aproape o mie de copii de la sclavie și decădere morală, din templele idolești ale hindușilor, cum a fost și cazul Preenei. Amy a fondat un sat creștin, numit *Dohnavur Fellowship*, unde acești copii puteau fi educați și îngrijiți în siguranță.

Când Amy era mică, L-a rugat pe Dumnezeu ca să îi schimbe culoarea ochilor din căprui în albastru, așa cum avea și mama ei. Dumnezeu nu a răspuns acestei cereri a lui Amy. Dar după ce a crescut mare, a aflat motivul pentru care Dumnezeu nu i-a răspuns la acea rugăciune... O femeie cu ochii albaștri nu ar fi putut niciodată să ajungă în multe locuri din India în care Amy totuși a ajuns. Dumnezeu a creat-o pe Amy cu ochii căprui, știind că într-o zi va trebui să semene, cât de mult posibil, cu o femeie indiană.

DOAR O SINGURA PAGINA

Istovit, Robert Evans își închise ochii roșii și obosiți. Mâinile îi tremurau în timp ce le împreună deasupra Bibliei ce stătea pe amvon. Predicase încontinuu, șase ore și jumătate!

— Nu mai pot predica, șopti el cu glas răgușit translatorului polonez. îmi pare rău, dar trebuie să mă odihnesc.

Robert era un misionar din Statele Unite, care ducea Evanghelia oamenilor suferinzi din Polonia, în zilele de după al Doilea Război Mondial. În seara aceasta el predicase în casa de cultură a unui oraș din estul Poloniei. Sala era

ticsită de oameni care stăteau pe coridoare, pe pervazurile ferestrelor și chiar îngrămădindu-se pe platformă așa de strâns, încât Robert nu era în stare să

140

141

își miște picioarele în timp ce predica. Însă alte mii de oameni așteptau afară! Nu o dată ușierii au golit clădirea lăsând înăuntru alte mulțimi de oameni flămânzi după Evanghelie. Ajutat de translatorii săi, ruși și polonezi, Robert predica pe rând fiecărui grup, în vreme ce orele se scurgeau încet.

În timp ce fratele Evans predica despre puterea de mântuire a lui Isus, sute de oameni răspundeau cu bucurie la mesaj. Mulți dintre ei nu mai auziseră niciodată aceste adevăruri ale Bibliei.

Era târziu, după miezul nopții, când în cele din urmă Robert Evans încheie întâlnirea. Afară, în întuneric, aștepta o altă mare mulțime care nu reușise să intre în clădire. Robert își simți inima îndurerată în timp ce își croia drum printre aceste sute de oameni care nu au auzit încă mesajul Mântuitorului. Un bătrân din mulțime îl ajunse și-l trase de mânecă. Vorbind cu vervă în limba rusă, a fost așa de insistent, încât predicatorul se opri.

— Ce spune? îl întreabă Robert pe translatorul rus.

— Are o bucată de hârtie, îi răspunse translatorul, și vrea să-i spui dacă este din Biblie.

Bătrânul avea fața plină de riduri și era cocoșat din cauza multor ani de trudă. Încet și cu grijă, degetele sale cioturoase scoaseră la iveală din buzunarul de la piept al hainei un pachetel învelit în pânză. Desfășurând bucata de material, ținu în mână cu reverență o foaie de hârtie împăturită. Colțurile hârtiei erau deteriorate de la multă folosință și îngălbenite din cauza timpului.

— Da, este o pagină din cartea Exod! exclamă translatorul.

— Am citit și recitit această pagină timp de mulți ani, spuse bătrânul cu o voce tremurândă. M-am gândit că e din Biblie, dar nu am fost niciodată sigur. Știam doar că e ceva sfânt. Însă dintotdeauna m-am întrebat ce spune restul Cărții? Ce scrie pe următoarea pagină?

Lacrimile îi curgeau pe obrajii zbârșiți.

Fără cuvinte, Robert îi înmâna propria sa Biblie omului în vârstă, care o luă așa de gingaș ca și cum ținea un bebeluș. Învârtind-o în mâinile sale, răsfoi stângaci, dar cu grijă, câteva pagini. Uitându-se atent la cuvinte, scutură din cap și murmură:

— Nu pot s-o citesc! Nu este scrisă în limba mea. Dar, oh, aceasta este prima dată, în cei optzeci de ani ai mei, când văd o Biblie!

Pe când se întorcea spre locul închiriat pentru noapte, târându-și picioarele de obosit ce era, Robert Evans se gândi la toate Bibliile din țara sa. Se găseau Biblii în biserici, în librării și în case unde oamenii nici nu se deranjau să le citească. *Nu este drept! se gândi el. Acasă, am multe Biblii de diferite dimensiuni și traduceri... pe când el are doar o singură pagină.*

Notă istorică:

Robert Evans s-a născut într-o familie de misionari în Camerun, Africa de Vest. Când a crescut mare, Robert a devenit interesat de mulțimile de oameni din Europa, care nu au auzit niciodată Evanghelia, în 1952 a înființat *European Bible Institute (Institutul Biblic European)* care a continuat să trimită misionari și Biblii, la oamenii flămânzi din punct de vedere spiritual din Europa.

143 ZIUA DEZASTRULUI

Pe data de 27 martie 1964 un cutremur puternic lovi Alaska. Alunecarea straturilor de rocă de sub pământ a făcut ca pământul să se scuture la fel cum un câine scutură un șobolan. Munții s-au clătinat despicându-se. Străzile și trotuarele au devenit ca niște valuri de beton. Clădirile din orașul Anchorage se prăbușiră de la o înălțime de aproape 9 metri când terenul de sub ele dispăru pur și simplu.

— După ce praful s-a așternut, își amintea o doamnă din Kansas care vizita Alaska în acea zi, am privit spre blocul vecin și nu ne venea să credem! Între clădirea aceea și clădirea noastră era un crater imens în pământ, lat de 6 metri! De partea cealaltă, un om stătea în ușă și privea la veranda casei care se afla în groapă.

Dar dezastrul nu se terminase. În adâncimile oceanului, unde cutremurul a răscolit apele, s-au format valuri gigantice care se îndreptau rapid spre țărm.

Curând, un perete de apă înalt de 9 metri veni, ca un trăsnet, să lovească insulele și satele mici de pe marginea canalului din Golful Alaska.

Pescarul John Larsen era pe apă cu barca, nu departe de insula Afognak, când văzu că se apropie valul.

— Văd că se apropie ceva... ceva mare... ceva foarte mare! strigă el rapid în transmițătorul radio.

Apoi aparatul fu redus la tăcere pentru totdeauna, în timp ce marele val se năpusti asupra bărcii.

Cei mai mulți indieni din insula Afognak au primit avertismentele la timp, astfel încât și-au salvat viețile fugind spre dealuri mai înalte. Din treizeci și opt de case de pe insulă, douăzeci și trei au fost distruse și luate de val.

Zece zile mai târziu, Noe Miller*, un dulgher din Canada, se afla în biserică în timp ce pastorul său făcu următorul anunț:

— *Serviciul menonit pentru dezastre* caută voluntari care să ajute la reconstruirea unui sat indian din teritoriile inundate, din Alaska. Peste patru mii de oameni și-au pierdut casele în urma cutremurului și a inundațiilor care au avut loc în Alaska!

Gândindu-se la toți acei oameni care au scăpat cu viață și au ajuns să-și vadă casele transformate în ruine, Noe simți cum un fior ușor îi străbătu inima. Unde vor dormi la noapte toți bărbații, femeile și copiii aceia

* Nu este numele lui real.

144

145

bătuți de soartă? Alaska este o zonă cu climă rece.

Cred că voi merge, se gândi Noe. *Și poate voi avea posibilitatea să le spun despre Isus.*

După cutremur, liderii *Serviciului menonit pentru dezastre* zburară până în Alaska să vadă unde ar putea fi de ajutor oamenii lor. Au aflat că oamenii din orașele mari, precum Anchorage, primeau ajutor din plin din partea guvernului și a altor organizații. Dar cine îi ajuta pe indienii din satele sărace, cum ar fi satul Afognak?

— Vom aduce dulgheri, instalatori și electricieni și vom ajuta la reconstruirea

acestui sat, se hotărâseră bărbații.

Curând, Noe Miller și alți treizeci și nouă de voluntari din biserici din Statele Unite și Canada plecară spre Alaska, luându-și cu ei uneltele necesare pentru construit.

Mai întâi, terenul trebuia curățat de copacii căzuți și de bucățile rupte din case și bărci. Apele au luat pe sus bărcile mari de pescuit și vasele de croazieră ca niște coji de alune și le-au aruncat peste port, pe terenurile din apropiere.

După aceea, voluntarii au săpat gropi pentru piloni, au așezat grinzele pentru pardoseală și astfel casele au început să se ridice. Rumegușul zbura prin aer în timp ce ferăstraiele gemeau iar ciocanele bocăneau puternic. Voluntarii menoniți deseori cântau sau fluierau în timp ce lucrau, iar asta i-a atras repede pe copiii timizi ai indienilor, care se adunară primprejur să-i urmărească pe acești străini prietenoși.

— Pe mine mă cheamă Noe, îi spuse Noe Miller unui

băiețel indian când se coborî de pe acoperiș să ia niște cuie. Pe tine cum te cheamă?

— Noe? repetă băiatul, și îndoiala i se putea citi pe față. Ești același Noe care a construit arca înainte de potop? Un predicator a fost aici odată și ne-a spus despre el.

— Nu, nu sunt același Noe, răsă dulgherul. Sunt doar o rudă de-a lui. Dar Dumnezeu care l-a păzit pe el în arcă este același Dumnezeu care te-a păzit și pe tine în timpul acestor inundații din Afognak.

Pe lângă casele pentru indieni, dulgherii creștini au construit și o bisericuță cu amvon și o măsuță pentru cina Domnului. Seara după lucru, ei se adunau acolo la slujbă.

— Am venit să vă ajutăm în Numele lui Hristos, le spuneau ei oamenilor din Afognak. Și am dori să vă spunem mai multe despre El!

Înainte ca Noe să își dea seama, cele șase săptămâni de muncă voluntară pe insula Afognak ajunseră la sfârșit. Șapte case erau terminate complet, iar celelalte puteau fi terminate de către indieni.

Noe mai avea un alt proiect care încă nu era finalizat. Se împrietenise cu un om din satul Afognak, căruia i-a vorbit despre viața veșnică. Indianul a manifestat interes față de mesajul Evangheliei, dar încă nu se hotărâse pentru Hristos.

— Doamne, cum pot să îi mai propovăduiesc încă o dată? Te rog, dă-mi ocazia să vorbesc cu el singur, înainte de plecare, se rugă Noe.

Nu a durat mult până ce Noe a primit răspuns la

146

147

rugăciune.

— Domnule Noe, aș vrea să te invit la o plimbare cu barca mea mâine, înainte să pleci, îl invită prietenul său indian. Putem merge să vedem o insulă mică și să pescuim. Ai vrea să vii?

— Sigur că da! acceptă Noe bucuros. *Cred că acesta e răspunsul Domnului la rugăciunea mea*, se gândi el.

A doua zi dimineața cerul era senin și însorit. Bărcuța cu motor lăsa o dâră albă care se pierdea în valurile albastre.

— Ce vreme frumoasă! exclamă Noe.

În zare, la o depărtare de doisprezece kilometri de Afognak, se vedea o insulă mică.

— Acela e locul spre care ne îndreptăm, spuse indianul. Curând vom... și se opri brusc.

Motorul bărcii făcea zgomote ciudate! Mai bârâi puțin și muri cu totul. Calm, indianul verifică diferite părți componente ale motorului, apoi se întoarse spre Noe.

— Nu pot să-l repar, își ceru el scuze. Mai bine am începe să vâslesc către insulă. Privește, se lasă ceața!

Avea dreptate. Lui Noe i se înmuieră picioarele, în timp ce se uita la cerul care se ascundea și la insula din depărtare. Puteau să vâslească atât de departe înainte ca ceața să-i învăluie cu totul? Dar cum vor fi salvați de pe insulă?

Bărbații vâsleau întruna cu putere. Singura lor speranță era să ajungă la insula pe care încă o mai puteau vedea. Dar ceața densă, nemiloasă se apropia tot mai mult de luciul apei.

În cele din urmă, bărbații reușiră să vâslească pe valurile mici și îndreptară barca spre o plajă îngustă.

— Acum ce facem? întrebă Noe.

— Vom aștepta, răspunse indianul. Poate va trece cineva cu o barcă sau dacă vom aștepta mai mult, ceața se va ridica.

Trecură câteva ore și nu apărură niciun semn de salvare. Li se făcu foame, așa că indianul căută ceva de mâncare pe țărm și găsi un cuib cu ouă de ptarmigan.

După ce făcu un foc din vreascuri, prăji ouăle în cenușă.

— Știi ce? i se adresă el lui Noe în timp ce se hrăneau cu mâncarea ciudată. Tu nu ești ca ceilalți oameni albi. Cei mai mulți albi s-ar supăra dacă ar fi constrânși într-o situație ca aceasta, în care planurile le sunt date peste cap.

Aceasta era ocazia pe care o aștepta Noe.

— Să fii creștin înseamnă să ai pace în inimă, îi spuse el nerăbdător prietenului său. Nu trebuie să ne fie frică sau să ne supărăm, pentru că Dumnezeu are în control toate lucrurile. Chiar dacă murim, știm că după aceea vom ajunge în cer. Dumnezeu îți va da și ție această încredere, dacă i-o ceri. N-ai vrea să faci asta?

— Da, vreau! răspunse indianul cu o voce răgușită. Vrei să te rogi cu mine?

Ce sentiment de bucurie cuprinse inima lui Noe, în timp ce amândoi îngenuncheară pe acel țărm stâncos din Alaska!

Nici bine nu se ridicară de pe genunchi, că și auziră în depărtare huruitul unei bărci cu motor.

— Trebuie să fac un semnal de foc, ca să știe unde ne gălesc, afirmă noul creștin indian. Luându-și canistra cu

148

149

benzină, turnă puțin pe plajă și aprinse un chibrit. Cu un sfârâit puternic, flăcări portocalii săltară în aer! Prin ceața care îi învăluia, zgomotul motorului își schimbă direcția, în timp ce barca se întoarse în direcția focului. *Dumnezeu a fost în controlul tuturor*, se gândi Noe bucuros. *El a permis ca barca să se*

strice pentru un motiv anume, iar acum ne scapă chiar la momentul potrivit. Dumnezeu poate aduce sufilete la mântuire chiar și prin dezastre!

Notă istorică:

Serviciul menonit pentru dezastre este o organizație care pune la dispoziție voluntari creștini, oriunde este nevoie de ei. Când au loc dezastre naturale cum ar fi: inundații, uragane, cutremure sau tornade în Statele Unite sau în afara lor, această organizație este pregătită să meargă.

Motto-ul organizației este versetul din Scriptură care spune: „Purtați-vă sarcinile unii altora, și astfel veți împlini legea lui Hristos.” (Gal. 6:2) Fiecare lucrător voluntar poartă o panglică în două culori, albastru cu alb, care arată două mâini împreunate sub o cruce.

În afară de Dumnezeu, nimeni nu știe câte mii de voluntari, bărbați și femei, s-au oferit, la fel ca Noe Miller din povestire, să lucreze cu *Serviciul menonit pentru dezastre*.

Înainte ca voluntarii să părăsească insula Afognak, conducătorul satului indian făcu un anunț:

— Această apă curgătoare care trece prin satul nostru se va numi *Pârâul Menonit*, spuse el.

Și numele de *Pârâul Menonit* a rămas până astăzi.

23 BĂIATUL CARE ERA HOTĂRÂT

— Mă întreb ce fel de cuib este? L-aș putea lua pentru colecția mea.

Tânărul William Carey, un băiat scund și grăsuț, în vârstă de nouă ani, stătea sub un castan înalt, privind cu atenție printre ramuri.

Toamna își intra în drepturi în sudul Angliei. Frunzele copacului și învelișurile țepoase ale castanelor se uscau schimbându-și culoarea în maro, iar William știa că acum cuibul ar fi gol. Punându-și hotărât talpa bocancului pe trunchiul copacului, apucă o creangă care atârna mai jos și încercă să se urce.

Lui William îi plăcea să studieze natura. Când nu era ocupat cu școala sau cu treburile zilnice de acasă - să-i ajute pe părinții săi - tânărul colinda pădurile și

150

151

câmpurile. Analiza păsările, animalele și plantele. Dacă era vreo pasăre sau plantă dintr-o specie nouă pe care nu o știa, era nerăbdător să o descopere. Cuibul pe care îl vrea acum se afla destul de sus în copac, iar William era

hotărât să ajungă la el. Adâncindu-și degetele în nodurile și crăpăturile scoarței dure, se cățara de pe o ramură pe alta. Deodată un ciot de sub piciorul lui cedă! Cu un strigăt înăbușit de alarmă, William își pierde echilibrul și alunecă de pe trunchiul copacului. Bocancii săi loviră pământul.

— Vaaai!

William respiră ușor privindu-și mâinile. În timp ce alunecase, scoarța dură l-a zgâriat până la sânge. Suflă ușor pe fiecare palmă rănită și apoi își ridică privirile în sus. Cuibul încă stătea neclintit pe ramură.

Ar putea fi un cuib de rândunică, dar ce soi? se întreabă William. *Trebuie să-l văd mai îndeaproape!* Și încercă să se cațere din nou în copac.

Dar sărăcuțul William căzu încă o dată, înainte să ajungă prea sus! Se părea că acest cuib își bătea joc de eforturile sale. Să renunțe?

;

Nu, *am de gând să-l iau!* se hotărî William. Apucând încă o dată scoarța dură, încercă să se cațere în copac pentru a treia oară.

Acum, într-un final, se părea că victoria era aproape. William se cațără până la ramura pe care se afla cuibul și începu să meargă încet și cu atenție de-a lungul crengii. Cuibul era la capătul crengii care se bifurca, și William era sigur că putea să îl ajungă. Doar o crenguță scurtă și uscată îi stătea în cale. întinzându-se pe toată lungimea

152

crengii, William apucă crenguța uscată ca să o rupă.

În timp ce crenguța se rupse, William își pierde echilibrul.

— Nuuuu! țipă el, încercând disperat să se prindă de vreo creangă.

Dar în zadar. Cu o viteză teribilă se izbi de pământ!

— Auuu, piciorul meu! gemu William.

Îl durea așa de tare piciorul, încât se simțea rău la stomac. După ce se odihni câteva momente, încercă să pășească, dar nu putu. întinzându-se pe spate în iarbă, începu să strige după ajutor:

— Tata! Tata!

Dar nu primi niciun răspuns. Tatăl său era dascăl în sat, iar acum era într-o sală de clasă și-și pregătea lecțiile. Așa că William o strigă pe mama și apoi pe sora lui, Mary. În cele din urmă, strigătele sale fură auzite și băiatul rănit fu transportat în clădirea de lângă școală, unde locuia familia lui. Au trimis după doctor, iar mama lui William se tânguia întristată, în timp ce-l privea pe băiatul

care stătea întins pe pat.

Săptămânile trecură și piciorul lui William începea să se vindece. În timp ce stătea în casă sau se deplasa cu greu prin curte, William se gândea deseori la cuibul din castan.

Trebuie să fac cumva ca să-l iau, se gândea băiatul încăpățânat. *Când încerc așa ceva, nu pot accepta să renunț*. În cele din urmă, sosi și ziua în care putea merge destul de bine, încât să iasă afară din curte și să se furișeze pe câmp. Pașii l-au condus drept la acel castan. Acum ramurile erau aproape goale, fără frunze, dar iată

153

că acel cuib problematic se afla tot acolo!

Fără să privească în spate, William se prinse de o ramură și încercă să se cațere. Piciorul lovit era slăbit și înfășurat într-un bandaj care îl încurca, așa că, de această dată, se cațără mai încet. Cu atenție, William măsură distanța de-a lungul crengii. Se târî tot mai aproape până ce, în cele din urmă, degetele sale se încheștară împrejurul premiului pentru care a riscat așa de mult! Un zâmbet de satisfacție îi apărură pe față, în timp ce băga prețiosul cuib în buzunarul din față de la geacă.

Părinții lui William îl priviră îngrijorați când acesta intră în casă obosit și șchiopătând.

— Unde ai fost, fiule? îl întrebă tatăl său.

— Am luat cuibul, spuse băiatul triumfător, ținând în mână micul ghemotoc de paie și crengi.

— Vrei să spui că te-ai cățarat din nou în copac? strigă mama.

— Nu am putut să mă opresc, mamă, răspunse el. Când încep ceva, trebuie să merg până la capăt!

— Tot ceea ce începe William duce la bun sfârșit, spuse sora lui cu admirație. Și acesta a fost secretul vieții lui William Carey. După ce a crescut mare, a devenit dascăl, ca tatăl său, dar și slujitor al Evangheliei. A ajuns să fie foarte îngrijorat de sufletele pierdute din țările îndepărtate, care nu aveau nicio posibilitate să audă despre Hristos. Câteodată, când predă lecții de geografie la școală, izbucnea în lacrimi.

— Copii, oamenii din aceste țări sunt păgâni, plângea el indicând cu arătătorul pe hartă. Milioane de oameni

154

sunt pierduți fără Mântuitorul binecuvântat!

La o întâlnire cu alți slujitori creștini, William îi întrebă pe colegii săi predicatori:

— Nu credeți că porunca lui Isus: „Mergeți și faceți ucenici din toate neamurile” este valabilă și pentru noi astăzi?

Se făcu o liniște neașteptată. În acele vremuri, creștinilor din Anglia nu le plăcea să se gândească să meargă în misiune în străinătate.

În cele din urmă bătrânul conducător îi spuse răspicat:

— Tinere, ia loc! Când Dumnezeu va decide să convertească păgânii, El nu va avea nevoie de ajutor din partea noastră.

Dar băiatul ambițios, de altădată, crescuse, ajungând să fie un bărbat hotărât. Și

așa, reuși să strângă un grup de doisprezece slujitori creștini care căzură de acord cu el că Evanghelia trebuie dusă până la marginile pământului.

Societatea misionară pe care au înființat-o în 1792 a fost un început important pentru misiunile moderne.

După aceea, William Carey află despre un doctor creștin care dorea să înceapă o misiune în India. Ce ocazie! se gândi el. *Acum pe cine să trimitem în India ca să ajute în lucrare?*

Deschizând Biblia la capitolul 54 din Isaia, William văzu patru cuvinte care i se părea că sunt scrise cu litere de foc. „CĂCI DOMNUL TE CHEAMĂ!”

Era Domnul care îi vorbea și William știa lucrul acesta. „Tu ești cel care vei merge!” Și William Carey a ascultat. În vara anului 1793, împreună cu soția sa și cei

155

patru copii, cu sora soției și cu doctorul John Thomas, se îmbarcă pentru a călători spre India.

Acum, William avea nevoie de fiecare picătură de putere și dedicare pe care o avea, din pricină că oamenii din India nu erau gata să se întoarcă din întuneric și de la obiceiurile lor rele la Lumina Evangheliei. Le era frică să devină creștini, ca nu cumva familiile lor să îi dea afară. An după an, William și doctorul Thomas au lucrat cu răbdare și dragoste. Au predicat, au învățat, au depus mărturie, au adus vindecare celor bolnavi și au tradus Biblia în multe limbi din India.

Mulți oameni ar fi renunțat după câțiva ani și s-ar fi întors acasă, la confortul din Anglia. Dar William Carey, băiatul plin de hotărâre, era și un bărbat al devotamentului. Anii treceau, dar el a rămas neclintit, acolo unde Domnul l-a chemat.

Până la urmă, după 7 ani, el întâlnește un om cu numele de Krishna Pal, un dulgher hindus care era gata să sufere pentru Isus și să fie botezat în Numele Lui. Un singur om, însă acesta a fost primul din rodul bogat! Dumnezeu a avut o lucrare măreață, dar și o răsplată măreață pentru băiatul care a fost hotărât.

Notă istorică:

Motto-ul preferat al lui William Carey era: *Așteaptă lucruri mari de la Dumnezeu! încearcă lucruri mari cu Dumnezeu!*

El a fost liderul misiunilor creștine din India timp de 41 de ani. Cu ajutorul soției sale Charlotte și a altor misionari a tradus Cuvântul lui Dumnezeu - în totalitate și integral - în treizeci și patru de limbi.

UN FĂRAȘ PENTRU Isus

Predicatorule, pot să merg cu tine în misiune? se rugă băiatul african. Vreau să învăț despre Isus și cum să citesc Biblia, așa cum faci tu.

Misionarul Raymond Bush îl privi surprins pe băiatul care aștepta nerăbdător un răspuns.

— Cum te cheamă, băiete? întrebă el. Dar părinții și șeful tău îți dau voie să mergi cu mine?

— Mi se spune Tisese, răspunse băiatul. Dar mă iei, dacă am voie să merg? Misionarul îi promise că îl va lua, așa că în dimineața următoare Tisese, foarte fericit, porni alături de Raymond Bush și oamenii săi. Era cale lungă de mers din satul lui Tisese, situat în mijlocul Africii, până la punctul de misiune. De nouă săptămâni, grupul de bărbați și băieți

157 călătorea prin câmpii și deșert străbătând jungla. Zilele erau lungi și obositoare, dar foarte captivante pentru un băiat tânăr care nu mai ieșise niciodată din satul natal. Păduricile erau pline de maimuțe, girafe și elefanți. Pe câmpii, leii vânau turme de zebre și antilope, în timp ce struții alergau greoi prin iarba înaltă. Peste tot erau pâlcuri de tufișuri țepoase pe care africanii le numeau *spinii-așteaptă-puțin*, pentru că atunci când erai prins în ei, prietenii tăi trebuiau să aștepte puțin.

Noaptea era înfricoșătoare pentru tânărul băiat. Tabăra trebuia să fie înconjurată de un cerc de foc care ardea toată noaptea, ca să-i protejeze de animalele sălbatice și de țăntari. Bărbații tăiau lemne, le zideau împrejurul taberei și le dădeau foc. În timpul nopții, focul continua să ardă și, cu toate că leii urlau în întuneric, călătorii din interiorul cercului erau în siguranță. În cele din urmă, ajunseră la punctul de misiune unde locuia Raymond Bush. Acum Tisese putea să meargă și el la școală! Îi plăcea mult să învețe. Nerăbdătoare, mintea sa rapidă absorbea întâmplările despre Isus și toate adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu. Când nu era la școală ca să învețe, îi urma pe misionari în lucrările lor și punea întrebări.

— Tisese, tu pui mai multe întrebări într-o oră decât pot să răspund eu într-o săptămână! îi spuse Raymond într-o zi.

Dar Tisese nu se lăsa intimidat. Erau așa de multe lucruri noi de văzut și de învățat, încât trebuia pur și simplu să întrebe.

— Cum se numește obiectul acela în care mături

158

praful? o întreabă el într-o dimineață pe doamna Bush, în timp ce aceasta mătura pe jos în colibă.

— Acesta este un fărâș, răspunse soția misionarului. — Mulțumesc! strigă băiatul în timp ce se grăbi să-și continue drumul spre școală.

Strecurându-se la locul său, așteptă să înceapă orele. Imediat ce profesorul îi strigă numele, Tisese se ridică în picioare.

— Domnule profesor, spuse el solemn, vreau ca dumneavoastră și toți ceilalți să știți că numele meu nu mai este Tisese, care înseamnă „*animalul-care-aleargă-prin-pădure*”. Acum, că am devenit creștin, numele meu va fi *Fărâș* pentru totdeauna!

— Fărâș!? exclamă surprins profesorul. De ce ai vrea ca numele tău să fie Fărâș?

— Pentru că, domnule profesor, răspunse băiatul nerăbdător, am trecut pe lângă casa dumneavoastră și am văzut-o pe soția dumneavoastră care mătura, ținând într-o mână acel obiect, numit fărâș. Ea scotea cu el afară tot praful din colibă. Vreau să fiu și eu un fărâș pentru ca atunci când voi merge acasă, la ai mei, să scot afară tot praful din viața tatălui meu, a familiei mele și a tuturor prietenilor mei. Vreau să fiu un Fărâș pentru Isus! Începând cu acea zi, deseori îl puteai auzi pe băiat rugându-se ca Dumnezeu să-l facă un fărâș bun pentru lucrarea Sa. Curând i-a adus pe cinci dintre prietenii săi la Isus și astfel împreună, cei șase băieți creștini, erau o mărturie și pentru alții.

Timpul trecea și într-o zi Raymond Bush se pregătea să facă o altă călătorie misionară în nordul țării, unde era

159

orașul lui Făraș.

—Acum, pot să merg acasă și să-i spun familiei mele Vestea Bună despre Isus!

— Ba nu, Făraș! obiectă misionarul. Încă ești mic. Ar trebui să mai stai aici la școală câțiva ani. Pe lângă aceasta, soția mea are nevoie de tine ca să o ajuți cât timp sunt plecat.

— Predicatorule, trebuie să merg acum! strigă Făraș. Nu mai este timp de pierdut! Chiar acum familia mea ar putea să moară fără Isus. Tatăl meu ar putea fi ucis într-una din luptele dintre triburi. Mama mea ar putea fi devorată de lei în timp ce lucrează în grădină! Frații și surorile mele ar putea să moară și să nu audă la timp despre Isus.

— în regulă, băiatule, se îmbuna misionarul. Vei merge și tu împreună cu noi și Dumnezeu să te binecuvânteze în strădania ta de a fi un Făraș pentru poporul tău!

Încă o dată, Făraș parcurse kilometri obositori și periculoși prin jungla africană mergând pe urmele elefanților și hipopotamilor. Caravana înainta continuu prin nisipul arzător al deșertului până ce Făraș făcu răni și bășici la picioare. Într-o noapte, băiatul stătea întins gemând de durere, în timp ce misionarul încerca să-i trateze bășicile de pe picioare.

— Băiatule, nu mai poți merge nicăieri cu asemenea răni, îi spuse trist domnul Bush. Te voi lăsa aici, în casa șefului acestui sat, și îi voi plăti să aibă grijă de tine până când picioarele ți se vor vindeca. La anul vei putea merge cu mine în satul tău.

— Nuuu! Trebuie să merg cu tine acum! insistă Făraș.

Tatăl meu ar putea fi ucis în luptă. Mama mea ar putea fi devorată de lei! Frații și surorile mele ar putea să moară și să nu audă la timp despre Isus!

Așa că a doua zi dimineața, când călătorii își continuă drumul, alături de ei mergea șchiopătând Făraș, băiatul hotărât.

În acea dimineață, drumul ducea, pe o lungime de mai mulți kilometri, prin câmpii cu iarbă înaltă, numită iarba elefantului. Deodată, când poteca coti după o colină abruptă, o leoaică sări din iarbă! Într-o clipeală de ochi, se năpusti asupra unui slujitor care ducea pentru misionar o cutie cu alimente. Cu un strigăt, omul se trase la o parte, iar labele leului loviră cutia pe care o purta în spate, împrăștiind alimentele prin iarba înaltă. Cu o mișcare rapidă, misionarul Bush luă pușca pe care o avea cu el și țintise înspre animal. De emoție, dădu greș. Cu un urlat puternic, leoaica dispăru în iarba înaltă.

Tremurând dar plini de mulțumire, după scăparea miraculoasă, grupul de misionari își continuă drumul. Rezervele de apă erau puține, de aceea se grăbeau să ajungă la râu. În cele din urmă, după-amiază târziu, au ajuns la destinație. În timp ce oamenii instalau corturile și umpleau sticlele cu apă, misionarul îi număra. Unul lipsea!

— Unde este Făraș? strigă el alarmat. Făraș nu e cu noi! Când l-ați văzut ultima dată?

Dar nimeni nu știa nimic.

— Poate 1-a prins leoaica, îndrăzni să spună unul.

— Dacă a rămas singur în iarba înaltă, poate că l-a mâncat deja, murmură alții. Nu are niciun sens să ne întoarcem să-l căutăm!

160

161

— Doamne, ce să fac? strigă Raymond, căzând pe genunchi în rugăciune. *Deja am avut doi oameni omorâți de lei în timpul călătoriilor*, se gândi el. Nu vreau să îl pierd și pe Făraș!

— Doamne, știu că poți să faci orice, se rugă el. Te rog, ocrotește-1 pe acest băiat și salvează-1 pentru lucrarea pe care vrea să o facă!

În timp ce misionarul înconjura tabăra, își încorda ochii pentru a putea zări în iarba înaltă un punct în mișcare, oricât de mic ar fi acesta. În depărtare, un leu scoase un răcnet groaznic, care îi înfiora până în măduva oaselor pe toți cei care l-au auzit.

Soarele se pogora spre asfințit dincolo de dealuri, când, în cele din urmă, misionarul speriat văzu cum iarba se înclina de-a lungul cărărilor pe care le-au străbătut și ei. Alergând nerăbdător în întâmpinare, el strigă:

— Făraș! Ești teafăr, băiatule?

Clătinându-se obosit, Făraș ridică mâinile triumfător din iarba uriașă.

— Dumnezeu m-a păstrat în viață, ca să le spun părinților mei despre Isus!

Deși faptul că băiețelul era în viață l-a mângâiat pe misionar, totuși, când ajunse să-l vadă de aproape, fu izbit de o priveliște tristă. Chiar dacă picioarele lui Făraș fuseseră bandajate și tamponate cu iarbă uscată, bășicile se sparseră în timpul mersului, iar acum picioarele sângerău la fiecare pas pe care-l făcea. Nu era de mirare că nu a fost în stare să țină pasul cu ceilalți!

Raymond Bush își chemă oamenii și împreună l-au cărat pe băiat tot restul drumului, până la tabără, îngenunchind în fața lui, misionarul făcu tot ce-i stătu

162

în putință ca să-l ajute pe băiat.

— Doamne, se rugă el smerit, ce dragoste măreață pentru sufletele pierdute este în inima acestui băiat! Este un misionar mai bun decât mine! Ajută-mă să mă asemăn tot mai mult cu Făraș!

În cele din urmă, Făraș ajunse în satul său natal, dar bătălia de-abia începuse.

Tatăl său era unul dintre cei mai renumiți vrăjitori din acea parte a Africii și, de obicei, omora cam șase sute de oameni în fiecare an! În cruzimea sa păgână, îl omora pe oricine îndrăzne să-l ofenseze; fie că îl otrăvea, îl ardea de viu sau îl lega lângă mușuroaie, pentru ca să-l mănânce furnicile. Exista oare vreo rază de speranță ca un astfel de om diabolic să devină creștin?

Dar credința și dragostea pe care le avea Făraș câștigă inimile întregii lui familii, chiar și pe cea a tatălui! Amândoi părinții, trei surori și toți cei cinci frați ai săi s-au convertit devenind creștini. După aceasta, Făraș a început să împărtășească Evanghelia și altor oameni din satul său. Când Raymond Bush reveni anul următor, găsi trei sute șaiszeci și patru de noi creștini care așteptau să fie botezați. Și toți aceia s-au pocăit în urma propovăduirii unui singur băiat. Cât păcat, întuneric și mizerie au fost scoase afară din acel colț al Africii, cu un Făraș în mâinile lui Isus!

Notă istorică:

Raymond L. Bush a fost un misionar american în Africa de Sud la începutul anilor 1900. Întâmplarea despre băiatul numit Fărăș este scrisă în autobiografia sa intitulată *Thinking Africa*.

163 OMUL CU PLIANTE EVANGHELICE

— Prietene, dorești un pliant evanghelic?

Ralph Palmer îi înmâna un pliant omului care trecea pe trotuar prin fața lui. Străinul își ridică privirea surprins. Văzu un om înalt, care zâmbea prietenos. Pliantul din mâna sa avea tipărit un titlu clar: Patru lucruri pe care Dumnezeu vrea să le știi.

— Da, domnule. Mulțumesc, răspunse străinul. *Trebuie să aflu mai multe despre Dumnezeu, se gândi*

el în timp ce își continuă drumul pe stradă. *În această dimineață, doctorul mi-a spus că nu mai am mult de trăit. Cred că Dumnezeu l-a trimis pe acest om ca să îmi dea acest pliant.* Din ochi i se furișă o lacrimă care i se prelinse pe obraz.

Între timp, Ralph rămase în același loc pe trotuar, distribuind pliante evanghelice tuturor celor care treceau pe lângă el. Era o zi frumoasă de primăvară în orașul Newport News, din Virginia, unul dintre cele mai mari orașe portuare din lume. Vapoarele veneau și plecau din port aducând și ducând mărfuri din toate colțurile lumii. *Oare câte pliante sunt duse de marinari în alte țări îndepărtate?* se întrebă Ralph.

Luă în mâna dreaptă alte câteva pliante din teancul pe care îl ținea în mâna stângă, ca să le aibă pregătite. Un alt grup de oameni se apropia pe stradă și Ralph voia să fie pregătit.

— Prietene, dorești un pliant evanghelic?

— Nu, nu doresc! Dă-te din calea mea! se răsti un tânăr ursuz. Ce stai pe stradă cu nimicurile astea?

Ralph înclină doar politicos din cap și se întoarse să întâmpine următoarea persoană.

Se apropie o doamnă bine îmbrăcată și Ralph îi oferă un pliant. Dintr-odată, fața acesteia se înroși de furie și bătu din picior.

— Să nu îndrăznești să-mi dai vreodată astfel de pliante! țipă ea. Am două deja și nu mai vreau.

Un alt om acceptă un exemplar, doar ca să îl rupă în bucăți și să i le arunce drept în față. Iar apoi, râzând diabolic, se grăbi să se îndepărteze.

Ralph oftă și rosti în gând o rugăciune de iertare pentru acești oameni neînțelepți, care nu se gândeau la sufletele lor. Nu-și dădeau seama cât de repede puteau să ajungă la judecată în fața lui Dumnezeu! Ralph și—1

164

165

amintea foarte bine pe mecanicul de locomotivă de la Căile Ferate C&O. Cu câțva timp în urmă, când Ralph lucra la Căile Ferate, datoria lui era să inspecteze frânele pneumatice ale locomotivelor și ale vagoanelor. Târziu într-o noapte, după ce terminase de inspectat un tren foarte lung, Ralph se cațără în cabina locomotivei și vorbi cu mecanicul. După un schimb de cuvinte prietenoase, Ralph îi înmâna câteva pliante.

— De fiecare dată, când mă vezi, îmi dai aceste hârtiuțe, nu-i așa? râse

mecanicul de locomotivă, în timp ce burduși pliantele în buzunarul cămășii. Se auzi fluierul de plecare și Ralph sări din cabină. Trenul se îndrepta spre Richmond și a scos un timp bun. Mecanicul de locomotivă era un om cu mulți ani de experiență și avea îndemânare la condus. Încetinea la timp, când se apropia de curbe și deschidea supapele la maxim pe porțiunile de drum care erau drepte și lungi. Cu toate acestea, dintr-o dată subalternul său observă că trenul nu încetinea când trebuia. Se apropiau de câteva curbe periculoase, iar mecanicul nu reducea viteza.

— Nu mergeți prea tare, domnule!? strigă subalternul.

Dar nu primi niciun răspuns. Mecanicul stătea în șezut, cu spatele drept și capul aplecat înainte, părând că este atent la drum. Oare adormise?

— Trezește-te! strigă din nou subalternul. Mergi prea tare!

Nici de data aceasta nu primi niciun răspuns. Subalternul îl apucă pe mecanic de umăr și îl scutură, apoi sări înapoi îngrozit. Mecanicul era mort! Trupul său

166
fără viață se prăbuși pe podea. Subalternul trase levierul de frânare și opri trenul. Alți membri ai echipajului se urcară în cabină și-l ajutară să conducă trenul până la următoarea stație. Fu chemat un doctor, dar deja era prea târziu. Inima mecanicului a încetat să mai bată și astfel, pe neașteptate, s-a dus să se înfățișeze la judecată, cu pliantele de la Ralph încă necitite în buzunarul cămășii. Acum Ralph își înclină capul rugându-se, în timp ce stătea pe trotuar. *Ajută-mă, Doamne, să ating pe mai mulți oameni cu mesajul Tău, înainte ca să fie prea târziu!* se rugă el. Își pregăti alte pliante în mână și păși înainte când mai mulți oameni ieșiseră dintr-un magazin din apropiere.

— Ați vrea să primiți un pliant evanghelic? întrebă el politicos.

Două fete negricioase, cu părul frumos împletit, veneau ținându-se de mână. Cea mare luă pliantul apoi spuse:

— Domnule, ai vrea să îți dăm niște bani ca să te ajutăm să cumperi pliantele pe care le dăruiești? Mama ne-a spus că putem să îți dăm câțiva bani.

— O, ar fi foarte frumos din partea voastră, dacă vreți să ajutați la acoperirea costurilor pentru aceste pliante! zâmbi Ralph către cele două fete.

După ce cotrobăi prin poșetă, fetița întinse două monede de cinci cenți.

— Vă mulțumesc, fetelor, și Dumnezeu să vă binecuvânteze! le spuse Ralph în timp ce ele plecară bucuroase mai departe.

Uite că vine un căpitan de poliție, își spuse Ralph

167

câteva minute mai târziu. *Oare ce vrea?*

Ofițerul se apropie de Ralph și îi întinse mâna cu un zâmbet prietenesc.

— Presupun că dumneavoastră sunteți domnul Palmer, spuse el.

La răspunsul afirmativ al lui Ralph, acesta continuă:

— Una dintre secretarele mele mi-a adus acest pliant care are scris pe spate numele și adresa ta. Am venit să îți spun că ne bucurăm de treaba care o faci în orașul nostru. Toate forțele poliției apreciază ceea ce faceți, domnule Palmer! După ce polițistul se îndepărtă, Ralph chicoti în sinea lui. Își aminti de un alt oraș în care poliția l-a arestat doar pentru simplul fapt că distribuia pliante evanghelice. *Sunt multe aventuri în lucrarea mea pentru Domnul,* se gândi

Ralph.

își aminti de o zi în care sufla un vânt rece, iar el stătea la colțul străzii Granby, din Norfolk. Era 23 decembrie. Cumpărătorii se înghesuiau pe străzi și trotuare, grăbindu-se să își facă toate cumpărăturile de Crăciun. Măinile sale brăzdau întruna aerul rece, în timp ce înmâna pliante oamenilor care treceau în grabă pe lângă el.

Ralph lucra de dimineată până seara, distribuind aproape nouă mii de pliante evanghelice. Dar pe măsură ce ziua se scurgea, el începea să se descurajeze. Așa de mulți oameni luaseră pliantele doar ca să le arunce pe stradă, imediat ce se depărtau puțin de el. Trotuarele din jurul lui erau pline cu sute de pliante risipite. Bărbații și femeile **din** Norfolk nu erau interesați de mesajul de mântuire al lui Dumnezeu. *De ce să mai continui?*

Se făcu târziu când Ralph ajunsese acasă obosit, înfrigurat și flămând.

— N-am să mai merg niciodată în Norfolk! își anunță el soția. Oamenii aceia nu sunt interesați, așa că mai bine nu mi-aș mai irosi timpul și banii ca să fac pliante pentru ei. Am văzut mai multe pliante aruncate pe jos decât în oricare alt oraș în care am fost până acum.

Dar primul lucru pe care îl făcu Ralph a doua zi dimineată fu să-i spună soției că merge înapoi în Norfolk.

— Norfolk! exclamă ea. Parcă ai spus că...

— Știu, o întrerupse Ralph. Dar am greșit. Domnul mi-a spus că ar trebui să mă duc înapoi chiar astăzi.

Așa că în ultima zi, înainte de Crăciun, Ralph distribui, încă o dată, mii de pliante pe strada Granby.

Aproximativ două luni mai târziu, familia Palmer primi o scrisoare din Florida. Iată ce spunea scrisoarea:

Dragă frate Palmer,

Timp de treisprezece ani soțul meu a fost un alcoolic. De multe ori trebuia să îi iau pe cei trei copii și să fugim din fața amenințărilor lui. M-am rugat mult timp pentru el.

Cu ocazia ultimului Crăciun ne-a părăsit și s-a dus la Norfolk, în Virginia, în vizită la un prieten care era și el alcoolic. În timp ce mergeau pe strada Granby spre un magazin cu lichioruri, în seara de ajun, un om le-a înmânat două pliante evanghelice. Le-au băgat în buzunar, dar după ce au ajuns acasă la prietenul său, au început să le

168

169

citească. Pentru prima dată în viața lui își dădu seama de ceea ce făcea și cine era dușmanul lui. Împinse înapoi sticla de whisky și spuse: — Ted, poți să bei și asta. Eu am terminat-o cu băutura!

A plecat chiar în momentul următor și cu primul tren s-a întors acasă.

Acum soțul meu este creștin și îți mulțumesc din adâncul sufletului, frate Palmer! Ne-ai salvat familia și totul se datorează faptului că ai împărțit pliante în acea zi. Îl lăudăm pe Dumnezeu pentru această lucrare măreață!

Doamna H.

Ralph zâmbi, amintindu-și de acea scrisoare plină de bucurie. *Chiar dacă doar*

un singur om a fost salvat, din nouă mii de oameni care au primit pliantele în acea zi, s-a meritat efortul, se gândi el.

— Doriți un pliant evanghelic? îl întreabă el pe bărbatul care se apropia.

— Nu, domnule!

Omul îl privi furios și-l împinse pe Ralph la o parte.

— Prietene, vrei un pliant evanghelic? o întreabă Ralph pe următoarea persoană care se apropia.

— Da, domnule! Mulțumesc, mulțumesc! răspunse aceasta.

Este ca în pilda semănătorului care a ieșit să semene sămânța. O parte din sămânță a căzut în pământ bun, iar o altă parte, în pământ stâncos, cugetă Ralph.

— Doamne, mă rog ca lucrarea Ta să aducă roade!

Notă istorică:

Ralph Palmer a semănat sămânța cu credincioșie. În timpul vieții sale, el a înmănat personal peste 10 milioane de pliante, care ar forma o stivă în greutate de peste 20 de tone. Uneori distribuia zece mii într-o singură zi, ceea ce înseamnă, în medie, un pliant la fiecare trei secunde.

Pliantele sale evanghelice au fost duse peste tot în lume de către oamenii care le primeau, și, ca urmare, primea scrisori de la oameni din alte țări, cum ar fi Japonia.

De asemenea, Ralph împreună cu soția sa Martha au confecționat mii de semne evanghelice reflectorizante, pe care le-au plasat pe autostrăzile aglomerate. Multe mii de oameni care treceau cu mașina pe lângă aceste semne citeau și reciteau mesajele: „Trebuie să te naști din nou!”, „Unde îți vei petrece veșnicia?” „Hristos a murit pentru păcatele tale!”

Ralph Palmer a trăit în Virginia până a plecat în veșnicie, în anul 1976.

Dacă dorești să afli mai multe despre viața lui, citește *A Sower Went Forth (Semănătorul a ieșit să semene)*, publicată la editura Rod & Staff Publishers.

171 MISIONARUL A ROSTIT un cuvânt urât

Pedro avea doar șase anișori și era foarte speriat. Sub cămașa subțire și zdrențuită pe care o purta, inima îi bătea cu putere. Cu ochii căprui, larg deschiși, se uita țintă la băiatul mai mare care vorbea.

— Este adevărat! repetă băiatul mai mare cu un zâmbet batjocoritor. Pepe a auzit discuția principală. Băiețuș, o să fii trimis la Casa misionarilor străini pentru că ești prea mic ca să locuiești aici, la Observator! Acei străini sunt niște americani albi, din Statele Unite. Și știi de ce au pielea albă și nu maro ca a noastră?

Băiatul se trase mai aproape și șopti:

— E din cauză că mănâncă copii! Te vor îngrășă până ajungi frumos și durduliu și apoi - băiatul făcu un semn

de-a curmezișul gâtului și își dădu ochii peste cap - te vor mânca!

Pedro era prea speriat ca să mai răspundă. Se uita fără cuvinte, cu ochii strălucitori plini de lacrimi, în timp ce băiatul mai mare se depărta râzând pentru a se alătura prietenilor săi. *Oare și Alfredo o să meargă acolo?* se gândi el. *El este de o vârstă cu mine!*

Pedro nu a avut parte niciodată de prea multă dragoste în scurta lui viață. Nu avea nicio idee unde-i sunt părinții sau dacă a avut vreodată părinți. Își putea aminti vag că în urmă cu câțiva ani a fost adus în oraș de un om care a dispărut, lăsându-l de unul singur pe străzile orașului. S-ar fi putut ca bărbatul acela să fi fost tatăl lui Pedro? Dacă-i așa, de ce l-a abandonat? Pedro nu știa. Plângea înainte să adoarmă pe trotuare și când era flămând, fura de mâncare până când,

în cele din urmă, un polițist îl luă și-l duse la Observatorul de băieți. Aproximativ 300 de băieți trăiau în Observator, închiși în spatele unui gard mare din sârmă. Cei mai mulți dintre ei, mult mai mari decât Pedro, erau hoți și criminali tineri care trebuiau să fie la închisoare. Viața din spatele aceluia gard, unde erau sute de băieți cruzi și răi, era dură. *Dar e mai bine decât să fii mâncat de viu*, se gândi Pedro înfiorându-se.

O lacrimă i se prelinse pe obraz, în timp ce fugi cât îl ținură picioarele ca să-i spună lui Alfredo vestea cea rea.

Roman Mullet, misionarul, fluiera o melodie veselă, în timp ce mergea pe stradă. Ca de obicei, o mulțime de băieți zdrențăroși îl urmau îndeaproape, sperând că acest american cu fața drăguță le va da ceva.

Roman iubea copiii și inima lui se dăruia acestor cerșetori săraci și tineri de pe străzile orașului San

172

173

Salvador. Întotdeauna avea o vorbă bună de spus și un portofel plin cu monede pe care să le dăruiască, dar asta părea destul de puțin. Roman se opri în fața porții grele de metal a Observatorului și se gândi: *Cel puțin noua noastră Casă de copii este gata! Acum putem să luăm acasă pe câțiva orfani din acest oraș și să le oferim dragostea și grija de care au nevoie.*

— Iată băieții pe care îi vei lua astăzi, i se adresă lui Roman conducătorul Observatorului. Sunt prea mici ca să locuiască aici pentru că își formează obiceiuri rele de la băieții mai mari. Li se va purta de grijă mai bine la Casa voastră de copii. Nu știu de ce par așa de speriați!

— Haideți, băieți, îi dojeni el. Fiți curajoși și fiți cuminți! Acest american va avea grijă de voi.

Dar Pedro și Alfredo nu zâmbeau. Ochii le erau încremeniți de frică în timp ce erau așezați în mașina misionarului.

— Numele meu este Roman Mullet, dar puteți să îmi spuneți Papi, iar doamna aceasta va fi Mami pentru voi, le spuse misionarul. Ne bucurăm foarte mult că veniți la noi acasă! și le zâmbi din toată inima.

Alfredo se uită la dinții misionarului și începu să tremure.

— Sărăcuții băieței, spuse Roman încet, în engleză, către soția sa Amanda. Par așa de speriați! Dar în curând îi vom înveseli.

Americanii ăștia albi nu știu să vorbească prea bine, se gândi Pedro. *Vorbesc așa de comic, parcă ar fi niște copii mici care învață să vorbească!* Pedro avea dreptate. Roman și Amanda Mullet erau în El Salvador doar de câțiva ani și încă învățau să vorbească limba spaniolă.

174

Când cei doi băieți sosiră în noua lor casă, au constatat că e foarte diferită în comparație cu Observatorul din oraș. Era o casă plăcută, confortabilă, cu paturi moi, curate, cearșafuri noi și chiar câteva jucării cu care să se joace! Afară aveau o curte cu iarbă și o livadă cu o mulțime de portocali și lămâi.

Familia Mullet avea deja la Casa de copii o fetiță frumoasă, cu pielea catifelată, maronie, pe nume Roșa, care abia începea să meargă și care fusese găsită de un polițist, stând singură pe trotuar într-o cutie de carton. Apoi era Jorge, un băștinaș care lucra pe lângă Casă. Și el avea fața maronie și vorbea bine limba

spaniolă. Alfredo se simți un pic mai bine după ce îl întâlni pe Jorge. Toate persoanele din Casa de copii se purtau drăguț și era așa de multă mâncare bună! încetul cu încetul, lacrimile lui Pedro și Alfredo dispărură din ochi.

— Papi și mami nu au de gând să ne mănânce!, le spuse într-o după-amiază Pedro cu îndrăzneală celorlalți. Băieții aceia mari ne mințeau. Este mult mai frumos aici decât la Observator!

Băieții creșteau sănătoși și fericiți, iar uneori făceau și pozne.

— Domnule Roman, se plânse Jorge într-o zi, băieții vorbesc foarte urât. Trebuie să îi învățăm să nu mai spună asemenea cuvinte. Sunt sigur că le-au învățat la Observator.

— Ce fel de cuvinte urâte spun? întrebă surprins misionarul. Cred că eu nu înțeleg destulă spaniolă, ca să îi prind.

— Cuvinte ca acestea, răspunse Jorge, și pronunță un cuvânt pe care copiii cumiți din El Salvador nu îl

175

folosesc niciodată.

Cuvântul sună ciudat în urechile lui Roman. în timp ce se depărta, îl repeta încetișor pentru el, ca să nu îl uite. *Trebuie să vorbesc cu băieții despre asta*, chibzui sobru misionarul.

în acea seară, când adună copiii laolaltă pentru timpul de părtășie în familie, Roman încercă să le explice lui Pedro și Alfredo de ce Dumnezeu vrea ca ei să aibă inimi curate și o vorbire curată.

— Lui Dumnezeu nu-i place când înjurăm sau spunem cuvinte urâte, le spuse el. Nu vrem să mai spuneți cuvinte urâte ca acestea și vă vom ajuta să vă schimbați acest obicei. Dacă veți mai folosi în continuare asemenea cuvinte, va trebui să vă pedepsim!

Pedro își roti ochii cu subînțeles spre Alfredo. Deja știau că Papi Roman avea atârnată în biroul său o nuielușă cu care îi lovea la fund pe băieții care nu ascultau.

— Da, Papi, încuviințară băieții supuși. Nu vom mai rosti acel cuvânt.

Dar, în inimile lor, băieții nu au înțeles gravitatea limbajului urât. Înjurăturile îi făceau să se simtă mari și tari, așa că nu încetară. în următoarele zile, au fost câteva dați când Papi a fost nevoit să aplice nuiua băieților care au vorbit urât. Când băieții se jucau, Roman Mullet asculta atent, având grijă ca să nu-i scape cuvântul asupra căruia Jorge i-a atras atenția. îl repetase de atâtea ori în mintea sa, încât îl știa pe de rost. Răbdător, el încerca mereu și mereu să îi învețe pe copii să vorbească frumos și să-și formeze obiceiuri bune.

într-o sâmbătă, Papi și Mami îi luară pe câțiva dintre copii în oraș la cumpărături.

— Voi puteți să cumpărați ce aveți nevoie și apoi să ne așteptați în parcare, se adresă Roman soției sale și celor care o însoțeau. Eu voi lua băieții ca să le cumpăr pantaloni și apoi ne vom întâlni acolo.

Amanda, Roșă și Carmen - noua fată de la Casa de copii - coborâră din mașină și dispărură în mulțime.

Pedro și Alfredo îl urmară pe Papi într-un magazin și apoi în alte câteva

magazine de unde urma să le cumpere pantaloni. în cele din urmă, încărcăți cu pachete și pungi, se întoarseră la mașină. Râzând și discutând, cei doi băieți săreau pe bancheta din spate, în timp ce Roman conducea atent pe străzile aglomerate. în extazul lor, nu s-au mai gândit la Mami și la fete!

Roman a uitat și el de soția sa. Fluierând bucuros, îndreptă mașina spre autostrada care ducea în afara orașului. Deodată, când opri la culoarea roșie a semaforului, realitatea îl izbi în față. Uitase de Amanda și de fete!

Șocat și în confuzie totală, Roman rosti primul cuvânt care îi veni în minte. Din nefericire, acel cuvânt era tocmai cuvântul urât pe care Jorge îl învățase; cuvântul pe care a încercat din greu să-l țină minte! Dar repetându-l mereu și mereu cuvântul i se întipărise adânc în minte. Acum, în această situație problematică, cuvântul alunecă de pe limbă. Misionarul a rostit un cuvânt urât, iar cei doi băieți l-au auzit când l-a rostit.

în mașină se lăsă o liniște ciudată, în timp ce Roman se întoarse înapoi spre oraș.

— Doamne, ce să fac acum? se rugă el disperat.

Amanda cu fetele așteptau răbdătoare în parcare.

176

177

Roman le ajută să urce în mașină și porni încă o dată pe drumul spre casă. în timp ce conducea, îi povesti soției ce se întâmplase. Vorbind încet, în limba pe care copiii nu o înțelegeau, o întrebă:

— Ce să fac cu privire la această situație? Va strica exemplul meu negativ tot ce am încercat să-i învăț pe băieți?

— Mai bine fii sincer cu ei, îl sfătuia Amanda cu blândețe. Vorbește-le și arată-le că îți pare foarte rău. Poate această situație îi va ajuta să înțeleagă cât de grav este limbajul urât.

Când ajunseră la Casa de copii, cei doi băieți erau neobișnuit de tăcuți. După ce au terminat de dus toate cumpărăturile în casă, Roman îi chemă în birou.

— Băieți, știți de ce v-am chemat la mine? îi întrebă el supărat.

— Nu! exclamă Pedro, dar fără să se uite la misionar.

— N-am făcut nimic, se amestecă și Alfredo cu teamă, în discuție.

— Dar eu am făcut ceva? întrebă Roman.

Pedro își scutură capul, privind doar în podea. însă, Alfredo fu mai sincer:

— Da, papi, ai rostit acel cuvânt urât!

— Așa este, l-am rostit, spuse Roman cu tristețe. Am spus acel cuvânt urât pe care voi, băieții, nu trebuie să îl spuneți niciodată. Nici eu nu am vrut să-l pronunț și îmi pare foarte rău, pentru că lui Dumnezeu nu-i place să vorbim astfel. Acum, băieți, trebuie să mă pedepsiți!

— Cum, Papi? întrebă Alfredo cu teamă.

— Eu îngenunchez aici, iar voi trebuie să luați nuielușa aceea și să-mi dați bătaie, le spuse Roman.

178

— Oh, nu, Papi! Nu, Papi! Nu putem face asta! strigară băieții năucii.

— Atunci ce să facem? întrebă trist misionarul. Dintr-odată, cei doi băieți îl cuprinseră pe Roman.

— Hai să ne rugăm pentru tine! spuse Alfredo cu

ochii în lacrimi.

— Da, Papi, Isus te va ajuta să nu îl mai spui, plângea Pedro în timp ce îl strângea tare în brațe.

— Bine, băieți, îi vom cere lui Isus să mă ierte și să ne ajute pe toți trei, încuviință misionarul. Lacrimile curgeau și pe obrajii lui în timp ce îngenuncheară împreună.

Aceasta a fost ziua în care Pedro și Alfredo și-au învățat lecția. Cuvântul murdar care părea așa de tare și inteligent când îl spuneau băieții a sunat așa de urât când a ieșit de pe buzele scumpului și bunului lor Papi! De atunci, familia Mullet nu i-a mai auzit niciodată pe vreunul dintre băieți pronunțând acel cuvânt.

Notă istorică:

Această întâmplare a avut loc în El Salvador, în anul 1972. Roman și Amanda Mullet au petrecut șase ani și jumătate în El Salvador. Au fondat o casă de copii numită *Nueva Vida Y Esperanza* care înseamnă *Viață nouă și speranță*. Roșă, Pedro și Alfredo au fost primii copii care au locuit acolo. De-a lungul anilor, mulți alți copii au primit îngrijire cu dragoste și au învățat Cuvântul lui Dumnezeu în casa *Nueva Vida Y Esperanza*.

Roman Mullet a slujit într-o biserică din Ohio, iar în vara anului 2004 a plecat pentru răsplătirea veșnică.

179 27 PIERDUȚI!

— Vino, Petrona! e timpul să pornim spre casă, îi spuse Catarina fiicei sale. Grăbește-te! Soarele este aproape de asfințit și vrem să ajungem acasă înainte de a se întuneca.

Femeia din Belize cu pielea maronie se asigură că bebelușul ei, Juana, era învelit bine în șalul pe care îl purta pe spate.

— Vă mulțumesc! La revedere! îi spuse timid asistentei care tocmai sfârși îngrijirea medicală a celor două fiice ale ei, pe care le adusese la dispensar. Vrând-nevrând, Petrona părăsi grupul de copii cu care se juca și își urmă mămica. De obicei, de la dispensarul punctului de misiune din Crique Sarco, erau cam trei ore de mers pe jos până în satul lor, Otxa, o călătorie lungă și obositoare. Dar Petrona, care avea 9 anișori, a înțeles că trebuie să se grăbească. Și ea dorea să ajungă acasă înainte de lăsarea întunericului.

Era o după-amiază fierbinte și umedă. Curând, broboane mici de sudoare începură să se prelingă pe fața și pe nasul Catarinei. Micuța Juana, agitată din cauza injecției pe care o primise la dispensar, scânci speriată până ce, în cele din urmă, adormi lipită de spatele mamei.

— Mamă, nu mai pot de sete! începu Petrona să se plângă. Când vom găsi apă să beau?

— Nu mai e mult și vom trece pe lângă un pâraiaș, răspunse Catarina. O să poți bea de acolo.

Își continuară drumul pe marginea cărării în tăcere. Copacii, florile și toată vegetația luxuriantă înflorea pretutindeni în aerul cald și umed. Orhideele tropicale în toate nuanțele de roz, roșu și mov înfloreau din scorburile copacilor bătrâni, în timp ce copacii mai mici rodeau fructe sălbatice precum nuci de cocos, prune de mai și rodii. Bețele de bambus creșteau groase oriunde își

găseau loc, dezvoltând frunze frumos punctate de lumina soarelui. În depărtare o maimuțică își striga perechea, iar păsările exotice zburau în voie printre crengile copacilor.

Dar Catarina și Petrona cu greu vedeau frumusețea acestei țări pline de tufe și plante sălbatice. Mintea le fugea acasă, la masa de seară.

— Am de gând să o iau pe această scurtătură veche, anunță deodată Catarina.

De obicei nu venim pe aici. Însă vom câștiga timp.

Părăsind cărarea bătătorită, o îndrumă pe Petrona

180

181

pe o altă potecă. Însă pe acolo se părea că nimeni nu mai trecuse de mult timp în ultimii ani. Mlădițe de viță de vie și bambus creșteau de-a curmezișul cărării, ascunzând-o aproape cu totul.

— Pe aici ar trebui să ajungem mai repede acasă, spuse Catarina cu mulțumire.

Mama și fiica începură să meargă repede pe cărarea umbrită și plină de buruieni. Pe sub copaci era destul de răcoare, însă Catarina își dădu seama că pe vechea potecă e mai anevoios de mers. Bețele ascuțite de bambus o înțepau în picioarele desculțe, iar uneori bușteni căzuți la pământ blocau complet trecerea. În unele locuri nici nu era sigură pe unde era cărarea. Dar continuă să meargă, iar Petrona o urma în tăcere.

Se părea că au mers ore în șir când, deodată, văzduhul se întunecă și o rafală de vânt începu să sufle printre copaci.

— Mamă, o să vină ploaia! se plânse Petrona. Într-adevăr, stropi mari de ploaie începură să

cadă. Însă nu după mult timp, stropii se transformară într-o ploaie torențială, iar călătorii au părăsit cărarea, ducându-se să se adăpostească sub un copac mare. Când ploaia se mai domoli puțin, Catarina se pregăti să părăsească adăpostul și să meargă mai departe.

— Trebuie să ne grăbim! spuse ea cu îngrijorare. În curând se va întuneca și nu voi mai vedea pe unde duce cărarea!

Micuța Juana începu din nou să plângă, în timp ce mama împreună cu fiica mai mare se trudeau să înainteze prin burniță. Urma potecii era tot mai greu

182

de deslușit, deoarece începea să se însereze. Deodată cărarea se sfârși chiar la marginea unui câmp întins.

— Mamă, acesta pare să fie un lan de porumb! exclamă Petrona. Vezi, încă se cunosc rândurile din miriște, chiar dacă au crescut buruienile printre ele.

— Da, foarte probabil că cineva a locuit prin preajmă, iar acesta a fost lanul lor cu porumb, încuviință Catarina.

Dar unde era cărarea? Grăbindu-se să treacă prin lanul de porumb, găsi din nou cărarea pe partea cealaltă... dar oare era cărarea bună? Amurgul se lăsa și îi era greu să recunoască poteca. *Poate nu ar fi trebuit să o iau pe scurtătură*, se gândi Catarina cu teamă. Se grăbea să meargă înainte, forțându-și picioarele obosite.

— Mamă, se face întuneric! spuse cu o voce stinsă Petrona.

— Da, știu. Hai să mergem mai repede! fu tot ce îi răspunse mama.

în timp ce soarele asfințea, apărură nori mari de țânțari. Petrona își flutura brațele în toate direcțiile și-i plesnea când se așezau pe ea. Știa că nu are niciun rost să se plângă. Tot ce putea face era să se grăbească să iasă din acea pădure, înainte ca întunericul să scoată afară șerpii și jaguarii din ascunzișurile lor.

Jaguari! Petrona se înfiora și grăbi pasul.

Flămânde, însetate și obosite, cele trei drumețe se străduiau să meargă înainte.

Amurgul se lăsă tot mai mult, până ce se întunecă de-a binelea. Nicăieri pe pământ nu mai este un întuneric așa de negru ca întunericul unei nopți tropicale din Belize, când norii de ploaie acoperă luna și stelele! Curajoasă, Catarina

183

încerca mereu să descopere urma cărării. Dibuind cu mâinile și având picioarele desculțe, pășea încet prin jungla deasă. Dintr-odată se opri surprinsă.

— Ce-i asta? murmură încetișor. Parcă sunt...

— Sunt rădăcini de porumb, mamă... șopti Petrona. Ne aflăm din nou în lanul de porumb! Cum se poate așa ceva?

— Cred că am mers în cerc... suspină disperată Catarina. Ne-am pierdut. Nu mai are rost. Nu pot să urmez poteca prin întunericul acesta. Tot ce putem face este să rămânem aici și să așteptăm până dimineată.

Dibuind pe pământ un locșor mai neted, Catarina și Petrona se așezară aproape una de alta. Mama își ridică fetița din șalul cu care îl purta pe spate și îl strânse în brațe. Cele trei stăteau în tăcere, ascultând zgomotele din noapte: bâzâitul țânțarilor, strigătul slab al unui animaluț care se mișca prin apropiere, și țipătul unei păsări de noapte. În depărtare Petrona auzi un răcnet care-i dădu fiori. *Ar putea fi urlatul unui jaguar?*

Dar Catarina auzise altceva. *Tâg-dâg-dâg-dâg...* Suna ca hurelul îndepărtat al unui motor.

— Ascultă! șopti ea. Auzi zgomotul, Petrona? Este un generator din Crique Sarco. Mașinăria pe care o folosesc la producerea curentului electric pentru punctul de misiune! Cred că suntem foarte aproape! Poate doi sau trei kilometri drept înainte.

Mama încerca să plesnească țânțarii care nu-i dădeau pace.

— Dacă măcar am putea merge direct spre locul de unde se aude zgomotul... spuse ea îngândurată.

184

— Oh, mamă, nu! strigă Petrona. Sunt așa de obosită și este prea întuneric ca să mergem!

Catarina păstră un moment de tăcere, reflectând. Apoi, se hotărî brusc.

Ridicându-se în picioare, o așeză pe Juana, care dormea, în brațele surorii mai mari.

— O să merg eu singură! afirmă ea. Dacă sunt singură, pot să alerg. Imediat voi ajunge la punctul de misiune și apoi mă voi întoarce la voi însoțită de câțiva oameni cu lanterne. Vom putea petrece noaptea la punctul de misiune unde vom fi în siguranță.

Lacrimile curgeau pe obrajii Petronei.

— Mamă, nu pleca! scânci ea.

— Dar trebuie! Aceasta este cea mai bună cale, răspunse categoric mama.

Rămâi aici și nu fă niciun zgomot! Încearcă să o ții și pe Juana liniștită să nu vi se întâmple... Mama se opri o clipă, după care continuă:

— Roagă-te lui Dumnezeu!

Apoi dispăru în noaptea întunecoasă. Mama disperată, alerga prin întuneric ca o căprioară, cu mâinile întinse înaintea ei ca să pipăie copacii sau alte obstacole care i-ar putea bloca drumul. Oare zgomotul pe care îl făcea lovindu-se orbește de arbuști îndepărta șerpii și jaguarii care stăteau ascunși prin apropiere? Forțându-și urechile să audă acel zgomot al generatorului, își îndrepta pașii doar în direcția hurei. În întunericul gros al nopții nu putea să vadă cu niciun chip pe unde calcă! De multe ori, săraca mamă gemu de durere când vreo tulpină ascuțită de bambus o înțepa adânc în picioarele desculțe. De două ori se împiedică și căzu pe burtă, dar nu-i rămânea altceva de făcut decât să se ridice și să-și

185

continue drumul. Trebuia să primească ajutor repede ca să-și găsească fetele! Ceasul din casa de misiune arăta ora 10:30 când Alvin Schlabach auzi un ciocănit. În fața ușii stătea o femeie pe care o văzuse la dispensar cu câțiva timp mai înainte în acea zi, dar arăta așa de diferit acum! Rochia îi era ruptă în câteva locuri, iar picioarele îi sângerau din cauza tăieturilor.

— Ajută-mă, domnule Alvin! strigă Catarina, cu ochii scăldați în lacrimi.

Fetele mele s-au pierdut în pădure!

Misionarul o conduse în grabă pe femeia obosită spre un scaun, în timp ce soția sa, Irene, aduse un ceai proaspăt și îi pansa tăieturile. După ce auzi necazul Catarinei, Alvin își trase bocancii și luă cea mai puternică lanternă.

— Am să mai iau câțiva bărbați și o să mergem împreună să le căutăm pe fete, îi spuse Catarinei. Tu rămâi aici. Am să-1 iau cu mine pe Juan Choc. El cunoaște toată întinderea aceasta de pădure. Știe cu exactitate unde se află vechiul lan de porumb.

Alvin se întoarse spre soția sa și îi spuse:

— Roagă-te pentru noi!

Zâmbind și făcând din mână, ieși repede.

Într-un timp foarte scurt, misionarul avea pregătit un grup de oameni gata de plecare. Printre ei se numărau și doi muncitori zdraveni de la dispensar: creștinul Juan Choc, care era din Belize, și un alt bărbat, pe nume Nicholas. *O, eo noapte foarte întunecată...* se gândi Alvin în sinea lui, în timp ce urma calea luminată de lanternă

pe care o ținea Juan. *Și eu m-aș rătăci foarte repede dacă nu ar fi Juan și ceilalți!* Imaginându-și o fetiță singură, doar cu surioara ei, în această întunecime plină de șerpi, lilieci și jaguari, Alvin fu cuprins de fiori. *Doamne, Te rog să le ocrotești pe acele fetițe neajutorate și să ne ajuți să le găsim cât mai repede!* se rugă el în tăcere.

Juan Choc era un vânător abil și un bun cunoscător al pădurii, așa că urmă cu ușurință vechea potecă aproape invizibilă. Pe la miezul nopții bărbatul găsiră lanul de porumb. Dar câmpul plin de buruieni era pustiu - la lumina lanternei se vedea doar ogorul cu rândurile de porumb uscat și cu buruieni.

— Petrona! Unde ești, Petrona? strigară oamenii. Au luminat tot câmpul

căutându-le cu atenție pe

fetițele pierdute. Să fi adormit oare? Ce se întâmplase?

— Nu sunt pe acest câmp! zise Juan descurajat... iar acesta este singurul lan de porumb părăsit din zonă. Nu știu ce să fac acum. Începu să înconjoare încet câmpul pentru a căuta urme.

— Petrona! Unde ești, Petrona? striga Alvin.

— Petrona! strigă și celălalt bărbat. Deodată, din întunecimea depărtată, se auzi un strigăt.

— Aici!

— Aceasta este vocea unui bărbat, nu a unui copil! exclamă Alvin. Cine altcineva ar mai putea fi pe aici într-o asemenea noapte?

— Cine-i acolo? strigă Juan. Din nou vocea răspunse slab:

— Aici!

Ieșind din lanul de porumb și intrând printre

186

187

arbuști, Alvin și prietenii săi urmară vocea ciudată. Ori de câte ori strigau, răspundea o voce de bărbat. Fiind atenți la șerpi, cei cinci cercetași înaintau printre arțarii și bambușii groși.

— Aici! Veniți încoace! se auzi tot mai aproape vocea ciudată... Fetițele sunt aici!

— Cine crezi că e? îl întreabă Alvin pe Nicholas. Se pare că le-a găsit pe fete!

— Nu știu, dar vom descoperi în câteva momente, răspunse celălalt bărbat. Suntem aproape.

— Aici! mai strigă încă o dată vocea și apoi se făcu o tăcere întreruptă doar de scâncetele bebelușului somnoros.

— Petrona! Juana! strigă Alvin.

— Sunt aici! se auzi încet o voce speriată, îndreptând lumina puternică înspre locul de

unde veni vocea, Juan le văzu în cele din urmă pe cele două fetițe ghemuite una într-alta, pe pământ, sub un copac. Petrona încă o mai ținea pe surioara ei în brațe. Amândouă aveau mușcături de țânțari, le era frig și erau somnoroase și însetate... dar în siguranță. Cu blândețe, Alvin ridică bebelușul.

— Cum de ați ajuns așa departe de lanul de porumb? o întreabă el pe Petrona.

— Am auzit un răcnet și am crezut că era un jaguar, se destăinui fetița. M-am speriat și am alergat până ce nu am mai putut merge deloc.

— Dar unde este bărbatul care era cu voi? o întreabă Juan, luminând împrejur printre copaci.

— Nu a mai fost nimeni altcineva cu noi! Nici un bărbat! răspunse Petrona somnoroasă, apucând strâns mâna prietenoasă a misionarului.

— Dar noi am auzit un bărbat care striga, insistă Nicolas. Unde ești? strigă el. Celalți bărbați strigară și ei, dar nu primiră niciun răspuns.

— Nu este nimeni aici, spuse Juan în cele din urmă, dar cu toții am auzit acea voce...

Apoi se opri o clipă.

În liniștea nopții întunecoase, pe Alvin îl cuprinse un sentiment de teamă și

reverență. *A fost Dumnezeu!*

— Cred că a fost un înger... spuse el încet. Dumnezeu a trimis un înger care să le păzească până ce le-am găsit.

Notă istorică:

Această întâmplare a avut loc lângă localitatea Crique Sarco, din Belize, în anul 1992. Catarina, Petrona și Juana au mai petrecut la dispensar încă vreo câteva zile pentru tratarea mușcăturilor de țânțari și a tăieturilor, iar apoi misionarii le-au dus acasă, în satul lor.

La momentul scrierii acestei întâmplări, americanul Alvin Schlabach era pastor misionar în Crique Sarco. El și soția sa, Irene, se aflau în Belize doar de un an, când a avut loc acest incident.

28 PRIN APĂ ȘI FOC

Erau aproape -35°C . Gheața rece prinse ca într-o încheștare de fier pădurile și lacurile din nordul orașului Ontario, din Canada. Era o zi numai bună să stai confortabil lângă șemineu sau lângă sobă! Dar cei doi bărbați aflați pe sania motorizată a misiunii aveau de terminat munca și le trebuia o zi rece ca să-și îndeplinească misiunea.

— Uite un ren! strigă Morley Meekis, șoferul săniei motorizate, acoperind hurelul motorului.

Ochii săi negri și vigilenți văzură silueta înaltă înainte ca aceasta să dispară înapoi în pădure.

— Uite, acolo-i tractorul! răspunde celălalt bărbat cu un zâmbet larg.

Misionarul Alvin Frey știa că pe traseele din pădurile

190

191

nordice, nu ar putea niciodată să-i egaleze în cunoștințe pe indienii Cree cărora le predica. Dar avea să le arate multe lucruri noi.

Cu câțiva ani în urmă, când Alvin venise la misiunea de lângă lacul Deer, descoperi că indienii Cree trăiau într-o sărăcie lucie. Cu excepția vânatului și a peștilor pe care îi prindeau, toate proviziile de hrană trebuiau să și le cumpere, la prețuri mari, din magazine. Lacul Deer se afla la o depărtare de mai bine de o sută șazece de kilometri de oricare dintre drumuri și de aceea alimentele erau scumpe. Cele mai multe familii de indieni câștigau mai puțin de o mie de dolari pe an, iar când vânatul era sărăcăcios, aveau puține resurse. În disperarea lor, mulți bărbați își cheltuiau ultimii cenți pe whisky, care îi făcea să uite câteva ore de familiile lor flămânde.

Cum putea Alvin să le arate acestor oameni că lui Isus îi păsa de ei? Cum îi

putea ajuta să se întrețină singuri? La ambele întrebări răspunsul era tractorul, care acum stătea în șopronul improvizat, de la marginea pădurii. Creștinii din partea de est, care erau implicați în lucrarea de misiune a indienilor, au strâns bani și le-au cumpărat un tractor. Acest tractor a fost primul utilaj pe care indienii din zona lacului Deer l-au văzut și chiar a produs o schimbare în viețile lor. Cu ajutorul acestuia, au fost despădurite câteva hectare de pădure, iar Alvin le-a arătat cum să-și cultive cartofi. Curând, grădina producea tone de cartofi și gulii pentru satul de lângă lacul Deer.

Grădina acestui sat era situată pe o insuliță din mijlocul lacului. În timpul verii tractorul trebuia să

192

rămână pe insulă, dar acum, când lacul Deer înghețase, Alvin intenționa să îl aducă înapoi, traversând apa înghețată. Toți sătenii așteptau cu nerăbdare ca Alvin să se vină cu tractorul pentru ca apoi, fiecare pe rând, să-l folosească la transportul lemnului pentru foc.

— Ar fi bine să măsoar grosimea gheții în partea asta, cugetă Morley.

Luând toporul, începu să sape o gaură în stratul de gheață de la suprafața lacului. Între timp, Alvin alimenta tractorul cu combustibil și se pregătea să pornească motorul.

Când cei doi bărbați au fost siguri că totul era pregătit, Alvin porni tractorul. Motorul se puse în mișcare, aruncând în aerul înghețat fumul negru al gazelor arse.

— Vii? strigă Alvin către Morley, în timp ce tractorul pufăia încet pe gheață.

— Imediat ce-mi pun în mișcare sania cu motor! strigă indianul, aplecându-se peste sania motorizată.

Dintr-un motiv oarecare, vehiculul pornea cam greu. Așezându-se confortabil pe scaun, pentru o clipă de repaus, Morley privi la Alvin și la tractorul care înainta pe lacul înghețat.

Dintr-odată un sunet teribil și amenințător se auzi la distanță! Morley trase aer în piept și rămase cu gura căscată, privind cum partea din spate a tractorului dispărea rapid, scufundându-se în apă. Un curent de apă subțiasse o mică parte din suprafața înghețată, iar Alvin nimeri tocmai acea zonă fragilă.

— Ajutor! Doamne, ajută-l! exclamă Morley în timp ce, cuprins de spaimă, încerca să pornească motorul

193

săniei. Atât tractorul, cât și misionarul se scufundară și dispărură sub gheață.

Prins sub volanul utilajului care se scufunda, Alvin Frey se lupta în zadar ca să se elibereze. Apa rece ca gheața pătrundea prin hainele sale groase și aproape că îl făcea să țipe de durere, dar, instinctiv, își ținu respirația în timp ce se scufunda tot mai mult.

Fiind greu, tractorul se scufundă până în adâncimile întunecoase. Trei metri... șase metri... zece...doisprezece, în cele din urmă, când roțile tractorului atinseră fundul lacului, la o adâncime de aproape șaptesprezece metri, Alvin reuși să se elibereze din scaun.

Grăbește-te! înoată la suprafață! își spuse Alvin, dar hainele de iarnă și bocancii îl trăgeau în jos. La câteva minute după scufundare, plămânii lui nu

mai aveau oxigen. *Nu trage apă pe nas, altfel te vei îneca! Nu ai voie să respiri*, îl avertiza vag creierul. Lent și epuizat reuși să se ridice la suprafață. Prin mintea sa tulbure începeau să se învârtă amețitor gânduri și imagini nedeslușite. *Ce se va întâmpla cu familia mea, dacă nu reușesc să scap de aici? Soția mea... copiii mei și toți indienii de aici, de la misiunea de lângă lacul Deer! O, de ce am pierdut tractorul?*

Ajuns la suprafață, Alvin dădu cu capul de gheață. Speranța renăscu repede, dar imediat disperarea îi luă locul. *Dacă am ajuns sub gheață, nu voi mai ieși niciodată*, se gândi misionarul. *Doamne, iată-mă! Sunt gata să mor*. Însă deodată, bucata de gheață pluti la o parte, iar Alvin își scoase capul la suprafață! Agitat, își umplu

194

plămânii cu aer și-și mai învioră corpul aproape înghețat. Orbiți de lumină, ochii săi sorbiră frumusețea copacilor și a zăpezii strălucitoare, însă pentru o clipă fu cuprins de dezamăgire. *Cerul a fost atât de aproape!* se gândi el. *Aproape că ajunsesem acolo. Doar câteva momente și L-aș fi văzut pe Domnul Isus.*

Bârrrr! huruia un motor în apropiere, iar Morley Meekis ajunse chiar la timp cu sania motorizată, ca să îl tragă pe misionarul ud learcă pe o porțiune solidă de gheață.

— O, frate Alvin! Ești înviată! strigă indianul cu fața lui maronie scăldată în lacrimi. Ai stat sub apă timp de zece minute. Am crezut că nu mai e nicio speranță!

Îl puse în grabă pe Alvin pe sanie și se depărtară cu viteză. Până în sat era de parcurs o distanță de doi kilometri și jumătate. Când opriră în fața magazinului, hainele ude ale lui Alvin erau deja înghețate. Nefiind în stare să își miște brațele sau picioarele, misionarul se lăsă transportat în magazin, la căldură.

— Vorbește, Alvin! strigară prietenii indieni, lovind cu pumnii în carcasa de gheață care-i înconjură trupul. Ești bine? Spune ceva!

Gâfâind, misionarul râse.

— Liniștiți-vă! spuse el. Sunt în regulă. O să vă povestească Morley; eu mă duc să mă încălzesc.

După ce ascultă întâmplarea, un indian bătrân încuviință înțelept, înclinându-și fruntea plină de riduri.

— Acum știu că acest om alb spune adevărul, spuse el solemn. Altminteri, nu ar mai fi ieșit niciodată viu din apă!

195

Trei săptămâni mai târziu, poliția trimise cu avionul la punctul de misiune un scafandru bine instruit. Purtând un costum special, impermeabil, bărbatul se scufundă până pe fundul lacului și legă strâns un cablu împrejurul osiei tractorului. În scurt timp, tractorul misiunii fu din nou gata de lucru.

Cu trecerea lunilor, Alvin începu să înțeleagă cel puțin unul dintre motivele pentru care Dumnezeu a îngăduit ca tractorul să cadă în apă. Când creștinii de peste tot din țară au aflat ce s-a întâmplat, au depus eforturi pentru a sprijini lucrarea de misiune. Pe măsură ce vestea salvării miraculoase a lui Alvin se răspândea tot mai mult de la o biserică la alta, tot mai mulți oameni promiteau că vor trimite bani pentru lucrările de

misiune printre indienii Cree.

Trecură șase ani de când Alvin Frey și familia sa lucrau la misiunea *Northern Light Gospel*. Nu a uitat niciodată ziua în care Dumnezeu i-a cruțat viața din apa înghețată a lacului. Dar iată că sosi o dimineață în care credința lui Alvin urma să fie încercată și prin foc.

Și de această dată vremea era friguroasă, iar Alvin trebuia să mențină focul în centrala cu lemne din beciul casei de misiune.

— Se pare că s-a stins focul, observă el într-o dimineață, răscolind jăratecul. Voi folosi puțină motorină de asta mai veche.

Luă sticla și stropi lemnele clădite în centrală.

Buum! Cu un zgomot, ca și când ai rupe o cârpă, motorina izbucni în flăcări. Sticla din mâna lui Alvin explodează, împrăștiind combustibil peste tot trupul său,

196

transformându-l într-un rug aprins, înainte ca el să mai poată face ceva. Flăcările se răspândiră în tot beciul. — O, nu! Am luat foc! strigă îngrozit misionarul. Apucând prima pătură pe care o găsi, Alvin se înfășură în ea ca să înăbușe flăcările. Cu toate acestea, focul, în repeziciunea lui, îi cuprinse fața, brațele și pieptul. Pielea desprinsă și zbârcită atârna deja bucăți pe corpul său înnegrit când Lydianne îl întâlnește, în fugă, la capătul scărilor.

— Trebuie să stingem focul! spuse Alvin gâfâind.

Timp de cincisprezece minute, cei doi alergară din bucătărie în beci cărând găleți pline cu apă. Alvin nu se gândi la arsurile de pe corp decât atunci când focul fu stins, iar casa de misiune fu din nou în siguranță.

— Trebuie să mergi la spital! declară soția lui, iar Alvin încuviință fără nicio tragere de inimă.

La magazin, dincolo de lacul înghețat, asistenta punctului de misiune comunica prin radio ca să le fie

trimis un elicopter.

— Elicopterul se află la lacul zeilor și nu poate ajunge la voi, răspunse vocea din stația radio. Se pornește o furtună. Dar ar putea să vină Whitey Hostetler pentru a lua pacientul ca să-l transporte la Lacul Roșu. Pune-i pe indieni să aleagă un loc în care avionul ar putea ateriza pe gheață și să-l delimiteze cu crengi de cedru.

Nori cenușii se adunau pe cer. Curând, văzduhul avea să fie umplut de o ninsoare abundentă care putea împiedica zborul. Va putea oare pilotul Whitey să-l ducă la timp la spital pe misionarul rănit? În timp ce Alvin stătea întins într-o sală de clasă de la școala de lângă lac,

197

durerea arsurilor de pe față și de pe corp era din ce în ce mai mare. Se zbătea în agonie, dar totuși îi recunoștea slab, pe mulți dintre indienii care se perindau pe lângă patul în care zăcea. Indienii creștini care erau membri în biserică se rugau pe rând, mijlocind pentru misionarul lor.

Afară, pe gheață, mai mulți oameni lucrau la demarcarea locului unde avea să aterizeze avionul lui Whitey.

— Gheața nu este sigură, spuse un indian îngrijorat către un altul de lângă el.

Pur și simplu nu e destul de groasă pentru ca avionul să aterizeze pe ea.

Chiar și pilotul ajunsese la aceeași concluzie.

— Nu voi reuși să opresc de tot avionul, transmise el prin radio sătenilor de lângă lacul Deer. Așteptați-mă pe gheață și fiți gata să-l puneți pe Alvin în

avion când o să trec pe lângă voi!

În timp ce zăpada începea să cadă, doi indieni vânjoși înaintau cu greu pe lacul înghețat, ducându-l pe misionarul rănit într-o pătură.

— Vine avionul! strigă un băiat de pe țărm.

Se auzi zgomotul motorului, iar micul avion care avea o capacitate de trei locuri se ivi deasupra copacilor. Rotindu-se brusc, Whitey îndreptă avionul spre grupul de oameni care așteptau. Pontoanele avionului nici nu atinseră bine gheața subțire și pilotul imediat puse din nou motoarele în funcțiune.

— Doi... trei... și! intona un indian.

Ținând deschisă cu o mână ușa pasagerului, Whitey zbură aproape de pământ.

Chiar la momentul potrivit,

indienii se opintiră și îi făcură vânt lui Alvin înăuntru.

— Am reușit! strigă de bucurie mulțimea care privea în timp ce avionul se pierdea în zare, deasupra lacului.

Imediat urmă o rafală puternică de vânt, iar viscolul se dezlănțui cu toată furia.

— Dacă ar mai fi durat zece minute, ar fi fost prea târziu... murmură Morley, cel cu pielea tuciurie, către un prieten. Hai să mergem acasă și să continuăm să ne

rugăm.

După ce Alvin ajunsese la Lacul Roșu, fu pus într-un avion mai mare pentru zborul spre spitalul din Winnipeg. Spre seară fu internat în spital, în secția de tratare a arsurilor. Cu măști de protecție pe față, medicii și asistentele își exprimau nedumerirea dând din cap, în timp ce aplicau alifii și pansamente.

— Pacientul acesta e în stare critică, șopti o asistentă unei colege. Va sta mult timp aici!

În acea seară, în timp ce stătea întins pe pat, Alvin se gândea cu amărăciune la evenimentele de dimineață. *Cum am putut fi atât de slab la minte?* se dojeni el.

Ce lucru neînsemnat am făcut și am cauzat acest deranj pentru toată lumea!

Deodată, la marginea patului apăru cineva cu o înfățișare blândă, având fața acoperită cu o mască de spital.

— Mă cunoști, Alvin? se auzi vocea unei femei.

Era Sadie Yoder, o misionară care lucra în Winnipeg. Ea se rugă încetișor la căpătâiul lui Alvin, iar apoi se strecură afară din salon. Câteva minute mai târziu veni un alt creștin.¹⁹⁹

— Frate Alvin, noi nu ne-am mai întâlnit niciodată până acum, spuse acest om cu bucurie. Dar Domnul mi-a spus să vin și să mă rog pentru tine în seara aceasta. Punându-și ușor mâinile pe capul lui Alvin, începu să se roage lui Dumnezeu.

În timp ce străinul se ruga, Alvin simți cum amărăciunea dispărea. Atitudinea de dezgust față de sine însuși se transformă într-o stare de bucurie. *În orice lucru aduceți mulțumiri*, se gândi el. *Da, versetul acela chiar la asta se referă! Mă voi bucura în Domnul. O, așa de mulți oameni se roagă pentru mine. Toți indienii de la lacul Deer, care mă cunosc... n-am știut că le pasă așa mult de mine. Iar aici, Sadie și acest frate, pe care nici nu știu cum îl cheamă... îți mulțumesc, Doamne, pentru toată această dragoste!*

în timp ce duhul i se înviora, Alvin simți că ceva se întâmpla cu pielea de pe față. Durerea dispărea, iar el simțea cum pielea se schimba. Alinat și obosit, căzu într-un somn binefăcător.

Dimineața, o asistentă veni să-i schimbe pansamentele. Când îi desprinse și ultima fâșie de tifon de pe față, asistenta rămase cu respirația întretăiată.

— Nu cumva ați fost internat aseară? îl întreabă ea. Fața dumneavoastră deja s-a vindecat! Acest lucru este imposibil!

Arsurile de pe corp s-au vindecat într-un timp mai îndelungat, dar totuși Alvin fu gata pentru externare într-un timp record. Înainte de plecare, asistenta șefă veni să dea mâna cu el.

— Domnule Frey, sper că v-ați dat seama că a fost o

200

minune, afirmă ea. Cei mai mulți oameni care au arsuri așa de grave, cum ați avut dumneavoastră, au nevoie de un timp de spitalizare de șase săptămâni!

Fața lui Alvin radia de bucurie. Sprâncenele sale groase crescuseră la loc, dar nu în totalitate. Rămase cu foarte puține cicatrici, în urma acestei încercări cauzate

de foc.

— Dumnezeu este măreț! îi spuse el simplu asistentei. Au fost mulți oameni care au mijlocit la El pentru mine!

Notă istorică:

Alvin Frey a lucrat 20 de ani cu misiunea Northern Light Gospel. Tractorul s-a scufundat în lac în anul 1963, iar întâmplarea cu focul a avut loc în anul 1969. Împreună cu soția sa și cei cinci copii - Paul, Larry, Steve, Calvin și Ruthann - au rămas în lucrarea Domnului din Canada.

La momentul redactării acestor întâmplări, Alvin era pastor într-o biserică din Manitoba.

201 CONCLUZIE

UNCHIUL RALPH ȘI RENUL

Timmy termină de mâncat cartofii și își așază cu grijă furculița lângă farfurie. În timp ce restul familiei discuta despre întâmplările de peste zi, el stătea liniștit, dus pe gânduri.

— De ce nimeni din biserica noastră nu merge în misiune în alte țări? întreabă el deodată.

Toți membrii familiei își întoarseră privirile surprinși spre Timmy.

— Ce vrei să spui, Timmy? îl întreabă tatăl.

— Păi, toate aceste întâmplări pe care ni le-a povestit mama... începu el.

Ezită o clipă după care continuă:

— Ar trebui să fie misionari și din biserica noastră, nu-i așa?

202

— Ai dreptate, Timmy, îi răspunse tatăl. Dumnezeu așteaptă ca fiecare dintre noi care crede în Isus să fie un misionar. Unii dintre noi suntem misionari chiar acolo unde locuim. Dar avem rude și prieteni care au plecat în alte țări pentru a fi misionari acolo!

— Cum ar fi, de exemplu, unchiul Steve cu mătușa Roșă, împreună cu verișorii tăi... menționa mama. Știi ca ei sunt misionari în Irlanda! Îți mai amintești de fratele Ron Border care, împreună cu familia sa, a petrecut un an de zile în Franța?

— Nu uita de sora Brenda, vorbe cu glas tare Peter. Ea a fost învățătoarea ta când erai în clasa întâi, Timmy, iar acum a plecat în Belize pentru a le preda copiilor de acolo! Ea a fost cea care ne-a trimis întâmplarea despre Petrona și îngerul care a păzit-o.

— Mai este și Miriam Sommers, adăugă Sharon, care locuiește la un punct de misiune din Kenya.

— Bunicul tău, William McGrath, s-ar putea să fie unul dintre cei mai ocupați misionari din biserica noastră, continuă mama zâmbind. El a înființat biserici în Costa Rica, Irlanda și Noua Mexic. A petrecut doi ani învățând și predicând în Alaska și încă mai călătorește peste tot în Statele Unite ca să predice. Diseară va predica în Oregon și nu trebuie să uităm să ne rugăm pentru el.

— Timmy, diseară vei vedea un misionar real, afirmă tatăl. După cină, ne-am planificat să mergem în vizită la străbunica Alice și îl vei putea întâlni acolo.

— Cine? Cine-i? întrebare într-un glas toți cei patru copii.

Părinții le zâmbiră misterios.

203

— Așteptați și veți vedea! a fost tot ce le răspunse tatăl.

O oră mai târziu, când familia intră în casa străbunicii Alice, cu zâmbetul pe buze, un bărbat și o femeie se ridicară de pe canapea ca să-i salute. Peter și Timmy rămaseră cu privirea ațintită la cuplul din fața lor. *Știu că i-am mai văzut înainte*, se gândi Peter.

— Unchiul Ralph și mătușa Carolyn! chicoti Sharon fericită. Nu v-am mai văzut de câțiva ani!

— Da, a trecut mult timp, încuviință mătușa, și apropiindu-se, își sărută nepoata. Cei mai mici nu cred că-și mai aduc aminte de noi. Iar pe ea nu am mai văzut-o... ea este Laura?

— Copii, ea este mătușa mea Carolyn și el e unchiul meu Ralph, le explică mama. Așadar, ei sunt și unchii voștri și sunt implicați în lucrarea de misiune din Canada.

Laura nu-și mai lua privirea de la aceste rude pe care nu le mai văzuse niciodată. *Misionari adevărați ca în întâmplările pe care ni le-a povestit mama!* în timp ce membrii familiei se așezară în sufrageria primitoare a străbunicii, ea își găsi loc în poala mamei.

— Ralph, ce ar fi să le povestești acestor copii câteva întâmplări? sugerează străbunica voioasă.

— Probabil că voi, băieților, ați dori să auziți despre prăbușirea unui avion, nu-i așa? zâmbi unchiul Ralph, privind la Peter și Timmy care stăteau alături, pe băncuța acoperită cu piele a străbunicii. Am petrecut mulți ani ca pilot de joasă înălțime, pilotând avioanele misiunii *Northern Light Gospel*, continuă el.

Indienii Cree obișnuiau să îmi spună *mbimish-say-wininni*,

204

ceea ce înseamnă *omul-care-zboară*. Toate punctele de misiune erau construite pe malurile lacurilor, din inima pădurilor sălbatice, aflate în vestul provinciei Ontario. La cele mai multe dintre ele nu se putea ajunge pe drum, așa că singurul mod în care puteau fi transportați oamenii, alimentele și lucrurile

necesare era cu avionul. Obişnuiam să spun: *zbor cărând orice, chiar şi chiuvele de bucătărie!* De câteva ori a fost nevoie să transport cu avionul capre, astfel încât copiii misionarilor să aibă lapte proaspăt de băut.

— Cum s-au comportat caprele în avion? întrebă

Peter curios.

— Păi, le-am legat strâns, am stivuit în jurul lor baloturi de paie şi astfel au stat chiar mai liniştite decât unii oameni, răspunse unchiul Ralph. Locuiam la punctul de misiune de lângă Lacul Roşu şi eram aproape de casă când s-a întâmplat nenorocirea. Zburam cu un avion mic, *Cessna-180*, care avea două rezervoare de combustibil, câte unul pe fiecare aripă. De obicei, când se golea un rezervor, trebuia doar să rotesc un comutator şi să declanşez consumarea combustibilului din celălalt rezervor. Dar în acea seară, când am încercat să rotesc comutatorul, motorul dădu rateuri şi se opri în timp ce mă aflam încă în aer. Carburatorul nu mai primea aer şi nu mai permitea combustibilului să pătrundă în motor. Acum, băieţi, vă puteţi imagina ce se întâmplă dacă motorul unui avion se opreşte când se află în aer?

— Presupun că ar cădea, răspunse Timmy.

— Da, avionul mergea într-o singură direcţie şi aceea era în jos, continuă unchiul Ralph. Cel mai bine era să

205

aterizez pe un lac, dar nu era niciunul prin apropiere. Eram la o altitudine de 457 de metri şi coboram cu o viteză foarte mare. Odată, un alt pilot de joasă înălţime, foarte experimentat, mi-a dat următorul sfat: „Dacă avionul se va prăbuşi vreodată şi vei fi nevoit să aterizezi în copaci, alege-i pe cei mai groşi!” M-am gândit la aceste cuvinte, atunci când încercam să pilotez avionul care se prăbuşea.

Undeva la distanţă, în faţa mea se afla o porţiune în care vârfurile unor pini păreau groase şi destul de egale ca înălţime. Cu mare grijă, am înclinat avionul, ţintind către acel loc. Avionul aluneca în jos, tot mai jos, până când am fost aproape să ating acei copaci. „Doamne, sunt în mâna Ta!” m-am rugat rapid şi am tras înapoi de manete. Pontoanele avionului începeau să rupă vârfurile copacilor. *S-ar putea să mă accidentez!* mă gândeam eu, pe când *Cessna* cobora trosnind îngrozitor şi rupând crengile copacilor. *Bang!* O elice lovi trunchiul unui copac şi se opri. Încet, avionul se răsturnă, proptindu-se de crengile copacilor, cu vârful unui ponton atingând pământul. Apoi totul se linişti.

Mă aflam încă pe scaunul meu, prins cu centura de siguranţă şi eram teafăr.

Nici măcar o zgârietură! Mi-am plecat capul într-o rugăciune de mulţumire.

Apoi, desfăcându-mi centura de siguranţă, m-am căţărat afară pe uşă şi am coborât pe ponton. De acolo am putut sări pe pământ.

Era deja ora 6:30 seara, iar noi de obicei nu zburam după lăsarea întunericului.

Ştiam că trebuia să aştept până dimineaţă pentru a fi salvat. Am adunat lemne

206

uscate şi am făcut un foc pentru a pregăti ceva de mâncare din proviziile care se aflau în trusa necesară situaţiilor de urgenţă. Întunericul se lăsa în timp ce stăteam lângă acel foc de tabără, iar eu mă simţeam foarte mic şi singur în acea

pădure sălbatică.

Deodată, am auzit un zgomot care mi-a captat atenția. Un animal uriaș mergea printre copaci. După zgomote mi-am dat seama că era un ren care se plimba prin apropiere. Era septembrie, sezonul de împerechere pentru reni, și un ren în această perioadă a anului putea fi periculos. Orice ren își păzește cu gelozie teritoriul împotriva intrușilor, așa că nici eu nu mă puteam aștepta să fiu cruțat! Un ren poate cântări și 550 kilograme. Chiar și indienii stăteau departe de ei în luna septembrie!. Repede, stingând focul, mi-am făcut vânt înapoi pe pontonul avionului. După ce m-am suit în avion, mi-am desfăcut sacul de dormit atât cât am putut și mă pregăteam să petrec noaptea acolo sus.

De jos se auzea mugetul amenințător al renului. Mă urcasem chiar la timp pentru a scăpa cu viață. Furios, renul își dădu capul pe spate și mugi ca un taur. M-au trecut toți fiorii. „îmi pare rău, prietene! N-am vrut să mă prăbușesc pe teritoriul tău” mi-am zis în sinea mea. O parte din noapte renul a tropăit întruna încoace și încolo pe sub avion, ca și cum aștepta să cobor. Aproape la fiecare jumătate de oră mugea teribil. Se făcuse miezul nopții când, în final, renunță și dispăru în depărtare, lăsându-mă să dorm puțin.

— Ce s-a întâmplat după aceea? Cum ai ajuns acasă? întrebă Peter mirat.

207

— Dimineața, continuă unchiul Ralph, am coborât din avion cu un topor, o busolă și câteva chibrituri. Folosind busola, am început să merg spre nord, spre cel mai apropiat lac. Cu toporul făceam creștături în copacii pe lângă care treceam ca să marchez traseul înapoi spre locul unde avionul atârna în copaci. Erau doar doi kilometri până la lac, dar pădurea aceea era așa de deasă, încât am străbătut-o în trei ore. Însă pe drum am găsit afine și am mâncat. Am fost foarte mulțumitor că nu m-am întâlnit cu dușmanul meu, renul.

Când am ajuns pe malul lacului, am aprins un foc mare, care făcea mult fum. În scurt timp, un avion de salvare a detectat din zbor semnalul meu și m-a transportat în siguranță până acasă. Mai târziu am reușit să ne întoarcem la avionul meu, pe care l-am târât lângă lac, unde l-am reparat. După aceea am putut zbura din nou cu el.

Copiii se uitau lung la unchiul Ralph, plini de respect. *Ce aventură! Ce alte întâmplări ne-ar mai putea povesti acest om?*

— Câți ani ați petrecut la misiunea *Northern Light Gospel*? întrebă Sharon.

— Treizeci și unu de ani, răspunse robustul misionar. Am fost pilot în aproape toți acești ani, iar din 1982 am fost ordonat ca slujitor al Evangheliei.

— L-ați cunoscut pe Alvin Frey ? întrebă Peter. Mama ne-a povestit câteva întâmplări despre el.

— Da, chiar am lucrat împreună cu Alvin, răspunse unchiul Ralph. Atunci când s-a ars, mătușa ta Carolyn a fost asistenta care l-a îngrijit în timpul zborului de la

Lacul Roșu la spitalul din oraș. Amândoi am făcut acea călătorie când l-am dus la Winnipeg. Nu v-a povestit mama și despre tractorul lui care a căzut în apă?

— Ba da, ne-a povestit! încuviințară copiii.

— Nu numai o dată i-a cruțat Dumnezeu viața. Și mie la fel, spuse solemn unchiul Ralph. Viața unui misionar implică pericole, încercări și multă muncă asiduă. Nu știu ce a plănuit Dumnezeu pentru voi, copii, dar dacă îl urmați undeva călăuzește El, întotdeauna vă veți bucura de acest lucru. Nu există niciun loc mai bun în care să fii decât în locul în care Domnul te cheamă.

Notă istorică:

Unchiul Ralph din această întâmplare este Ralph Hartman din orașul Ear Falls din Ontario. La momentul scrierii acestei întâmplări era misionar printre indienii Cree timp de 32 de ani. Ralph este unchiul autorului.

208

209

MULȚUMIRI

Capitolul 1 are la bază o întâmplare din cartea „Out of the Jaws of the Lion”* [Din gura leilor] de Homer E. Dowdy, Editura Harper & Row.

Capitolul 3 este adaptat din cartea „The small Woman”* [Femeia micuță] de Alan Burgess.

Capitolul 4 este inspirat din următoarele publicații: „Trail Maker - the Story of David Livingstone” [Deschizător de drumuri - viața lui David Livingstone] de R.O. Latham, Editura Christian Literature Crusade și „A Guessing Book - David Livingstone” [Carte de ghicitori - David Livingstone] de Fern Neal Stocher, Editura Moody press. **Capitolul 5** este adaptat și folosit din cartea „Escape From New Age Materialism” [Scăpat de robia materialismului Noii Ere] de Ludlow Walker, Editura Harbor House.

Capitolul 6 are ca sursă de inspirație o întâmplare din cartea „Heroes of the South Seas”* [Eroii din mările sudice] de Martha Burbanks, Editura American Tract Society.

Capitolul 8 are la bază o relatare din cartea „Hudson Taylor's Spiritual Secret” [Secretul spiritual al lui Hudson Taylor] de d-na și d-1 Howard Taylor, Editura Moody Press.

Capitolul 9 este adaptat și folosit din cartea „Annals of the Redeemed” [Istoria celor răscumparați] de Anna Talbot McPherson, Editura AUegheny Publications.

Capitolul 10 are la bază însemnările din cartea „Perii by Choice” [Alegerea martirajului] de James C. Hefley, Editura Zondervan Publishing House.

Capitolul 11 este inspirat din cartea „Through Gates of Splendor” [Prin porțile splendorii] de Elisabeth Elliot, Editura Tyndale House Publishers. **Capitolul 13** are ca surse de inspirație următoarele cărți:

„Forty Missionary Stories”* [Patruzeci de întâmplări din viața misionarilor] și „I Heard Good News Today” [Astăzi am auzit Vestea Bună] de Cornelia Lehn, Editura Faith & Life Press.

210

Capitolul 14 are la bază o întâmplare din cartea „Glory” [Glorie] de Jamie Buckingham, Editura Wydiffe.

Capitolul 16 are ca sursă de inspirație, întâmplări din cartea „Jungle Harvest” [Roadele din junglă] de Ruby Scott, Editura Baptist Home Missionary Society.

Capitolul 17 este adaptat și folosit din cartea „Awaiting the Dawn” [În așteptarea zorilor] de Dorcas Hoover, Editura Christian Light Publications.

Capitolul 18 se bazează pe întâmplări din cartea „The Untold Korea Story”* [Povestea nespusă a Coreii] de Pierce Anderson, Editura Zondervan Publishing House.

Capitolul 19 este inspirat din cărțile: „Forty Missionary Stories”* [Patruzeci de întâmplări din viața misionarilor] și „Who was Who in Church History” [Oameni importanți din istoria bisericii] de Elgin S. Mover, Editura Keats Publishing.

Sursele **capitolului 20** includ cărțile: „A Chance to Die” [O șansă de a muri] de Elisabeth Elliot, Editura Fleming Revell și „Amy Carmichael - Let the Little Children Come” [Amy Carmichael - Lăsați copilașii să vină] de Lois H. Dick, Editura Moody Press.

Capitolul 21 se bazează pe o întâmplare din cartea „Transformed Europeans”* [Europeni transformați] de Robert Evans.

Capitolul 22 are ca sursă de inspirație informații din cartea „Day of

Disaster"* [Ziua Dezastrului] de Katie Wieke, Editura Herald Press.

Capitolul 23 se bazează pe o întâmplare din cartea „Giants of the Missionary Trail” [Giganți ai călătoriilor misionare] de Eugene M. Harrison, Editura Prairie Bible Institute.

Capitolul 24 are la bază întâmplarea din cartea „Thinking Africa”* [Cu gândul la Africa] de Raymond Bush.

Capitolul 25 este adaptat și folosit din cartea „A Sower went Forth” [Semănătorul a ieșit să semene] de Martha Palmer, Editura Rod & Staff Publishers.

* **Nepublicată**

211

PAȘI SPRE MÂNTUIRE

Biblia spune că noi toți am păcătuit și suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu. (Romani 3:23) Noi păcătuim datorită naturii noastre păcătoase moștenite de la Adam. El a păcătuit pentru prima dată în Grădina Edenului. Această natură păcătoasă ne desparte pe noi de Dumnezeu.

Însă Dumnezeu a pregătit o cale de a ne întoarce la El prin singurul Său Fiu, Domnul Isus Hristos, Cel care a devenit Mielul fără cusur, care a fost junghiat la întemeierea lumii. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16)

Pentru a fi împăcat cu Dumnezeu și pentru a experimenta viața, și nu moartea și pentru a ajunge în rai, și nu în iad (Deuteronom 30:19), noi trebuie să ne pocăim de păcatele noastre și să credem în Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos. (Romani 6:23; 6:16)

Când ne pocăim sincer de păcatele noastre (Faptele Apostolilor 2:38; 3:19; 17:30) și îl primim pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor personal, Dumnezeu ne dă mântuirea prin harul Său, iar noi suntem născuți din nou. „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.” (Romani 10:9) „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.” (Efeseni 2:8)

După ce suntem născuți din nou prin Domnul Isus Hristos, trebuie să ne botezăm și să avem grijă să nu ne mai întoarcem la vechile păcate, deoarece suntem făpturi noi. (vezi 2 Corinteni 5:17)

Domnul Isus Hristos a spus: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de

212

Tatăl Meu Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui.” (Ioan 14:21) De asemenea este important să facem parte dintr-un grup de creștini dedicați pentru a ne întări și pentru a crește în umblarea noastră cu Dumnezeu, (vezi 1 Ioan 1:7)

Bucură-te de viața nouă în Hristos și fii credincios ca să crești în credință. (Vssezi 1 Ioan 2:3; Romani 6:13; Apocalipsa 2:10b.)

213

Pentru corespondență și alte comenzi adresați-vă la: **Asociația Internațională**

Christian Aid Ministries

O.P.I.Gh.P.I.C.P.I

Suceava 720300 România

Tel: 0230/533032 Email: info@icamro.org